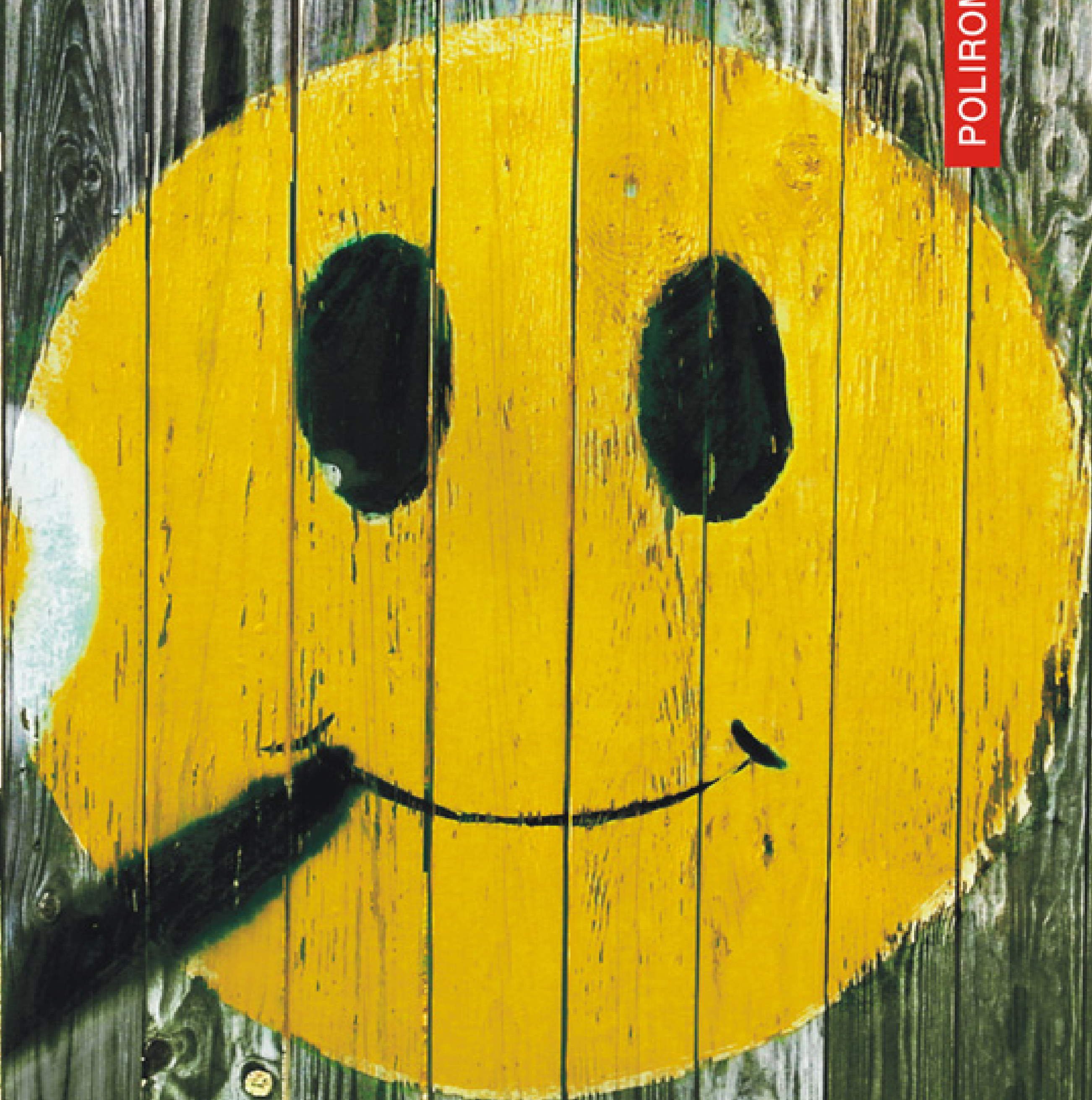

POLIROM

Jess Walter

Viaţa financiară a poeţilor

BIBLIOTECA POLIROM

„O carte de un comic sumbru şi o surprinzătoare tandreţe."
Los Angeles Times

Jess Walter

Viața financiară a poetilor

JESS WALTER (n. 1965) este unul dintre autorii prestigioşi ai noii generaţii de prozatori americani. Născut în Spokane, statul Washington, Walter a studiat la Eastern Washington University şi a făcut carieră în jurnalism, scriind articole, eseuri şi cronici pentru New York Times, Washington Post şi Boston Globe. Ca scriitor, a publicat pînă în prezent şase romane şi un volum de povestiri, care au obţinut mai multe premii naţionale, l-au propulsat în atenţia criticilor literari şi au cucerit un public larg. Jess Walter a debutat în 2001 cu romanul Over Tumbled Graves, urmat de The Land of the Blind (2003), Citizen Vince (2005), The Zero (2006), The Financial Lives of the Poets (2009) şi Beautiful Ruins (2012; Frumoasele ruine, Polirom, 2014). În 2013 a publicat volumul de proză scurtă intitulat We Live in Water, în care sînt incluse texte apărute în antologii şi reviste cu circulaţie naţională precum Harper's, Esquire, Playboy, ESPN The Magazine etc. În 2005 a primit premiul Edgar Allan Poe pentru cel mai bun roman al anului (Citizen Vince), iar în 2006 s-a numărat printre finaliştii National Book Award cu The Zero. În 2009, romanul Viaţa financiară a poeţilor a fost inclus printre cele mai bune cărţi ale anului de Time, Washington Post, Los Angeles Times şi alte publicaţii americane de marcă, precum şi de National Public Radio. Următorul său roman, Frumoasele ruine, s-a bucurat de acelaşi succes şi a ajuns, printre altele, pe prima poziţie în topul New York Times.

Cuprins

Jess Walter, The Financial Lives of the Poets

Published by arrangement with HarperCollins Publishers, Inc.

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;

sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-5352-2

ISBN PDF: 978-973-46-5353-9

ISBN print: 978-973-46-5272-3

Coperta: Radu Răileanu

Foto copertă: c by Gerry Dincher

Pentru Anne, ca-ntotdeauna

Poeţii trebuie să viseze, iar în America a visa nu e treabă uşoară.
Saul Bellow

Capitolul 1

Un alt 7/111[1]

...Iată-i din nou – băieţii varză, sparţi
şi piliţi, băieţii drogaţi, cu ochii roşii,
cu gura uscată, fumaţi, strecurându-se pe
culoarele luminoase dintre rafturi,
vânând mâncare la fel de prăjită ca ei înşişi,
mototolind cu degete nervoase bancnote
pe care le aruncă pe tejghea, atât de încântaţi şi
atât de mândri, ca şi când ar fi ei înşişi
inventatorii blănitului...

Şi, în spatele tejghelei, atotrăbdătorul Rahjiv, cu ochii pe jumătate închişi, stabileşte contactul vizual cu mine în timp ce îi tastează pe casă încă unui idiot rânjit, cu hainele duhnind a patchouli, rând pe rând, o pungă de Reese's Pieces[2], un bilet la loterie, un Red Bull şi un taco cu brânză cheddar, vrând probabil să-mi spună „Copiii ăştia... Nu, Matt?" – sau poate că nu, pentru că Rahjiv nu-mi ştie numele, iar eu nu port ecuson. Eu nu sunt decât bărbatul de vârstă mijlocie care-şi lasă sedanul gri-metalizat cu motorul pornit când apare după miezul nopţii. Când nu poate să doarmă. Şi a uitat să ia lapte de la un magazin obişnuit. Lapte pentru cerealele copiilor. Dimineaţa. Înainte de şcoală.

Laptele ăsta e vreo nouă dolari galonul[3].

Ani de zile imigranţi ca Rahjiv au fost, politic vorbind, nişte teste Rorschach: vezi un turban şi te gândeşti din prima că tipul e terorist? Eşti republican. Presupui că e un neurochirurg indian care vorbeşte fluent cinci limbi, dar n-are altă soluţie decât să servească toţi idioţii la miezul nopţii pentru salariul minim? Atunci eşti democrat, ca mine. Bineînţeles, n-am mai multe dovezi că Rahjiv ar fi medic în Delhi decât ar avea vreun camionagiu texan că e terorist. De fapt, ce ştiu eu, poate că Rahjiv a tras în jug tot la un nonstop şi în India, că de-aia-i impecabil când dă restul şi când împachetează în pungi de plastic, fără nici un efort, Hostess Sno Balls şi Little Debbies[4], batoane de proteine şi cutii de Mountain Dew – „Nu, stai... Fraaate, lapte cu ciocolată! Şi şorici!“ – şi alt drogangiu reevaluează rafturile – „Şi... o! Ooo! Cool Ranch Doritos[5]5!“

Ori de câte ori vin aici, mă gândesc invariabil la băieţii mei, ce dorm acasă, în paturile lor, încă la câţiva ani distanţă de belelele astea (sau or fi visând deja, în miez de noapte, la dozatoarele de suc?).

Doi puştani albi, tatuaţi, îmbrăcaţi în treninguri de mătase, trec la coada din spatele meu, iar asta mă agită niţel, aşa că îmi pipăi de două ori, scurt, portofelul. Grăsanul face jonglerii cu un bax de bere tare la un litru, în timp ce tovarăşul lui se trage deoparte şi strigă în celular:

— Chulo[6]! Bă, să nu faci căcaturi pân’ n-ajungem şi noi acolo.

Uşa se închide în urma borfaşului cu telefon mobil şi ajung şi eu, cu laptele meu, în sfârşit primul la rând – „Salut, Rahjiv“ –, dar ceva foarte greşit se aude dinspre dozatorul de suc, aşa că ne întoarcem amândoi, atraşi de un scâncet hidroponic ieşit din străfundurile unui hanorac albastru. Un skater cu părul lins şi cu piercing-uri,

cu placa prinsă de spate, tocmai îşi vărsase Sprite-ul la doi litri şi credea că ăsta e... cel mai amuzant... căcat... din lume, iar Rahjiv dă încă o dată obosit din cap către mine, dorindu-şi, fără îndoială, să se fi întors la găurit de cranii în Spitalul General din Mumbai. Roteşte cu indiferenţă bidonul meu cu lapte în dreptul aparatului care scanează coduri.

Îmi întinde laptele. Pentru băieţi. Pentru cerealele lor. Dimineaţa.

E vreo nouă dolari galonul.

Când vin aici, mă gândesc şi la mama. Acum câţiva ani era pe moarte şi devenise obsedată de atacurile teroriste din New York. Mă înfuria că o răvăşeau tot felul de spaime pe măsură ce se stingea, făcând-o să pompeze morfină în ea cu degetul, de parcă asta i-ar fi putut salva viaţa – nu putea –, căci frica ei de moarte se manifesta ca o frică de lucruri de care n-ar mai fi trebuit să se teamă deloc: crime aleatorii, încălzirea globală... şi, înainte de orice, teroriştii din avioane.

— Matt? a întrebat ea chiar înainte să moară. Crezi că o să mai fie un alt 7/11[7]?

Am dat să o corectez, dar am spus doar:

— Nu, mamă, n-o să mai fie nici un alt 7/11.

— Bă, mişto ciupici! zice golanul cu telefon mobil când ies cu laptele.

Are douăzeci de ani sau ceva pe-acolo, poartă un trening lălâu, de un gri metalic, părul negru îi e pieptănat peste urechi, iar un tatuaj complicat se iţeşte deasupra tricoului, la baza gâtului. Şi chiar acolo, în prag, în faţa magazinului familiar, îmi propune cu un gest la fel de familiar să trag un fum dintr-un bong de sticlă, un fel de pipă pentru marijuana în formă de ţigară. Îi fac semn cu mâna că nu vreau, dar, cumva, mi-aş fi dorit să n-o fi făcut: sunt de-atunci cel puţin cincisprezece ani, dar nici eu nu am răsărit din cine ştie ce suburbie de fiţe, cu un martini într-o mână – am avut şi eu momentele mele. În facultate mi se zicea

Mâncătorul de iarbă, fiindcă devoram jointurile alea Acapulco Gold, ardeam gigiuri, cu lumină fluorescentă pe pereţi şi Pink Floyd reverberând prin podeaua camerei de cămin...

A, şi de fapt nu sunt „ciupici“, ci mai degrabă nişte mocasini pe care i-am luat de la Nordstrom Rack cu un card cadou când am dus înapoi un cardigan care mă făcea să arăt ca tataia. Bineînţeles că nu-i spun asta puştiului spart, ci zâmbesc şi zic „Nu, mersi“, dar apoi, în loc să mă pornesc mai departe spre maşină, încetinesc pasul, ca să văd mai bine. Poate că sunt doar curios în legătură cu pipa asta şmecheră sau poate că e din cauza mirosului de iarbă ori a libertinajului ezitant pe care îl simt, dar sunt încă pe jumătate oprit când borfaşul alb şi gras ni se alătură, cu şapca lui de baseball cu cozorocul pe-o parte, astfel că de-acum suntem trei oameni stând într-un mic semicerc, ca şi când ne-am aştepta rândul la o partidă de golf.

— Hei, spune cel cu gâtul tatuat şi cu bongul, tipu' ăsta ne poate trambala până la petrecere.

Şi sunt pe punctul de a le spune că nu pot să-i trambalez, pentru că trebuie să ajung acasă (şi pentru că par vag periculoşi), când grasu'-cu-şapcă zice „Mersi, omule“, ca şi când ar fi surprins că aş putea fi atât de tare – şi, brusc, îmi doresc să fiu atât de tare. Apoi puştiul gras coboară privirea şi, când vede ce am în mână, începe să râdă:

— La dracu', omule! De ce-ţi cumperi laptele de-aici? Căcatu' ăsta-i gen nouă dolari galonu'.

Norii sunt jos, seamănă cu un tavan fals scufundat în lumina oraşului. Trec fără zgomot pe deasupra. Iar doi golani drogangii în treninguri urcă în maşina mea.

Am citit odată că ne putem teme doar de ceea ce ne este frică deja, că cele mai profunde temeri ale noastre sunt amintirea unei frici de odinioară, una insuportabilă. Dacă-i aşa, atunci poate că-i mai bine că mama n-a apucat să mai prindă încă un 7/11.

— E o maşină frumuşică.
— Mersi.
— Încălzire în scaune?
— Îhî.
— Se simte ciudat. Parcă m-aş fi pişat pe mine.
— Bă, pro'abil chiar te-ai pişat pe tine.
— O s-o opresc.
— Ce fel de maşină-i asta?
— Nissan. Maxima.
— Cât te-a jupuit?
— A, nu mult.

Dar asta nu-i adevărat. Cu tot cu covoraşe din cauciuc pentru iarnă, taxe şi un contract de service suplimentar pe doi ani, maşina m-a jupuit de 31.256 de dolari. În plus, din cauza altor jupuieli – rate neplătite, penalităţile aferente, refinanţarea creditului pentru casă, consolidarea datoriilor, numeroasele crize familiale şi o pierdere inoportună a serviciului –, după doi ani de plată încă le mai datorez cumva treizeci şi una de mii. Pentru o maşină care face optşpe. Aşa arată acum viaţa mea: mai jupuită ca niciodată.

— Frate-meu a şutit la un moment dat o Maxima, zice puştanul din spate. Sau o Altima, că nu pot face niciodată diferenţa.

Hoţi de maşini. Drăguţ.

Pe infractori îi cheamă Skeet şi Jamie.

— Jamie? îl întreb pe puştanul din faţă.

— Da, pe bune! Cum ţi se pare? zice Skeet de pe bancheta din spate. Tipu' are nume de gagicuţă, zi că nu!

— Suge-mi-o, Skeet, zice Jamie, oferindu-mi din nou bongul, iar de data asta mă surprind luându-l.

Nu vreau decât să simt un pic gustul acelui fum dulceag – sau poate că vreau să fiu sigur că n-au schimbat nimic la iarbă...

O, dar au schimbat!

Îmi înăbuş tusea. Nasul îmi curge. Ochii îmi ard. Cineva îmi îndeasă frunze uscate pe gât. Îmi

râcâie plămânii cu o lopăţică. Uau!

— Bună, a? întreabă Jamie.

Răspund, tuşind sec:

— Nu-i rea.

— Marfă de calitate. Cam trei sutare uncia, zice Skeet.

Următorul acces de tuse nu mi-l mai pot înăbuşi.

— Pe bune?

— Clar, explică Jamie şi vocea îi gâlgâie de entuziasm. Un tip de Nobel, ăla a combinat căcatu' ăsta. În laboratorul lui din British Columbia. E falsificat, dar şi aşa căcatu-i destul de bun. Ştii, poa' să-i facă tot ce le trece prin cap. Poa' să se joace cu mintea ta în o mie de feluri.

Şi mă gândesc că trebuie să fie adevărat, căci imediat în creierul meu înfloresc câteva şlagăre din vremea căminului, pentru ca mai apoi să sape împreună o gaură prin care, pe măsură ce le zic lui Jamie şi Skeet toată povestea mea, pare că mi se scurge întreaga viaţă: cum am lăsat acum doi ani o slujbă bună de jurnalist financiar ca să lansez un improbabil site dedicat poeziei şi investiţiilor, cum ne-am trezit faliţi după criza imobiliară exact când l-am adus să stea cu noi pe tatăl meu senil şi cum m-am agăţat din nou de vechea mea slujbă de ziarist, numai ca să fiu concediat acum opt săptămâni. Cum am primit salariu compensatoriu pe paisprezece săptămâni, din care mai am şase săptămâni ca să-mi găsesc de lucru, pentru că paisprezece minus opt egal şase. Cum săptămâna trecută erau şapte săptămâni, săptămâna viitoare vor fi cinci, dar chiar acum,

în clipa asta,
cu Skeet pe bancheta din spate
şi Jamie în faţă,
chiar acum, începând din acest... moment
exact – şi ţin fumul
în piept ca şi când aş putea transforma
acest moment într-o eternitate – Pfuuu...

— Sunt şase. Şase săptămâni.

Iar asta nu-i nici măcar cea mai presantă scadenţă. Am şapte zile la dispoziţie ca să-mi lichidez fondul de pensii şi să plătesc firmei de credit ipotecar o rată de treizeci de mii de dolari, altfel risc să-mi pierd casa. Le spun băieţilor că a doua scadenţă era cea care-mi provocase acea senzaţie de urgenţă ce-mi tăia răsuflarea cât îmi căutam o slujbă, cercetând înfrigurat anunţurile tot mai rare din ziare, tremurând pe măsură ce completam cererile tipizate şi sperând că persoanele trecute la recomandări ocupă în continuare funcţiile trecute la mine în CV, şi că – după cum mi-am dat seama abia acum – tocmai am adăugat unei situaţii oricum de căcat un motiv în plus de stress, pentru că:

— Dacă mă cheamă cineva la un interviu de angajare, probabil o să vrea să-mi facă şi un...

— Test antidrog! strigă Skeet de pe bancheta din spate.

Şi el râde, eu râd, apoi eu mă opresc din râs, iar el râde în continuare.

— Nu te panica, Ciupici, zice Jamie. Există un milion de feluri în care poţi fenta un test de urină.

— Nuci pecan, spune Skeet de pe bancheta din spate.

— Nuci pecan? se-ntoarce Jamie.

— Păi n-am citit în O despre nu ştiu ce regim pe bază de nuci pecan?

— De unde dracu' să ştiu ce citeşti tu? Şi ce căcat scrie Oprah despre cum să treci un test antidrog?

— Omule, Oprah nu scrie în O. Căcatu' ăla-i revista ei.

— Şi-atunci de ce dracu' îl citeşti?

— Bă, maică-mea citeşte căcatu' ăla... Şi, nici nu ştiu, poate că era în People.

— Deci ce dracu' fac nucile pecan?

— De unde dracu' să ştiu ce fac nucile pecan? Îţi curăţă pişatu' sau aşa ceva.

— Eşti nebun, coaie.

— Ba tu eşti nebun.

— Ba tu.

— Ba tu.

— Eşti atât de nebun, că mergeai la şcoală cu autobuzu' de handicapaţi.

— Bă, doar ştii că era nu ştiu ce căcat comportamental.

Şi probabil că sunt foarte drogat, fiindcă discuţia asta chiar are sens.

Jamie flutură dispreţuitor mâna spre Skeet şi se-ntoarce din nou în faţă.

— Ciupici, nu asculta la căcaturile alea. Uite ce trebuie să faci la testul de urină. Ia nişte pastile de-alea... De pe net, ştii?

Nu şi tu, Jamie. Nu te lăsa prostit de minciuna cu netul – că tot ce ne dorim se află la un clic distanţă: toate informaţiile sclipitoare, ritualurile de agăţat ale staruril, videoclipuri cu oameni obezi căzând, pornografie... poezia investiţiilor... oferte de slujbe, informaţii despre vreme, sfaturi despre cum să scapi de sărăcie... şi chestia pe care nevastă-mea a început să o caute online, asta ce-o mai fi?

Înainte să mă adâncesc însă într-o nouă rundă de autocompătimire, Jamie îmi spune o anecdotă menită să mă învioreze:

— Ai putea face şi tu ce-a făcut văru-meu Marshall. Cretinu' purta la el o sondă legată la un săculeţ cu pişatu' altui gagiu în el. Acum scanează valize în aeroport. Şi sunt şanse să prindă o slujbă de supervizor NTSA[8]8. Şi o autorizaţie de liber acces. Nu te duc cu preşu', ăsta are pe cineva care-l anunţă când se fac controale inopinate, iar gagiu-şi ţine sonda plină cu pişatu' altcuiva chiar acolo, în dulapul lui de la vestiar. Şi când aude de controale, gagiu' îşi umple căcatu' ăla, ştii?

În oglinda retrovizoare îl văd pe Skeet cum îmi bea laptele direct din cutie.

Hei! Chestia aia a fost vreo nouă dolari galonul.

Foarte bună iarba. De departe mai bună decât aia căcănie şi înecăcioasă pe care o fumam noi în facultate. Şi mă gândesc din nou la maică-mea şi la scandalul pe care l-am avut în vacanţa de Crăciun din primul an de facultate, când mi-a găsit un joint printre bănuţii şi aţele din buzunarul blugilor mei Levi's 501 – ura să audă mărunţiş zornăind în uscător –, eu am încercat să o conving că era o bancnotă rulată pe care o aveam de la un prieten, iar ea m-a întrebat dacă o cred proastă şi am spus „Nu“, chiar dacă aveam optşpe ani, deci era clar că o credeam proastă, iar la vremea aceea părinţii mei erau încă împreună, dar ea nu i-a spus niciodată tatălui meu despre joint, fapt care mă face să mă simt îngrozitor, fiindcă ea s-a purtat atât de decent, în timp ce eu am fost aşa un căcănar. Mă simt îngrozitor pentru tot ce-am făcut, dar şi pentru tot ce n-am făcut, şi îmi e teribil de dor de ea, chiar dacă probabil că e mai bine că nu-i aici, fiindcă n-aş fi suportat să ştiu că aude cum Marshall, vărul lui Jamie, care scanează valize, se pişă pişatul altcuiva, când el era cel care trebuia să ne verifice de bombe şi-n pantofi şi să ne păzească de băieţi care pun la cale un alt 7/11.

Nu, chiar că-i o iarbă excepţională...

Iar petrecerea... nu e chiar o petrecere, nu cum ţin eu minte petrecerile, ci doar opt băieţi, scunzi şi graşi şi înalţi şi uscăţivi, negri şi mulatri şi albi, toţi modele respinse de Abercrombie[9], care stau afară, întinşi pe un strat de flori din faţa unui bloc, vizavi de o pizzerie închisă, fumând şi râzând şi bând berea aia tare la litru şi vorbind doar cu „gen“ şi „căcat“ şi „frate“, iar eu mă potrivesc de minune în peisaj, chiar dacă nu mai ţin minte când i-am dat lui Skeet mocasinii mei – dar el îi poartă şi tot suge din bidonul meu de lapte –, eu sunt în ciorapi, trag din cuiul ăla ca un scafandru dintr-un tub de

oxigen şi urmăresc discuţii care nu înseamnă nimic pentru mine, muzică de care n-am auzit niciodată, „curve patentate şi terminate“ pe care nu le cunosc, rabla de maşină a cuiva, aşa că îmi dau seama că noii mei prieteni au între nouăşpe şi douăş'doi de ani, nişte cursuri serale la şcoli de stat, salarii minime din slujbe cu jumătate de normă, la care se adaugă, pentru fiecare, între una şi cinci condamnări pentru posesie de droguri, şi mă gândesc la adunările pe care le făceam pe la cinci după-amiaza în redacţia de ştiri cu vechii şi mediocrii mei colegi ziarişti, toţi la cravată, cum stăteam cu mâinile încrucişate şi vorbeam în codul nostru despre neveste şi maşini, despre agenţii de presă şi bloguri şi despre Dow[10], şi mă gândesc că poate lumea e făcută din mici cercuri ca ăsta şi ca ăla, că poate nu există nici o diferenţă fundamentală între cercuri, cu excepţia codurilor folosite de biţii de informaţie împărtăşită, că undeva o haită de terorişti în devenire stă în propriul lor cerculeţ, răzgândindu-se încontinuu şi lamentându-se nu despre marele demon american, ci despre curva patentată şi drogata de gagică a lui Ahmed şi despre rabla de maşină a lui Mahmoud, şi ăsta e momentul în care îi văd intrând din nou în cadru pe băieţii mei, stând şi ei într-o bună zi în cercul lor, rataţii generaţiei următoare, fumând o iarbă şi mai bună şi vorbind despre tatăl lor ratat, care s-a dus la vale după ce-a luat-o în bot de la Marea Criză sau cum o să i se spună în manualele de istorie sau în fişierele MP3 de istorie, şi, Dumnezeule, am doar patruzeci şi şase de ani... nu vreau să-mi bat capul cu probleme de-astea de bunicuţ, dar mă simt atât de bătrân, atât de şomer, de depăşit, de mort tehnologic, cu un creier spălat şi impotent ce încearcă să descâlcească, să descâlcească, să des...

— Aşteaptă, îmi întrerupe unul dintre găşcari plânsul autocompătimitor din acest timp dilatat.

E Jamie, cel cu gâtul tatuat, tipul de încredere, liderul ascuns, care acum se apleacă spre mine:

— Frate! Nu eşti, gen... lihnit?

Chestia e că, în timp ce mă bălăngănesc de pe un picior pe altul în ciorapii ăştia leoarcă şi suflu să încălzesc nişte mâini reci care parcă aparţin altcuiva, în timp ce mă gândesc la băieţii mei care dorm acasă, în paturile lor, şi la nenumăratele moduri în care îi mai pot dezamăgi, adevărul e că...

Da! Chiar sunt aşa! Lihnit!
Dar poate că toţi suntem lihniţi
leşinaţi după luminile calde
şi culoarele strâmte ale bunătăţilor cu
nacho porumb smântână ceapă
arpagic barbecue *– şi îi duc iar*
cu maşina pe băieţii mei, Skeet şi Jamie

...şi sunt hipnotizat de un set de stopuri de maşină pe care sunt obligat să le urmez ca să ajungem, pentru că unde altundeva poţi găsi flămânzii, comunitatea flămânzilor, îl urmezi pe tipul în Festiva ornamentată – „al naibii, ce bine conduce“, şi mirosul ăla, „Frate!“ zice Jamie, Skeet râde mândru, Jamie continuă, „Termin-o cu laptele, Skeet!“, iar eu mă stric de râs şi Jamie explică, „Bă, gagiu' are intoleranţă la lactoză, futu-i!“ – şi ajungi la verdele cu dungi portocalii, bunătatea pură a luminii fierbinţi din sigla unui...

...alt 7/11. Şi iată-mă aici, aşa cum se temea şi maică-mea, drogat până-n măduvă, şomer, la o săptămână distanţă de a-mi pierde casa şi, poate, soţia şi copiii, iar eu intru în magazin cu noii mei prieteni, în şir indian: (1) golanul în trening, (2) gagiul în blugi cu turul lăsat, (3) puştiul în hanorac cu glugă, (4) alt golan în trening (şi cu mocasinii mei în picioare) şi, în final, (5) bărbatul şomer de vârstă mijlocie, în pantaloni de stofă, jachetă la două rânduri de nasturi, tricou polo şi ciorapi uzi,

şi, da, mamă, într-o lume perfectă am fi putut găsi o băcănie deschisă, însă vor veni vremuri când pur şi simplu va trebui să ieşi în lume, în locuri întunecoase, neprietenoase şi primejdioase, aşa cum fac eu acum...

Direct la lada frigorifică, unde o sirenă de burrito de carne cu fasole îmi face cu ochiul, iar eu dau buzna, o dezvelesc, o bag la microunde – bălăngănindu-mă în ciorapii mei muraţi şi privind chestia aia ce se roteşte în lumină ca pruncul Isus într-un incubator –, însă exact acum Skeet se panichează şi o ia razna! razna de tot!

— Opreşte-l, omule! Căcatu' ăla-i otravă, omule! Ne extermină cu căcatu' ăla, ne transformă în zombi iradiaţi.

Jamie încearcă să-l calmeze pe bietul puşti, scrâşnind printre dinţi:

— Calmează-te, omule.

Însă Skeet nu se calmează, urlă în continuare şi arată cu degetul cuptorul cu microunde care bâzâie, în timp ce casierul, Rahjiv al acestui magazin, strigă:

— Scoateţi-l afară pe drogatul ăsta până nu chem poliţia!

Şi toţi încep să strige:

— Calmează-te, omule, calmează-te!

Şi:

— Ce altceva a băgat?

Şi:

— Bă, ăsta mereu delirează...

Şi:

— Nu chema poliţia, gagiu-i eliberat condiţionat.

Atunci îmi amintesc: Sunt adult şi pot face... ceva... Pot să rezolv asta, pot să-mi apăr băieţii, să fac lumea să fie OK, aşa că îl iau pe Skeet pe după umerii lui rotunzi – îi simt inima galopând –, stabilesc contactul vizual cu pupilele lui dilatate şi-i spun:

— Skeet, uită-te la mine. Nu sunt radiaţii nucleare. Sunt doar unde. Ca undele sonore.

Vocea mea devine mai blândă, mai lentă:

— Unde... minuscule.

Respiră adânc.

— Ca nişte vibraţii bune, ştii? De-aia se cheamă micro... unde. Înţelegi?

Skeet încă răsuflă greu când eu dau aprobator din cap, cuptorul piuie că a terminat, iar el se uită la aparat şi tot mai gâfâie. Şi în magazin e linişte.

După o secundă Skeet dă şi el din cap. Zâmbeşte. O să fie. În regulă.

Eu îl bat pe umăr, îmi iau burrito-ul aburind şi mă aşez la rând să plătesc. Pune-te în locul meu în povestea asta cu lihnitul şi cu amărâtul, cu paranoicul ţipând de frică, cu copiii flămânzi, singuratici şi pierduţi, dezamăgiţi de taţii lor şomeri, bărbaţi distruşi de cuptorul cu microunde al istoriei, o generaţie de nefericiţi fără noroc, de taţi inutili care nu se pricep să facă lucrurile să meargă, care habar n-au ce să facă cu viaţa lor, ci doar merg acasă, se uită la copiii scoşi din incubator, care se holbează la bolurile cu cereale uscate şi mărturisesc...

— Îmi pare rău, dar Skeet a băut tot laptele... chiar înainte să o ia razna...

Of, sunt aşa un tată de căcat, un soţ de căcat, un fiu de căcat, un căcat de fiinţă umană... şi mi-am pierdut slujba mea de căcat, curând îmi pierd şi căcatul de casă, sunt la fundul sinelui meu de căcat şi privirea îmi trece peste nesfârşitul sul umed al dozatorului de sucuri Slurpee, care devine instantaneu hipnotic...

Banană-mure-Cola-cu-cireşe-piñacolada! Atât de liniştitor. Se învârte iar şi iar şi iar, iar eu m-aş putea uita o veşnicie la amestecul lichid de arome, dar Jamie ridică ruşinat capul şi îmi şopteşte:

— Omule, o să le amestec pe toate.

Ca un soldat care se oferă voluntar pentru o misiune sinucigaşă.

— Du-te cu Domnul, îi şoptesc.

Iar Jamie asta şi face, se duce direct la acea piñacolada aburită şi îngheţată, apoi mai departe, la Cola cu aromă de cireşe, la murele negre, apoi îmi zâmbeşte şi el, fapt care mă face prosteşte de mândru în timp ce înaintez ca să-mi plătesc burrito-ul, iar ochii mi se opresc pe încheietura mâinii casierului când...preţ de o secundă... nu-mi dau seama... dacă am uitat... ce înseamnă cifrele, sau poate că... doar îmi imaginez... cum ar fi... să uit ce înseamnă...

Petrec zile întregi holbându-mă la ceasul tipului, până când într-un final secundarul se mişcă, iar poziţia limbilor în raport cu numerele micuţe se leagă de o amintire despre felul cum funcţionează acest mecanism (o amintire de la grădiniţă: domnişoara Bean, în cizme *go-go*[11], stă în faţa mea şi mişcă limbile unui ceas cu chipul soarelui pe cadran); asociez legătura dintre aceste simboluri cu un sistem de monitorizare a mişcării pământului în jurul soarelui, în timp ce pe întinsul unei păduri de sinapse pâlpâie o matriţă de constructe teoretice (timp, spaţiu, cizme go-go) care izbucneşte într-un foc evoluţionist reprezentând aproape un miracol al înţelegerii abstracte, un salt einsteinian al cunoaşterii: e patru jumate dimineaţa. Asta înseamnă că mai am timp să ajung acasă pentru a veghea ultima oră de somn a băieţilor mei.

Iar în mintea mea Nissanul Maxima al responsabilităţilor mele merge în urma Fordului Festiva al descoperirilor din acest magazin nonstop al revelaţiei:

Hei!

Ăsta e locul în care vând bidoane de-alea cu lapte!

Dar căcatu' ăla e vreo nouă dolari galonul.

Afară, în faţa magazinului, Skeet şi Jamie pleacă cu tipul din Festiva, iar eu le fac cu mâna în care ţin noul bidon alb, îndrăgostit de întunericul

răcoros de dinaintea zorilor, îndrăgostit de băieţii mei, îndrăgostit de laptele cu doi la sută grăsime.

Drumul până acasă e glorios – felinarele năvălesc spre mine ca fluxul în zori.

Mă pufneşte râsul. Pe nas. Rotesc încetişor cheia în uşă. Ca şi când aş avea din nou şaisprezece ani. Bătrânul şi senilul meu tată doarme pe canapeaua din sufragerie, cu televizorul rămas deschis pe ESPN[12]. La asta ne uitam împreună când am plecat după lapte... cu mai bine de patru ore în urmă. Tata nu se clinteşte. Încerc să-i iau telecomanda, dar o ţine sub bărbie ca pe o pătură, aşa că opresc televizorul manual, de la buton, ca pe vremuri. Acum dau mereu cele mai bune zece momente sportive ale zilei – şi eu mă gândesc: cum ar fi ca şi vieţile noastre să fie aşa, iar înainte de culcare am putea vedea momentele cheie ale zilei (locul 4: Skeet panicându-se în faţa cuptorului cu microunde)?

Trag bidonul după mine în bucătărie, pun laptele în uşa frigiderului – mâncarea dinăuntru se arată în toată splendoarea: batoane de brânză, măsline pentru martini –, clamp-clamp, devorez ca un rechin, fără a fi conştient, tot ce prind, apoi plutesc pe scări până în dormitor, unde o găsesc pe Lisa în pat, cu părul ei scurt, ciufulit, lipit de pernă. Soţia mea e drăguţă – toată lumea spune asta, însă în ultimul timp acest adjectiv a căpătat un soi de conotaţie acuzatoare, de parcă ar fi ceva neliniştitor la o femeie care şi-a păstrat drăgălăşenia şi după ce a trecut de patruzeci de ani, şi poate că aici e şi problema noastră, poate că Lisa e prea drăguţă cum stă ea, ghemuită strâns, drăguţă chiar şi în acel spaţiu extrem de ne-drăguţ în care eu nu dorm. Drăguţul ei telefon mobil stă pe noptieră, unde l-a pus după ce a schimbat în mod sigur SMS-uri cu vechea ei iubire... şi eu mă dau pe lângă ea, vrând s-o trezesc, cerşind un strop de bunătate conjugală, gugi, gugi, poate reuşim să rezolvăm şi chestia asta aşa cum reuşeam să ne

rezolvăm problemele când aveam douăzeci şi şapte de ani, dar suntem într-o perioadă de secetă în ceea ce priveşte vraja gugi-gugi şi, potrivit unei discuţii online de-a ei, pe care am spionat-o de curând, în ultimul timp nu pare să-i placă prea mult de Matt. Oricum, s-ar putea să nu fie cel mai bun moment pentru a-mi recuceri drăguţa soţie, dat fiind că respiraţia îmi miroase a iarbă combinată cu burrito, la care putem adăuga faptul că nu i-am spus încă despre posibilitatea de a rămâne fără casă chiar de săptămâna viitoare. (Îmi imaginez cum i-aş putea da vestea, printre „Da, da, da!, A-ah-a-ah!, Ce bine e, da, aşa, ah, da, suntem pe cale să fim scoşi din casă!“)

Aşa că mă întorc în hol. Camerele băieţilor sunt una în faţa celeilalte, iar eu stau între ele cu mâinile în şolduri. Strajă. Supererou. Tot ce îmi doresc e să-i ştiu în siguranţă, sănătoşi şi sătui. Dar fără slujbă? Fără perspective? Fără bani? Fără locuinţă? Cum zicea tipul ăla: „Există mereu speranţă, dar nu şi pentru noi“. Gura uscată. Capul, greu de treizeci de kilograme.

Mă uit în jur la casa mea – cel puţin încă o vreme, până nu îşi începe călătoria de întoarcere spre Providential Equity sau oricare o fi compania care a cumpărat compania care cumpărase compania care cumpărase baloţii de rate neplătite în care se găseau şi ale noastre. Sau e mai degrabă melodramă, simplă autocompătimire? (Nu vine nimeni să-ţi ia casa. Ei vor să te facă să plăteşti. Eşti exact genul de proprietar pe care şi-l doresc. Şi vor face tot ce le stă în putinţă ca să te facă să rămâi aşa.) Nu, tot ce trebuie să fac e să vând orice pot vinde, să adun nişte bani, să dovedesc bună-credinţă, să prind la telefon pe cineva de la firma cu ipoteca şi să-i conving că mai am nevoie de puţin timp... asta-i tot... o lună... ce-i o lună... o amărâtă de lună pentru un jurnalist de patruzeci spre cincizeci de ani... să-mi găsesc şi eu o slujbă...

în recesiune... când ziarele dau faliment mai repede decât băncile de investiţii.

Mă lipesc de zid şi mă preling în jos, scos din joc. Pe cine păcălesc eu aici? Nu pot să salvez pe nimeni. Poate că Skeet avea dreptate. Poate că într-adevăr ne iradiază. Poate că am murit deja. Mama a ştiut-o, a ştiut că mereu va exista un alt 7/11. Brusc, înţeleg că frica ei de terorism nu era frică pentru ea. Ea nu mai zbura cu nici un avion. Se temea pentru mine, pentru copiii ei, pentru nepoţii ei, pentru toţi băieţii lihniţi şi pierduţi. Se temea pentru lumea pe care ştia că urmează să o părăsească. Cum stătea acolo, pe patul de moarte, îşi dăduse în mod sigur seama că nu mai putea face nimic pentru a-i proteja pe cei pe care îi iubea. Aşa cum nici eu nu mai pot face nimic pentru băieţii mei, pentru băieţii mei care într-o zi se vor panica singuri pe culoarele calde şi strâmte ale unei lumi ce depăşeşte puterea lor de înţelegere. Atât de puţin i-aş putea ajuta în momentul ăsta, că aş putea la fel de bine să fiu mort. (Băieţii mei se agită în somn, acceptând că de-acum înainte asta a devenit lumea lor, înfricoşătoare şi dură, foarte dură: du-te, bătrâne, de-acum odihneşte-te, dormi.) În capul ăsta uzat al meu rulează acum un amestec de ştiri cu război şi instabilitate, colaps financiar şi şcoli proaste, amânare, executare şi evacuare, cinism, criza climatică, 7/11 – iar acest fundal sonor se transformă în tema cântecului meu personal (Concertul eşecului şi al regretului în Mi minor) pe măsură ce viaţa mi se scurge din picioare şi bălteşte în hol.

Iar acesta este momentul în care mă cuprinde cea mai improbabilă tihnă, aşa că zâmbesc. Pentru că, oricât de fututǎ e lumea, oricât de sumbru pare să fie într-adevăr viitorul, oricât de sumbru i s-a arătat mamei mele pe patul de moarte, unde o ucidea o tumoare care ne ucide pe toţi, există un adevăr pe care nu-l pot respinge, un lucru pe care nici un creditor nu mi-l poate lua, chiar dacă băieţii

mei condamnaţi se agită în răcoarea neştiutoare a somnului dinaintea zorilor, chiar dacă ultimele picături de viaţă se scurg din mine, îmbibă covorul, intră prin crăpăturile mormântului meu arid, şi trebuie să recunosc în silă...

...că a fost un burrito al dracului de bun.

Capitolul 2

Pomană pentru Charity

„Vezi că vine tipul ăla să ne cureţe sistemul de irigare“,
zice Lisa, învârtindu-se prin bucătărie ca o furtună,
într-o fustă cu falduri, în timp ce eu abia
pot să ţin capul ridicat – mi-a scăpat ceva?

Aha, acum îmi amintesc: somnul. După ce m-am întors acasă rupt de la 7/11, am uitat să mă culc, am pierdut ora aceea de întuneric perpelindu-mă şi mutând întruna TV-ul de pe CNN pe Cartoon Network şi invers – nesfârşite discuţii politice şi Go Go Gophers, criza economică internaţională şi Klondike Kat.

Şi se pare că sunt în continuare drogat – şi un mare partizan al ierbii din ziua de azi, un mare fan. De fapt, mi-aş dori să pot investi în omul care a făcut toate prăjelile astea acolo, la el, în British Columbia. Aveam pe vremuri la ziar un coleg ciudat, Abe Cowley, care se ocupa de relaţia cu guvernul şi turuia mereu cu încrâncenare cum „copiii din ziua de azi sunt futuţi“, fiindcă nu-şi vor permite niciodată să-şi cumpere o locuinţă şi nu-şi vor găsi niciodată o slujbă – în fine, nu-i puteam urmări mereu bâiguielile, dar dacă-l mai văd vreodată, o să-i spun „Da, ai dreptate, Abe, copiii din ziua de azi n-au nici un viitor, dar, Cristoase, ai văzut ce iarbă au?“. La masă, Teddy

se întinde peste mine după lapte. Mă gândesc la orele şi neuronii pe care mi i-am tocat pentru a face rost de acel banal bidon alb şi mă simt nefiresc de mulţumit. Lisa trece din nou ca o furtună prin bucătărie – în ultimul timp ne mişcăm ca nişte fronturi atmosferice separate –, de data asta are geaca pe ea şi-mi spune:

— Înainte să duci copiii la şcoală, nu uita să opreşti apa şi să strângi furtunurile.

Nu răspund, aşa că ea continuă:

— Matt?

Bat uşor din călcâie pe sub masă:

— *Jawohl, Herr Kommandant*.[13] 1

Atenţie: la viitoarele glumiţe de condimentat căsnicia evită umorul cu tentă nazistă!

Isteţ, rotofeiul de Teddy împinge bidonul până la fratele lui mai mic şi mai slăbănog, Franklin, care îl înclină şovăitor înainte să-l toarne, într-un final, tot pe bufet. Redirecţionează jetul năbădăios spre castron, însă nimereşte lingura pusă cu faţa în sus, stropind şi mai mult. Pata de lapte vărsat astăzi are forma statului Florida. Iau un prosop de bucătărie şi o şterg.

— Ce dracu', pot curăţa eu furtunurile, zice scrântitul de taică-meu.

E într-unul din momentele sale de agerime – ochii limpezi, holbaţi pe geam, părul cărunt, răsărindu-i din cap ca ţepii unui cactus. Priveşte spre orizont, căutând ceva anume. Apucă linguriţa de pe ceaşca de cafea ca pe o baionetă. În faţa lui stau două pastile albe, exact aşa cum le-am lăsat: Aricept, tratamentul pentru memoria lui împăienjenită.

— Nu, tată, nu poţi.

Îi împing pastilele mai aproape în timp ce şterg laptele de pe cotul lui Franklin.

Tata pipăie buzunarul în care obişnuia să-şi ţină ţigările. Apoi aruncă pastilele într-un colţ al gurii, spumegând de furie cu celălalt.

— Auzi, Matthew, îmi dai voie şi mie să dracului fac ceva aici?

— Bunicule, nu cred că ai pus înjurătura unde trebuie, zice Teddy.

Când l-am adus aici, băieţii erau şocaţi de fiecare dată când începea să înjure ca o fântână arteziană a vulgarităţii, aşa că începusem să mă întreb dacă n-ar fi mai bine ca eu şi Lisa să înjurăm mai mult, astfel încât Franklin şi Teddy să nu fie atât de buimăciţi la auzul cuvintelor urâte. Dar ei s-au obişnuit cu ieşirile bunicului: nici măcar nu-şi mai ridică privirea din castronul cu cereale decât ca să-i corecteze greşelile gramaticale.

Încerc să am răbdare cu el:

— Înţelegi, tată? Nu poţi curăţa furtunurile pentru că nu mai ai compresor.

— Unde dracu'-i compresorul meu?

Urechile îi sunt de un roşu-aprins şi îmi evită privirea. Cred că uneori ştie că uită, chiar dacă nu e sigur ce anume.

— Uite ce e, vorbim mai târziu despre asta.

Uneori genul ăsta de răspunsuri îl mulţumesc, alteori demenţa asta ce se instalează lent îl înfurie şi-l frustrează – ca în cazul de faţă – şi se ceartă cu mine.

— Nu. Acum să-mi spui: unde dracu' mi-e compresorul? L-ai vândut?

— Nu, tată. L-ai dat de pomană. La Charity. Îţi aminteşti?

Asta-i spun când insistă. E pe jumătate adevărat. Tatăl meu i-a dat tot ce avea unei stripperiţe cu numele de scenă *Charity*[14], o puştoaică siliconată pe care a cunoscut-o în Reno după o reuniune cu nişte prieteni din armată care s-a terminat la şase dimineaţa într-un club de striptease cu dansuri în poală. Relaţia tatălui meu cu Charity a fost una dintre acele iubiri clasice de-o vară, o aventură ca la carte, unde în primul capitol cineva se face pulbere, în al doilea apare o cerere în căsătorie la

beţie, în al treilea stripperiţa e adusă acasă, în al patrulea apare un furt de identitate, al cincilea şi ultimul fiind cel al dispariţiei stripperiţei. După ce a adus-o în casa lui îndepărtată din Oregon, ea a trăit alături de tatăl meu exact zece zile, suficient cât să-i cureţe conturile bancare şi să-l înfunde în datorii, suficient cât să vină iubitul ei din Reno şi să încarce mai toate catrafusele bătrânului – inclusiv mult-iubitul lui compresor de aer – într-o furgonetă şi să o ia din loc, pe când Charity îi făcea cu mâna pe geamul dubiţei.

Tata a fost atât de jenat, încât nu ne-a vorbit despre asta – mie sau surorilor mele – luni de zile, timp în care Charity şi iubitul ei au trăit pe picior mare, spărgând tot ce strânsese el. I s-a tăiat curentul, i s-au tăiat gazul şi telefonul, iar când am ajuns eu la mica lui fermă de cinsprezece acri, l-am găsit mâncând porumb la cutie, pe care-l gătea în şemineu. Era prea târziu ca să rezolv ceva, mai ales că nu-şi mai putea aminti amănuntele ruinării sale (deşi am observat că nu uita eşecurile din copilăria mea, adică abandonul neaşteptat din măreaţa ligă de juniori din anul 1977). Acum, când îi explic – iar şi iar – cum a fost jefuit de o stripperiţă, cel mai mare regret al tatălui meu nu e că a lăsat-o să-i ia totul, ci că nu i-a cerut numele de familie, astfel încât să putem să-i luăm urma. Când subliniez faptul că Charity este un prenume fals şi că un nume de familie la fel de fals nu ne-ar ajuta să o găsim, tata spune că renunţ prea uşor.

— Aşadar, te duci astăzi la Richard? întreabă Lisa la următorul ei tur prin bucătărie.

Richard este consilierul nostru financiar, ceea ce pentru el e ca şi cum ar fi ofiţerul de pe puntea de agrement a vasului Lusitania.

— Da, zic eu. Aşa, ca să aranjez nişte chestii. Să-mi dea nişte sfaturi.

Lisa nu suportă cu uşurinţă crizele financiare – când avea doisprezece ani, tatăl ei a murit, lăsându-le pe ea şi pe mama ei să se zbată singure

–, aşa că o scutesc de amănuntele concrete. Evident, ştie că nu am de lucru şi că avem datorii (la care a contribuit şi ea), însă, de exemplu, nu ştie că astăzi Richard mă ajută să lichidez ce mi-a mai rămas din fondul de pensie, astfel încât săptămâna viitoare să-i pot achita o rată, deja întârziată, firmei de credit ipotecar.

— După întâlnirea cu Richard, îi spun Lisei, o să mă duc la consilierul ăla de la forţele de muncă. După care am programată o spargere la bancă. După care îmi vând organele ca să cumpăr de mâncare. E o zi glorioasă în Matt-topia.

Lisa a învăţat să ignore autocompătimirea deghizată în umor – *mon métier*[15]3.

— Nu uita să iei copiii şi să-l duci pe Franklin la logoped şi pe Teddy la cercetaşi. Şi ai putea să treci pe la Costco să iei fotografiile noastre? Am o şedinţă după lucru.

Din două în două săptămâni Lisa merge la şedinţe de terapie din cauza acceselor de cumpărături compulsive prin care a trecut iarna trecută sau, mai exact, a accesului de depresie care a provocat obsesia cumpărăturilor, aceeaşi depresie care acum o face să acţioneze pe alte căi, misterioase, pe internet: face surfing pe reţelele de socializare, un obicei nou, despre care nu ştie că eu ştiu că devine din ce în ce mai social. Îmi pune o mână pe umăr şi, pentru o clipă, soţia e din nou în portul meu, iar eu îi cuprind cu mâna minunata scobitură a taliei, o privesc în ochii ăia verzi, însă ea adulmecă aerul din jurul meu, mă împinge şi se îndepărtează de doc.

— Dumnezeule, Matt, ce-ai mâncat? se strâmbă Lisa.

— Am luat un burrito aseară, când m-am dus după lapte.

În limbajul unei căsnicii pe cale să se destrame, adevărul e mereu eliptic: Am mâncat un burrito aseară... după ce m-am drogat cu nişte infractori... când m-am dus după lapte.

— Cu carne sau cu fecale?

— Ce înseamnă fecale? întreabă Franklin, spălându-şi castronul în chiuvetă.

— Înseamnă caca, zice Teddy, care are zece ani şi care, dacă l-ai lăsa, ar insera cuvântul „caca“ în fiecare propoziţie pe care o rosteşte.

Franklin e blând şi fragil şi are opt ani. Chicoteşte, aşa cum face de fiecare dată când Teddy spune cuvântul „caca“. Frankie e cel mai bun public din lume când vine vorba de glume cu şi despre caca.

— Tata a mâncat un burrito cu caca?

— Trebuia să încerc reţeta dacă tot vreau să-l pregătesc diseară la cină, spun eu.

Franklin vine cu clasicul „Bleeah“, iar eu îl ridic la rangul de cavaler cu linguriţa de cafea.

— Acum du-te şi îmbracă-te pentru şcoală, micul meu ucenic.

— În Mexic am fumat odată un trabuc făcut din căcat de măgar, îi spune tatăl meu lui Franklin, care se strecoară pe lângă bufet. Nu era rău. Se tot stingea. L-am cumpărat de la un mic borde...

Chiar dacă îmi plăcea să-l văd pe tata aducându-şi aminte lucruri, intervin:

— Ajunge, tată.

— Bleeah, bunicule, zice Franklin. Ai fumat trabucuri? Asta nu-ţi face bine.

Dintre toate relele lumii – fascism, epurare etnică, degradarea mediului înconjurător –, fumatul ocupă primul loc şi are parte de critica cea mai drastică în şcoala copiilor mei. Cel puţin noii mei prieteni, Skeet şi Jamie, au scăpat de această îndoctrinare.

Mă uit pe fereastră cum Subarul vechi de zece ani al Lisei iese cu spatele de pe alee. Fac cu mâna, încercând să-mi amintesc dacă şi-a luat rămas-bun. Sau dacă a spus orice altceva. Deja vorbeşte la telefon. În ultimul timp vorbeşte mereu la telefon – sau stă la computer. E noua ei viaţă. Îmi fac drum până sus, arunc un ochi la computer,

dar în momentul ăsta nu mă simt în stare să scotocesc prin viaţa online a Lisei, aşa că fac câteva flotări, câteva tracţiuni, un duş – e al patrulea, mă calmează – şi mă îmbrac în aceleaşi haine mirosind a iarbă pe care le-am purtat azi-noapte. Jos, tata e plantat în faţa televizorului, unde trăieşte de fapt, trecând de pe canalele cu filme vechi pe canalele de ştiri şi invers. Îşi mângâie telecomanda universală ca pe o pisicuţă.

Peste zece minute sunt deja în maşină şi duc copiii la mica lor şcoală parohială. Pe vremea când Lisa şi cu mine am încălcat prima regulă a imobiliarelor, cumpărând o casă mare într-un cartier îndoielnic, am aterizat lângă o şcoală publică pentru cei cu venituri modeste, iar după ce Lisa a făcut investigaţiile de rigoare („Am auzit un elev de clasa întâi spunându-i învăţătoarei «Muisto»“), am decis să căutăm în împrejurimi cea mai bună şcoală privată pe care ne-am putea-o permite, care s-a dovedit a fi o mică şcoală catolică, aflată la câţiva kilometri distanţă – ciudat, pentru că nici unul dintre noi nu e catolic. Toată faza asta cu şcoala privată l-ar ului pe tata: nu faptul că ne trimitem copiii la o şcoală confesională fără a fi practicanţi ai acelei religii, ci că îi duc cu maşina la şcoală în fiecare dimineaţă, chiar dacă un autobuz şcolar foarte convenabil, din cele de culoarea dovleacului, trece chiar pe lângă casa noastră. I s-ar părea o nebunie că plătesc încă o dată un serviciu precum educaţia, pentru care îmi sunt reţinute deja impozite. De fapt, tata ar fi indignat de însăşi ideea că cineva ar putea plăti pentru o şcoală anume. Părinţii mei n-au dat bani niciodată pe şcoli. Ar fi fost ca şi cum ar fi dat bani pe apă, ca şi cum ar fi dat bani pe aer. Şi nu e ca şi cum mama şi tata ar fi optat pentru şcolile publice: nici nu s-ar fi gândit vreodată că asta ar fi o opţiune. Dacă un autobuz şcolar oprea undeva, era de la sine înţeles că orice copil trăia în casa de alături trebuia să iasă şi să urce în acel autobuz. Nu

conta că autobuzul mergea în tabăra unei secte rasiste, milenariste sau apocaliptice. A oprit autobuzul? Copiii urcă în el, punct. Bineînţeles, şcolile la care am mers eu... Dumnezeu cu mila. Acel autobuz m-a dus la un liceu care era mai degrabă fabrică de bonguri şi de nunceaguri decât şcoală. În concluzie, poate că să plăteşti pentru educaţie ca pentru orice altceva nu e o ideea atât de rea.

— Vă iubesc, băieţi, spun în timp ce opresc lângă vechea clădire din cărămidă a şcolii.

Ştrengari în uniforme se preling din sedanuri asortate, fabricate în străinătate, şi din maşinile Suburban4 şi Expedition5 ale familiilor catolice numeroase.

— Să aveţi o zi bună învăţând despre relele fumatului.

— A cui e şapca? întreabă Franklin, ţinând în mână şapca cu cozoroc drept, în culorile clubului Raiders – negru cu argintiu.

— A lui Skeet, spun eu.

— A... spune Franklin, de parcă acum totul ar fi clar.

Teddy ia şapca şi, ca prin minune, ştie exact cum să şi-o pună: puţin ridicată de pe frunte, cu cozorocul într-o parte. E incredibil cum acest gen de cunoaştere se filtrează ca printr-un strat acvifer, aflat dedesubtul suprafeţelor adulte ale lumii, cum toţi cei care au sub treizeci de ani vorbesc aceeaşi limbă şireată din punct de vedere cultural. Părinţii părinţilor noştri au dat vina pe discurile de vinil, părinţii noştri au dat vina pe MTV, iar noi dăm vina pe MySpace sau pe orice altă ticăloşie de pe Internet, însă eu suspectez microundele despre care îi povesteam lui Skeet. Poate că nu sunt benigne... poate că ele iradiază tinerii cu ponturi legate de stil şi într-o zi, ca la un semn, copiii lumii se vor aduna la un loc şi le vor despica dintr-odată părinţilor lor...

— Dă-ţi şapca aia jos, Teddy.

— *Jawohl, Herr Kommandant.*

Aruncă şapca pe bacheta din spate, iar băieţii sar amândoi din maşină şi se îndreaptă acum spre şcoală în pantalonii lor de stofă albaştri şi în tricourile polo albe, în timp ce eu mă gândesc că uniformele astea nu ar fi atât de rele dacă nu i-ar face pe toţi să semene cu nişte casieri de bancă într-o zi obişnuită de vineri sau cu angajaţii unei linii aeriene cu tarife reduse – sau cu mine...

Cu adevărat incredibilă iarba asta. Am trecut prin cel puţin cinci straturi de blană de când am tras primele fumuri din pipa lui Jamie: liniştea, paranoia, smiorcăiala tristă, apoi euforia şi izvorul de epifanii, iar acum, pare-se, o hiperfluentă percepţie a lumii, ca şi când mi-aş fi dat vechii ochi din tuburi cinescoape pe o pereche de LCD-uri de înaltă rezoluţie. Nu-i de mirare, aşadar, că jazziştii spun cu atâta convingere că ei compun cel mai bine când sunt drogaţi.

De fapt, poate că aici s-ar găsi ceva şi pentru mine. Conexiunea dintre poezia în vers liber şi consilierea financiară a fost în mod clar o idee proastă, iar faptul că m-am gândit cum cele două pasiuni ale mele vor face trecerea către lumea largă a fost un hybris scăpat de sub control, chiar şi în această epocă a hybris-ului pe care o traversăm... însă noua idee ce germinează în mintea mea pare să aibă cu adevărat sens...

Voi fi jurnalistul financiar prăjit, Tipul-cu-banii, analistul drogat al burselor de valori. Îmi voi face un blog, mă voi droga în fiecare dimineaţă şi voi da ponturi despre bursele de valori cu claritatea atinsă când mi-am prăjit ţeasta în ultimul hal cu marfa gagiului din British Columbia.

Sfatul nr. 1: E timpul să aruncaţi un ochi la acţiunile Frito-Lay. De ce? Pentru că, fratele meu... păi, chipsurile alea îmbibate în brânză! Să-mi bag...!

Sfatul nr. 2: E posibil ca acţiunile Zig-Zag să aibă o revenire în al doilea trimestru, pentru că...

bă, e vară afară şi căcaturi din astea.

Sfatul nr. 3: Raportul venituri/cheltuieli la A-Metro Trans-Solutions face ca acţiunile lor să fie de neratat, dat fiind accentul convenabil pus de Congresul Democrat pe subvenţionarea proiectelor de anvergură din transportul public. (Şi, omule, logoul lor arată fix ca o pizdulice!)

Străbat cu maşina o pădure de afişe electorale uitate, roşu şi albastru, alb şi negru, bine şi rău. Experţii spun că suntem din nou polarizaţi, însă eu cred că am devenit bipolarizaţi şi ies din parcare, târât iarăşi în lume, topindu-mă în ceva mai mare decât mine însumi, probabil plutind în fluxul sangvin al istoriei, ajunşi de-acum pe marginea...

A cui? Ce-a fost asta? Am uitat... Căcat. Un amalgam pe marginea unei creşteri bruşte a... Tyger! Tyger! burning bright[16]...

Fir-ar să fie! La ce mă gândeam?

Furtunuri? Internet? Amânare? Clarificare? Dozatoare?

Nu, clar că-i o iarbă foarte tare.

Capitolul 3

Socializare pe internet

Soţia mea îşi tastează viaţa, literă după literă,
site după site, mai ales noaptea,
pe PC-ul de acasă, unde eu caut de lucru
în timp ce ea dormitează, dar în schimb
găsesc istoricul tuturor căutărilor ei,
îi survolez trecutul pierdut, căutând dovezi
că n-a fost întotdeauna aşa de tristă...

Şi totuşi reuşisem să mă conving, cel puţin până astă-noapte, că noua găselniţă online a Lisei, reţelele de socializare, e o obsesie mai sănătoasă decât precedenta, sarabanda cumpărăturilor de pe eBay de anul trecut (garajul nostru e în continuare

ticsit cu rămăşitele produselor nevândute: nouă cutii cu plăci comemorative, jucării de pluş şi figurine de porţelan). O vreme Lisa a reuşit să-şi gestioneze noua viaţă online de la birou, în timpul programului, însă cei de la cabinetul de optometrie unde putrezeşte cam treizeci de ore pe săptămână în scaunul de la recepţie au interzis utilizarea computerului în scopuri personale, aşa că acum Lisa stă în fiecare noapte câte două ore în faţa computerului de acasă, administrându-şi paginile de Facebook, Linked-In şi MySpace, răspunzând anchetelor pupincuriste ale vechilor prieteni de pe Classmates.com şi căutând pe Google Images oameni pe care i-a cunoscut la un moment dat. Nu aduc vorba niciodată despre aceste lucruri – e sfatul primit de la consilierul nostru marital –, însă mi-e teamă că ceea ce caută ea cu adevărat nu sunt oamenii pe care îi ştia cândva, ci pe *ea,* cea care era cândva, o versiune mai fericită a ei înseşi, care se bucură de o viaţă mai bună decât viaţa pe care o duce ea alături de mine.

Desigur, e o greşeală să diagnostichezi starea mentală a soţiei tale. Însă dacă ar fi să caut originile acestei stări proaste (şi dacă nu le-aş plasa în momentul când mi-a acceptat cererea în căsătorie), aş zice că totul a început acum unsprezece ani, când încrederea în forţele proprii i-a fost nimicită după ce a renunţat la carieră pentru a-i avea pe băieţi. Înainte de asta Lisa era o femeie de afaceri sigură pe ea şi plină de succes, care se ocupa de marketing în cadrul unei echipe de medici specializaţi în medicină sportivă, şi o pornea prin lume în fiecare zi în costumele ei sexy de femeie de afaceri, care mă făceau să-mi doresc s-o ademenesc într-o cabină de lift pentru un contact fizic inacceptabil la locul de muncă. Dar apoi am lăsat-o borţoasă, ea a renunţat la slujba aceea bună şi, cum eu câştigam o sumă decentă şi mai făceam şi nişte profituri indecente din investiţii isteţe, ne-am simţit în siguranţă, poate

chiar înţelepţi – şi poate chiar morali – când şi-a dat demisia pentru a-i alăpta, îngriji şi creşte pe acei căcaţi cu ochi care nu ne vor mulţumi niciodată. Apoi, peste un deceniu, cu băieţii aranjaţi la adăpostul şcolii papistaşe, ne-am gândit că s-ar putea întoarce la o slujbă similară celei avute în trecut, dar în urmă cu doi ani, când s-a lansat din nou pe piaţa muncii, a făcut-o fără acea încredere sexy în forţele proprii pe care o avea înainte să fi procreat. Am încercat să mă pun în locul ei: într-o zi te întorci de la lucru în chip de *gagicuţă* plină de viaţă, de douăzeci şi nouă de ani, după care salivează toţi colegii din birou (în plus, eşti o profesionistă, eşti la curent cu cele mai noi tehnologii, terminologii şi teorii), iar a doua zi, când ieşi să-ţi cauţi de lucru, ai fire albe în păr, eşti o mamă de aproape patruzeci de ani care nu ştie să lucreze nici măcar în PowerPoint, o *doamnă* irascibilă care n-a închis un ochi toată noaptea fiindcă unul dintre băieţii ei a căcat patul (pe de altă parte, oare *cum caci un pat?*). Cele şase luni de CV-uri depuse, recomandări şi refuzuri şi-au spus cuvântul, iar Lisa a acceptat prima slujbă care i-a fost oferită – secretară la un optometrist anost, care le zice femeilor din biroul său „fetelor“ şi a cărui concepţie despre prima de Crăciun înseamnă un card cadou de douăzeci şi cinci de dolari pentru magazinul de artizanat.

Muream când vedeam că femeia pe care o iubeam îşi pierduse încrederea în ea, dar în străfundul minţii mele mă întreb dacă nu cumva o parte din mine se bucura că Lisa nu se întorsese la băieţii bine făcuţi din clinica aia de medicină sportivă. Căsnicia noastră era una obişnuită, cred. Ne amăgiserăm că e o căsnicie solidă, tare ca piatra, însă în ea îşi făcuseră loc şi lucruri precum regretele, fisuri de „ţi-am spus eu“, crăpături ale martiriului. În ultimele luni – pe când în jur lucrurile se înrăutăţeau – m-am întrebat dacă nu cumva mi-a făcut chiar plăcere *să îmi ţin soţia*

acasă, dacă nu cumva în subconştient am preferat varianta sleită a Lisei, fiindcă mă simţeam ameninţat de versiunea ei atrăgătoare şi senzuală, de femeia sigură pe ea, cea pe care nu o puteam controla, cea pe care o puteam pierde. Dacă-i aşa, atunci sunt un om şi mai mizerabil decât ratatul fără slujbă şi fără energie care mă priveşte în fiecare zi din oglindă şi poate că merit cu adevărat soarta asta degradată, merit să fiu dat la o parte de această soţie frumoasă şi obosită, care se pierde în fiecare noapte pe internet, în căutarea unui alter ego mai bun, fără copii, de dinainte de patruzeci de ani, de dinainte de mine.

Mai multă autocompătimire. E nasol. Contraproductiv. Mereu îi avertizez pe fiii mei despre riscurile autocompătimirii atunci când se bosumflă că sunt singurii copiii din lume care nu au un Nintendo Wii. Sincer acum, între mine şi Lisa lucrurile nu merg aşa de rău. Dincolo de problemele actuale, mă gândesc că încă ne place unul de altul şi chiar dacă sună teribil de plat şi neromantic, e surprinzător cât de multe dintre cuplurile cu care suntem prieteni *nu* mai simt asta. Noi încă ne mai luăm partea unul altuia, încă ne mai facem să râdem unul pe altul, încă ne mai iese cel puţin o partidă bună de sex pe săptămână, uneori chiar mai multe – sau cel puţin aşa era până acum o lună, când a început pauza asta. Avem ţeluri şi interese similare. Împărtăşim aceleaşi idei politice. Şi (îmi dau foarte bine seama că pledez pentru mine însumi) nici măcar nu ne certăm des. O, sigur că ne-am certat iarna trecută şi în primăvară, când finanţele noastre au luat-o la vale, dar nici măcar atunci nu ne-am certat atât de tare încât să nu ne vorbim. Am jucat mica noastră piesă cu oftaturi, buze ţuguiate şi voci şoptite cât eu îmi făceam griji cu privire la ratele creditului ipotecar, la înştiinţările trimise de fondul de pensii, la scrisorile din ce în ce mai tăioase venite din partea creditorilor şi instituţiilor financiare – teancuri

sinistre de hârţoage care, iată, m-au adus astăzi în biroul lui Richard Blackmore, cioclul nostru financiar... Consilierul, voiam să spun.

În urmă cu doi ani, când gaura a început să se caşte, ne-am felicitat reciproc că măcar nu ne legaserăm într-unul din acele împrumuturi dubioase pentru locuinţă, cele cu dobândă variabilă. Nu, noi luaserăm banalul împrumut pe treizeci de ani, cu banala dobândă fixă, şi chiar dacă îl refinanţaserăm în dezavantajul nostru de câteva ori, eram în continuare feriţi de pericole. Banale erau şi celelalte datorii: banale – cardurile de credit, banale – ratele pentru mobilă, banale – plăţile leasingului la maşină, plus câteva reţete care nu puteau fi compensate, banalul aparat dentar al lui Teddy şi banalul şi săptămânalul drum la logoped cu Franklin („O, pentru Dumnezeu, spune-l pe *r* şi gata!"). Doar că aici a intervenit visul meu – absolut banal – de a-mi porni propria afacere, cea ridiculizată anterior, *poetfolio.com*, care s-a dovedit a fi mai greu de pus pe picioare şi mai costisitoare decât crezuserăm, aşa că ne-am văzut obligaţi să luăm încă un împrumut, pe care l-am girat cu casa şi ne-am înglodat şi mai tare. După care a venit deloc banala sarabandă a cumpărăturilor online făcute de Lisa, cardurile de credit ne-au mai împovărat de câteva ori, am întârziat cu rata la maşină, iar pământul a început să ne fugă de sub picioare şi singurul lucru care încă părea sigur şi solid era casa, aşa că ne-am gândit să mai tăiem o halcă din ea, doar cât să o scoatem la capăt, am zis noi, să ne acoperim o vreme cheltuielile lunare, aşa că am refinanţat creditul la valoarea maximă. Ca un şarpe care îşi înghite coada, am împrumutat bani pentru a plăti ratele la casă punând garanţie aceeaşi casă, doar că estimată la o valoare cu patruzeci la sută mai mare decât valoarea ei reală. Când am început să ne ducem la fund, m-am întors la ziar, însă gaura se făcea tot mai mare, iar plăţile lunare ne mâncau de

vii, am rămas în urmă cu toate, am ratat plata ipotecii vreme de câteva luni, aşa că agentul firmei noastre ipotecare ne-a oferit o amânare a plăţilor, şase luni în care să ajungem la zi cu ratele (dar cu dobândă!), de care ne-am agăţat ca înecaţii, însă atunci eu mi-am pierdut slujba şi poate că am fost distraşi de asta şi de căderea tatei (pe care l-am tras după noi în groapă), pentru că, în timp ce noi ne frământam, ne tânguiam şi ne codeam, bursa de valori a ieşit după lapte, s-a drogat bine şi a pierdut patruzeci la sută din valoare, făcând ţăndări fondul meu de pensie – care, şi din cauza încăpăţânării şi ataşamentului meu pentru acţiunile din zonele financiară şi media, începuseră deja să semene mai degrabă cu un fond de înmormântare. Cam pe-atunci am încetat să-i mai arăt Lisei corespondenţa sumbră legată de casă, cu ale ei prefăcute formule călduroase („Dragă proprietarule...“).

Uite-aşa se trezeşte omul într-o dimineaţă şi află că mai are şase zile până rămâne fără casă.

Sfatul pe care îl primeşti atunci când eşti în căcat cu ipoteca e următorul: „Luaţi legătura cu firma ipotecară“. Ultima oară când am luat legătura cu firma ipotecară, mi-a răspuns un puştan de vreo douăzeci şi cinci de ani, care mi-a propus o amânare cu şase luni a plăţilor. Ar fi trebuit să-mi dau seama că era o mişcare proastă de când am luat iarăşi legătura cu firma şi am aflat că puştanul fusese dat afară, că ipoteca noastră fusese vândută la pachet unei a doua companii, iar a doua companie fusese înghiţită de o a treia companie. Acum nici nu am idee cum să „iau legătura cu firma ipotecară“. Pierd ore întregi în labirinturile convorbirilor telefonice cu roboţii („Pentru limba engleză apăsaţi tasta unu“), căutând disperat măcar o voce de om, care să-mi spună cu blândeţe că sunt mort.

Ceasul ticăie. Planeta se roteşte. Peste doar şase mişcări de revoluţie o bancă oarecare, cea care deţine ipoteca, va demara procedurile

premergătoare executării silite – asta dacă nu cumva reuşesc să cerşesc o amânare sau să vin de undeva cu întreaga sumă care s-a adunat între timp, adică 31.200 de dolari. Între timp încerc să-mi dau seama cum i-aş putea spune Lisei despre această scadenţă care atârnă deasupra noastră, ţinând cont că a) Lisa adoră casa asta, b) a fost învăţată să echivaleze dragostea cu siguranţa financiară şi c) e deja foarte posibil să o pierd oricum pe Lisa. Aşa că e mai bine să mă descurc singur.

În biroul lui Richard Blackmore – Consiliere Financiară Idioată –, aflat la etajul al treilea al unei clădiri părăsite din centru, zona recepţiei e ticsită cu numere din *Forbes, BusinessWeek* şi *Investors Daily*: pornografia crizei, însoţită de empaticul limbaj murdar despre „Oportunităţi ascunse în ruine", grafice orgasmice despre „Cum să faci bani din criză" sau fotografii cu experţi în investiţii încruntaţi şi cu ochii ieşiţi din orbite, ce încearcă să se elibereze din acest climat înăbuşitor.

Întâlnirea e la fel de previzibilă ca alegerea sicriului. Richard îşi ţine diplomele înrămate pe perete şi eu mă întreb de ce jurnaliştii sau poeţii nu fac acelaşi lucru. Îmi spune că pierderea casei s-ar putea să fie inevitabilă, însă acesta e doar începutul necazurilor mele.

— Uite, zice el şi începe să adune şi să scadă cifre, tastând la calculator ca Jerry Lee Lewis şi arătându-mi diferite grupuri de numere roşii care spun toate acelaşi lucru dureros.

Aş putea intra în detalii de profunzime, însă, sincer vorbind, nu mă prea interesează detaliile. Doar următoarele două: (1) Richard al meu, băiatul cu banii, a renunţat acum la cravată, ca un politician care vrea să aibă mai multă priză la omul de rând, la cei suferinzi (sau poate că în fiecare dimineaţă compania le confiscă brokerilor şi consilierilor financiari şireturile de la pantofi şi cravatele, ca să nu se spânzure cu ele); (2) în

esenţă, sfatul lui Richard este să lichidez tot, să vând, să vând, să vând absolut tot, să pun capăt, să renunţ, să reduc, să tai tot, să vând şi ce n-am, să trăiesc „ca un prăjit din anii ’70“, să încerc să-mi găsesc o slujbă, orice slujbă, „al dracului de repede“, să cerşesc companiei mele ipotecare încă puţin timp şi astfel, cu foarte mult noroc, să evit pierderea casei şi falimentul.

Asta e ca şi cum te-ai duce cu maşina la un mecanic auto, iar el ţi-ar spune: „Sper că ai venit încălţat comod“.

— Şi... prin „taie tot“ vrei să spui că...?

— Să tai. Tot.

— Exact... Şi când zici „tot“, te referi la...

— Absolut tot, zice Richard.

Gura lui e încadrată de o mustaţă neagră, o adevărată maşinărie de veşti proaste.

— Tot, tot, tot. Mă gândesc la şcoli publice, maşini la mâna a doua, mâncare la conservă, genul ăsta de viaţă – la traiul clasei de mijloc sărace, Matt. Nu la cel al clasei de mijloc bogate din 2004, nu la jacuzzi de opt persoane şi grădinar, ci la cel din 1977, cu mâncare obişnuită şi haine cumpărate de la K-Mart. Mă gândesc să renunţi la plata leasingului pentru maşină, să organizezi o vânzare în curte, să foloseşti cupoane la supermarket, iar cumpărăturile de Crăciun să le faci la Goodwill[17]. Adică... uită-te şi tu la cifrele astea.

Şi îmi întoarce în faţă o foaie roşie.

— Vezi ceva ce nu văd eu?

Văd Londra. Văd Franţa. Valurile fluxului inundă totul sub mine. Te văd faţă în faţă! Controlul temperaturii: încă ridicată.

— Richard, beneficiem de vreo scutire de impozit dacă lichidăm totul?

— Scutire de impozit? întreabă Richard, aproape pufnind în râs. Dumnezeule, Matt, cred că nu înţelegi cum stă treaba!

Se apleacă în faţă, săgetându-mă cu ochii lui înceţoşaţi.

— Odată ce-a-nceput, nu se mai opreşte. Am mai văzut chestia asta. E ca şi cum ai fi parcat în vârful unui deal fără să tragi frâna de mână. Acum maşina vine spre tine, iar singurul lucru pe care-l mai poţi face e să te fereşti din calea ei... iar tu mă întrebi de scutiri de impozit?!

Ar trebui să spun că Richard al meu, băiatul cu banii, nu e chiar cel mai bun băiat cu banii din lume. (Primul indiciu l-am avut la sfârşitul anilor 1990, când mă descurcam binişor pe cont propriu, investind orbeşte în perioada de vârf a boom-ului tehnologic, dar m-am lăsat convins de Richard să bag bani în ceea ce el numea „un pariu mai sigur": acţiuni la firme de transport comercial mexicane. Astfel, deşi mi-am dublat uşor câştigurile cu propriile investiţii în Microsoft sau Cisco, am pierdut treizeci de cenţi la fiecare dolar pe măreţul pont al lui Richard – acea ancoră a lumii afacerilor: Transmaritime-Pacifico.) Dar dacă Richard nu e cel mai bun la cifre, cu siguranţă e un geniu al cuvintelor, acesta fiind, probabil, şi motivul pentru care i-am rămas client – şi, ca nu cumva să se îndoiască de asta cineva, omul jonglează mai departe cu metafore, pe când eu încă mă minunez la imaginea finanţelor noastre ca o maşină ce o ia la vale.

— Uite, zice Richard, o să-ţi spun verde-n faţă, Matt. În cazul tău există o hemoragie gravă – şi nu mă refer doar la casă, ci la toate sectoarele posibile. Carduri de credit descoperite, datorii la asigurările de sănătate, împrumutul girat cu casa, creditorii rămaşi neplătiţi după mica afacere pe care ai lansat-o, încăpăţânarea cu care ai insistat să cloceşti acţiunile alea bancare şi din media până le-ai făcut praf. Şi nu ştiu cine te-a învăţat să ceri amânarea asta, dar e cel mai prost lucru pe care l-ai fi putut face. Pentru creditori e o metodă de a stoarce lămâia încă o dată. Ţi-a spus vreodată cineva că nouăzeci la sută dintre cei care aleg

această măreață amânare a plății sfârșesc prin a-și pierde casele?

Se pare că ratasem partea aceea a discursului persuasiv.

— Ascultă, zice Richard. Dacă nu ești pe punctul de a moșteni niște bani, ce-am vorbit noi aici e fatal și ireversibil. Ai Ebola fiscală, Matt. Sângerezi pe nas, pe gură, pe ochi, până și curul tău financiar sângerează.

Vedeți? Ebola fiscală. Curul meu financiar sângerează. Exact de asta am lansat *poetfolio.com*: poeți ai banilor există peste tot.

Richard îmi întinde peste masă un cec micuț.

— Iată și o altă perspectivă din care să privești lucrurile. Ultimul lucru din lume pe care ți-l poți permite în clipa de față...

Și împinge spre mine mapa cu dosarul meu.

— ...este un consilier financiar.

Sigur, de-aia am venit aici. Să scot bani. Mă prefac că am nevoie de sfaturi, dar nu vreau decât să pun mâna pe ultimii bani rămași. Așadar... Îmi țin respirația și culeg cecul. Care are... patru cifre. Nouă mii patru sute doisprezece dolari. Râd.

— Doar atât?

— Am vrut să îți diversific portofoliul, Matt. Dar tu ai insistat pe mass-media și finanțe.

Adevărat. În cealaltă viață, în care fusesem jurnalist financiar, decisesem că eu sunt expertul și mă luasem după un pont spus de un bancher care, după cum sper acum din tot sufletul, zace mort pe vreun trotuar pe undeva. Deși nu pot da vina cu totul nici pe el, pentru că am întins-o cu acțiunile alea ani la rând, iar când acțiunile financiare au dat primele semne de prăbușire, m-am încăpățânat să nu vând. Apoi m-am lăsat distras de pierderea propriei slujbe și de senilizarea lentă a tatălui meu. În plus, de fiecare dată când Richard m-a implorat să-l las să mă scape de acțiunile alea proaste, i-am adus aminte de ultimul său sfat: „Ca să cumpăr ce?

Acţiuni la firme de transport comercial mexicane?“.

Aşa că, după cum spuneam, iată-ne aici...

— După plata penalităţilor, continuă mustaţa lui Richard, a impozitelor, a comisioanelor...

— Stai un pic.

Mă uit din nou la cec în timp ce Richard se ridică în picioare.

— Tu chiar iei comision? Agenţiile de turism iau comisioane pentru zborurile care se prăbuşesc?

Richard ignoră metafora mea. Se scuză, apoi mă conduce către hol, întrebându-mă cum merg restul treburilor – ceea ce, într-un fel, e ca şi cum l-ar fi întrebat pe prim-ministrul Poloniei în toamna lui 1939 cum merg restul treburilor, ştii tu... în afară de invazia nazistă. Îi spun lui Richard că, una peste alta, nu-s într-o dispoziţie chiar aşa de rea – probabil pentru că m-am drogat aseară într-un 7/11.

— Te-ai drogat într-un 7/11?

— Păi, de fapt ne-am drogat la mine-n maşină... şi în faţa unui bloc. Şi dup-aia mi-am luat un burrito fenomenal la 7/11. Richard, n-o să-ţi vină să crezi ce iarbă au ăştia acum.

— Da, ştiu, zice el, apoi, lăsându-se pe spate, cumva melancolic, adaugă: Se spune că e un mit... Treaba cu intensitatea sporită.

— Nu-i nici un mit.

— Nu, zâmbeşte el. Nu-i mit.

Apoi, brusc, îmi vine de nicăieri:

— Stai! Tu fumezi iarbă, Richard?

— Din când în când, recunoaşte el. Când pot face rost. Ca toată lumea, nu?

— Eu nu.

Şi m-apuc să-i povestesc cum că au trecut cel puţin cinsprezece ani, cum am acceptat faptul că, odată ce Lisa şi cu mine ne-am ales cu doi copii uşor influenţabili, două drăgălaşe detectoare de ipocrizie cu senzori laser, zilele mele de fumat iarbă au rămas cu totul în trecut.

Richard râde înfundat.

— Hei, apropo... Aş vrea să te întreb ceva.

Apoi se uită în stânga, se uită în dreapta şi se apleacă înspre mine:

— Poţi să-mi faci rost şi mie?

Afară, după ce ies de la întâlnire, mi se face frig. Aerul şfichiuitor anunţă sosirea bruscă a toamnei târzii. Frunzele se dau bătute, la fel ca ziarele, devin insolvente pe toate străzile. Mă îndrept către maşină. La început mi s-a părut deconcertant să mă plimb de colo colo în timpul zilei, când toată lumea era la lucru. De la cinsprezece ani încoace n-a mai existat nici o toamnă în care să n-am vreo slujbă, indiferent de care. Din păcate, încep să mă obişnuiesc. Din clipă în clipă redactorii responsabili trebuie să iasă din şedinţa de buget, iar reporterii vor încerca să le ocolească privirile sau se vor preface că vorbesc la telefon, ca să nu se pricopsească cu o rubrică meteo („Vin gerurile“), cu o ştire scurtă despre rulota incendiată din seara trecută („Incendiu suspect în parcul de rulote“) sau cu vreun material despre Eagle Scout, care au făcut o bicicletă din cutii de aluminiu („Bicicleta reciclării aduce burse şcolare“).

Pe Lisa o sun din maşină. Sunt în drum spre Costco.

— Ei... Cum a mers? întreabă ea.

— Ştii şi tu cum e Richard, zic eu. Optimist iremediabil. Crede că ar trebui să investim în cianuri.

Râde politicos.

— Auzi, ţi-a trecut vreodată prin cap că Richard fumează iarbă?

— Cum s-a ajuns la asta într-o întâlnire de consultanţă financiară?

— Nu mai ţin minte.

— Şi care e sfatul lui?

— Păi... mai întâi n-avem voie să ne panicăm... iar apoi... dacă ar fi să ne mâncăm unul dintre copii, pe care l-ai alege?

Acum râde mai din suflet. Vocea ei devine mereu mai joasă, mai guturală, atunci când ceva i se pare cu adevărat amuzant. E foarte excitant.

— Pe cel mare, cred, zice ea. Cel mic pare cam puturos, continuă Lisa.

Şi, brusc, mă umplu de căldură şi tristeţe şi mă inundă nostalgia – pentru *căsnicia pe care încă o mai am*. Nu-mi vine să cred cât de mult o doresc pe femeia asta şi simt că mor – că mor – fiindcă ştiu ce ştiu acum.

Şi anume: chiar aseară, înainte să merg la 7/11 după lapte, m-am gândit să-i zic de scrisoarea venită de la firma ipotecară. Dar când am urcat, dormea. Aşa că am intrat în contul ei de Facebook (îmi luase trei zile să-i ghicesc parola), unde am văzut că îşi schimbase fotografia de profil cu una mai interesantă, în care apare cu noua ei tunsoare, scurtă, drăguţă şi nebunatică (o fotografie pe care i-am făcut-o eu), şi unde, de asemenea, am văzut că vorbea online de trei zile cu un amic pe nume Chuck, care, deloc întâmplător, e şi numele iubitului ei din liceu, un tip pe care n-am putut fi niciodată gelos, pentru că, sincer vorbind, Chuck suna mai degrabă a ciucă, nu ceea ce s-a dovedit a fi, adică un bărbat sensibil şi de succes – cel puţin pe internet. Tema discuţiei părea să o constituie traseele de-a dreptul paralele şi uşor dezamăgitoare ale vieţilor Lisei şi lui Chuck („mereu mă trezesc şi mă gândesc ce s-a întâmplat?“), vieţi ce trebuie să li se fi părut perfecte şi fără limite când aveau optsprezece ani şi se furişau la cabana părinţilor de lângă lac ca să-şi încolăcească trupurile tinere şi perfecte în poziţii pe care aş da orice să le pot imita şi eu. În plus, din felul familiar în care conversau părea clar că asta nu era prima discuţie între Lisa şi Chuck şi nici prima oară când tema vieţilor lor triste a apărut în conversaţie. Pe măsură ce discuţia de pe Facebook se lungea, Lisa şi Chuck îi dădeau înainte cu tot felul de lucruri despre ei înşişi („mă străduiesc să fiu din nou în

formă“, „ce? da’ arăţi super“), despre slujbele lor („nu e o perioadă f.f. bună să-ţi cauţi altceva“, „dar eşti f.f.f. talentată“), despre inşi de la ei din liceu („Dana arată ca o focă... of, îs cam răutăcioasă“, „nu-i adevărat, tu nu poţi fi niciodată răutăcioasă“), şi, deşi totul era relaxat şi onest, părea în acelaşi timp... nu ştiu, cumva intim... şi apoi Chuck a scris „s tentat să fui iarăş înferbântat şi dorit“, ca şi cum numai gândul la asta l-ar fi făcut să nu mai poată scrie corect, iar ea a ignorat greşelile, sugerându-i două litere simple, „TM[18]?“, cea ce însemna fie că vede deja flirtul ăsta idiot ca pe o marcă înregistrată, fie – mai probabil – că ar face bine să-şi mute neastâmpărul în lumea SMS-urilor – *iarăş* –, astfel încât ea să-l poată citi imediat, *iarăş*, cu răsuflarea tăiată, în patul nostru, ghemuită peste telefonul mobil...

... asta în timp ce eu mă uitam *iarăş*, fără să am habar de nimic, la ştirile sportive împreună cu bătrânul şi diliul de taică-meu, care îmi reamintea la fiecare fază a celor de la Colts cât de buni erau Unitas şi la fiecare fază a celor de la Eagles ce hoit lent s-a dovedit a fi Jurgensen – ca şi când mijlocaşii ofensivi ar fi fost declaraţi specie dispărută în 1968...

... şi atunci mi-am dat seama că n-am cum să-i spun de povestea cu casa, cel puţin nu acum, nu după ce am dat peste urma acestei dezamăgiri zdrobitoare, căci, Dumnezeu mi-e martor, şi eu am flirtat, am visat cu ochii deschişi şi am comis o mie de trădări minuscule, dar asta... asta m-a sfâşiat... Inima mea micuţă şi neagră îmi sângerează pe gură şi prin canalele lacrimale şi prin gaura curului şi...

... mor aici. De Ebola emoţională. Şi nu-mi doresc decât ca gângăniile alea micuţe să termine mai repede, să mă înfulece cu totul, ca să termin odată cu suferinţa, pentru că ştiu că lumea se învârte mai departe şi fără noi, mama m-a învăţat asta, se învârte, se învârte încontinuu,

amestecându-ne cu pământul ca pe compost. Şi, la dracu', poate că nu înseamnă nimic, poate-i doar o palavră de noapte între doi foşti iubiţi, ceva mai obraznică, te pup, şi eu te pup... inofensivă! Dar *iarăş*? *Iarăş*?! Şi când îmi închipui spinarea delicată şi subţire a soţiei mele aseară, în dormitorul nostru, şi faţa ei drăguţă scăldată în lumina albastră a obscenului SMS trimis pe mobilul ei de băiatul cu care obişnuia să se culce pe vremuri... Dumnezeule, doare mai tare decât pot îndura... şi asta...

asta...
asta
... s-a întâmplat când am ieşit eu după lapte şi
am sfârşit prin a-mi prăji creierul rănit.

Sigur că da, ăsta-i exact genul de logică sucită şi melodramatică pe care voi refuza să-l înghit de la băieţii mei când vor fi adolescenţi. (Ai ieşit şi te-ai drogat cu nişte delincvenţi pentru că erai gelos pe prietena ta? Tu auzi cât de cretin sună?) Dar noaptea trecută chiar asta am făcut, m-am dus la 7/11 şi, supărat din cauza flirtului soţiei mele cu fostul ei prieten şi pentru că eram conştient că o să rămânem fără casă, mi-am prăjit bibilica în compania echipei de vis a infractorilor.

Acum însă, la telefon, nu-i zic Lisei că, după spusele lui Richard, e aproape sigur că banca ne va lua casa. Şi în nici un caz nu pomenesc nimic despre „conversaţia" ei cu Chuck. Şi desigur că nu îi mărturisesc reacţia mea emoţională ulterioară. În schimb, intru în parcarea de la Costco, acest templu al consumerismului de tipul „cumperi la grămadă, mare şi mult" în sunetul de clopoţel ce anunţă începutul crizei economice globale, şi mă opresc o clipă ca să-i reproduc Lisei recomandările mai practice ale drogangiului nostru financiar, adică lunga listă de răsfăţuri la care trebuie să renunţăm odată cu strângerea curelei:

— Richard zice că ar trebui să renunţăm la cablul TV şi la internet.

Continui, nu fără un pic de bucurie tăinuită:

— Şi de-acum înainte, la naiba, în nici un caz nu ne mai putem permite mobilele astea.

— Nu ştiu dacă pot trăi fără mobil, zice Lisa după un timp.

— Ei bine, zic eu, râzând ghiduş, cred că va trebui să vedem dacă e chiar aşa.

Capitolul 4

Un scurt manifest politic

Conduceam prin parcarea plină de la Costco
în căutarea unui loc liber şi ascultam cum la NPR[19] 1 un tip
vorbea despre săracii tot mai numeroşi din periferiile rezidenţiale
când am văzut-o pe femeia asta cu patru copii –
ca pe o scară a vârstelor, doi-patru-şase-opt –
aşteptând să urce în maşină în timp ce mama lor
punea un bax cu unt de arahide şi
mai multe costume de baie în porbagajul
acestei maşini cu tracţiune integrală
iar copiii erau atât de drăguţi, că le-am făcut cu mâna
şi atunci am văzut un lucru extrem de uimitor
când femeia s-a aplecat
să ridice un butoiaş
cu suc de struguri:
pantalonii ei cu talie joasă i-au alunecat puţin şi chiar acolo
în josul spatelui ei masiv
s-a arătat un singur firicel de sfoară,

da, un şnur subţire de aţă,
aţa dracului, zău că nu vă mint
chiloţi tanga, mă jur pe Isus, tanga,
bun, eu personal, eu sunt OK cu tanga
politic şi estetic sunt în regulă
cu tanga acolo sus sau acolo jos,
sau oriunde or fi ei.
Singura mea întrebare e:
când au început mămicile să-i poarte?

Ţin minte chiloţii maică-mii
(Una din sarcinile noastre era spălatul:
împătuream chestiile alea cu stângăcie,
ca pe cearşafuri. Le scuturam şi pocneau
ca feţele de masă. Pluf.
Soră-mea ţinea de un capăt,
eu, de altul,
şi păşeam fiecare către celălalt
de două ori.

Împătuream chestiile alea
ca pe măreţele steaguri ale Americii,
cu capetele descoperite, respectuoşi,
atenţi să nu măturăm
pământul cu ele.)

Acum ştiu că există oameni
care îşi fac griji constant pentru
textura Americii:
căsătoria între homosexuali, videourile violente, posturile TV deocheate,
chestii de genul ăsta.
Dar mie mi se pare că
textura Americii
ar fi absolut în regulă
dacă ar fi ceva mai consistentă
în lenjeria mamelor noastre.

Şi asta-i problema pe care voi marşa
când va fi să fie:

scoaterea mamelor noastre din chiloţi tanga
şi întoarcerea lor la saci
cu găuri pentru picioare
aşa cum a lăsat
Dumnezeu.

Capitolul 5

Recesiunea loveşte Lumberland-ul lui Stehne

Stivele de cherestea galbenă dungată
stau în spatele depozitului de lemne
iar dacă mijeşti privirea, seamănă
puţin cu resturile unui tort.
Doamne, sfârşitul unei petreceri
e întotdeauna teribil de trist.

— Cred că vă omoară şi pe voi economia asta, zic când ajung la depozitul de cherestea, unde mă prefac că am de gând să cumpăr materiale ca să le construiesc băieţilor o căsuţă în copac.

Sper că n-a sunat ca şi cum mi-aş dori din suflet ca economia să înece fix afacerea asta.

— Nu mai merge ca înainte, asta-i sigur, zice Chuck, răsfoind un catalog, în căutarea unor profile metalice despre care ştie precis că vor merge de minune la căsuţa imaginară pe care se presupune că o s-o construiesc. Din fericire, în ultimii ani am avut destul de mult de lucru, aşa că o scădere a vânzărilor nu e cel mai rău lucru care ni se putea întâmpla.

E frig în depozitul ăsta imens. Tavanul e la vreo zece metri înălţime. Pe fiecare culoar îngust sunt stivuite aproape până sus, la grindă, scânduri, ţăruşi, icuri şi saci de ciment, placaj, rame de geamuri şi de uşi. Efectul pe care acest joc al proporţiilor îl are asupra oamenilor este acela de a-i face mai mărunţi, iar eu mă simt ca un gnom, ca

un spiriduş minuscul ajuns între uriaşii misteriosului tărâm al lemnului ca să-şi facă şi el cumpărăturile pentru locşorul în care are de gând să-şi păstreze peste iarnă fasolea magică.

Mi-am trăit aproape toată viaţa în acest oraş, însă până acum, când am aflat din discuţia de aseară a Lisei, că fostul ei iubit, Chuck, lucrează aici, nu m-am aventurat niciodată în acest depozit de cherestea. Lăsând la o parte ce spune despre bună-credinţa mea masculină faptul că n-am fost niciodată la un depozit de cherestea, important e că acum sunt aici, mă confrunt cu duşmanul – sau cel puţin îl văd pe mârşavul de Chuck cu ochii mei. Complet sub acoperire. Chuck habar n-are cine sunt. Nu a întrebat cum mă cheamă – şi nici nu văd de ce-ar face-o –, dar dacă o s-o facă, m-am decis să folosesc numele de cod Jamie Skeet.

Iată aici şi o evaluare fulger a avantajelor adversarului asupra mea: (1) Chuck e mai înalt; (2) Chuck e cu câţiva ani mai tânăr şi, evident, mai în formă decât mine; (3) Chuck are într-adevăr privire aia visătoare (Am auzit-o pe Lisa spunându-le chestia asta unor prieteni de-ai noştri când am ieşit odată cu un cuplu şi nu ştiu cum a venit vorba despre motivele pentru care ne-am îndrăgostit de primii noştri parteneri. Lisa a spus: „Ochii lui. Chuck avea privirea aia visătoare“. Trist, dar adevărat: din craniul de Cro-Magnon al insului ies nişte sfere albastre şi visătoare.); (4) lui Chuck îi stă bine în salopetele astea Carhartt şi nu pare să aibă deloc problema bărbatului de vârstă mijlocie căruia îi piere curul din pantaloni, problemă cu care eu mă lupt de ceva timp (dar sunt cât se poate de detaşat şi obiectiv în privinţa asta); (5) Chuck e – trebuie s-o recunosc – un bărbat cu adevărat frumos, cu ochii ăia deasupra unor obraji perfect sculptaţi şi nişte fălci pătrate; (6) Chuck are o slujbă.

O altă listă – de data asta în apărarea mea – cuprinde principalele motive pentru care mi-am

subestimat atâţia ani adversarul, acest bărbat voinic şi de gaşcă, care, după cum ştiam foarte bine, se culcase cu soţia mea în copilăroşii şi relaxaţii ei ani nubili: (I) de fiecare dată când Lisa îl pomenea pe Chuck, un mic zâmbet îi scălda chipul, lucru pe care eu l-am interpretam greşit, ca pe o expresie a mirării că putuse să umble cu un asemenea tălâmb înainte de a-şi găsi dragostea adevărată cu bărbatul visurilor ei; (II) mulţumirea de sine m-a făcut să cred că eu şi Lisa aveam o relaţie atât de puternică, încât nu mai conta cu cine fusese înainte: nici dacă foştii ei prieteni s-ar fi numit George Clooney, Kobe Bryant sau Abraham Lincoln, tot n-aş fi fost atât de deştept încât să mă simt intimidat; (III) am făcut greşeala clasică şi arogantă a snobului educat, crezând că dacă îmi foloseam creierul ca să-mi susţin financiar familia (pe vremea când încă îmi mai susţineam financiar familia), asta mă face să-i fiu superior unui tip care îşi câştigă traiul stivuind cherestea; (IV) *tipul care îşi câştigă traiul stivuind cherestea nu se compară cu tipul care are o afacere de familie extrem de profitabilă, pe care urmează să o moştenească*; (V) ori de câte ori Lisa aducea vorba despre fostul ei iubit Chuck Stehne, eu îl ortografiam în minte Chuck *Stain*[20] şi, serios acum, ce om normal şi-ar face griji din cauza unui tip pe nume Pată?

— Top zece atracţii total neatrăgătoare de la Disneyworld, zic eu. Pe locul zece, Lumberland.

Prinţul Chuck de Lumberland îmi zâmbeşte politicos şi întoarce spre mine fotografia unui profil dublu ranforsat din oţel sau din ce-o fi, ca să judec şi eu:

— Ăsta ar fi.

— Nu, nu-i bun, zic. Nu-i ce caut eu. Nici pe departe.

Chuck întoarce din nou catalogul, ca să mai vadă o dată poza.

— Ba eu cred că exact asta e ceea ce cauţi. Am construit şi eu o casă în copac pentru copiii mei şi

ăsta a mers perfect. Vezi, fixează stâlpii aici şi aici şi...

— Ai copii?

— Trei.

Arunc o privire la inelarul fără inel al mâinii sale stângi:

— Însurat?

— Divorţat.

Dar pare puţin derutat de acest nou şir de întrebări, ca şi când nu îşi poate imagina ce legătură are asta cu construirea unei case în copac.

Mă prefac că mă uit din nou la profilul metalic.

— Nu ştiu ce să zic. Pare destul de periculos. Am doi băieţi pe care îi iubesc mai mult decât orice altceva pe lume. Îmi iubesc băieţii şi soţia. Pe *mama* lor.

— Normal, zice Chuck, uitându-se în catalog. Păi... atunci poate găsim ceva diferit. Avem nişte cărţi, continuă el.

O porneşte pe un culoar şi, după o clipă, o pornesc şi eu după el. Trecem pe lângă tot felul de arme care ar putea fi folosite pe spinarea lui Chuck: ciocane, pistoale cu cuie, leviere...

Divorţat. Căcat. Cum să concurez eu cu un tip divorţat? Asta înseamnă că, probabil, are pe undeva propria lui casă (care nu e pe cale să fie confiscată de bancă). Speram să le fie greu măcar din punct de vedere logistic dacă vor să se furişeze undeva, dar dacă el are casa lui... căcat, căcat, căcat!

Lisa nu e genul de om care ar rupe cu uşurinţă o căsnicie, dar acum înţeleg şi de ce, pentru că acum ştiu exact ce o atrage: încrederea, siguranţa, puterea, stabilitatea – şi Chuck le are pe toate, în vreme ce mie, în momentul de faţă, nici unul nu mi-e tocmai la îndemână.

Se opreşte la raftul cu ghiduri practice şi plescăie din limbă în timp ce trece cu mâna peste cotoarele volumelor care te învaţă cum să faci reparaţii electrice simple, cum să repari un

carburator, cum să desfunzi o chiuvetă, cum să construieşti o verandă, cum să-ţi vopseşti gardul şi, în fine, cum să construieşti o casă în copac. Acest încăpător raft cu cărţi pare scos direct din străfundul nesiguranţei mele – o bibliotecă întreagă cu lucruri pe care nu pot să le fac. În următorul raft al acestei biblioteci de iad voi găsi cărţi despre cum să îţi gestionezi miliardele şi ce să faci cu penisul tău lung de un metru.

— Aicea-i, zice el, trăgând cartea dintre celelalte şi întinzându-mi-o. Uită-te prin ea şi vezi dacă e vreun model care îţi place mai mult...

Iau cartea şi mă prefac că o răsfoiesc. Fiecare căsuţă mă face să mă simt şi mai incompetent decât precedenta.

— Sau poţi să cumperi cartea, s-o iei acasă şi o studiezi acolo, ca s-o alegi pe cea potrivită. Nu-i nici o grabă, cred, continuă Chuck.

Ridic privirea spre el.

— Vreau să zic că n-o să construieşti o casă în copac iarna.

— Iarna? A, nu! râd eu.

Continui sfidător:

— Evident că nu.

Strâng din buze şi cobor din nou privirea în carte, scoţând propriile plescăituri cu limba. Îmi doresc să fi spus că urmează să construiesc altceva, *orice altceva* – o catapultă sau o spânzurătoare sau balustrade –, orice, dar nu o tâmpenie de căsuţă în copac. Acum patru ani, când ne-am mutat în casa pe care suntem pe cale s-o pierdem, le-am promis băieţilor c-o să le construiesc o căsuţă în copac. După patru ani acea căsuţă tot nu există, iar cel mai trist e, probabil, că asta nici măcar nu se numără printre primele zece lucruri cu care mi-am dezamăgit bieţii mei băieţi.

— Deci tu ai construit aşa ceva pentru copiii tăi?

Chuck caută în propriul exemplar din *Cum să construieşti casa din copac perfectă*. Îmi arată o

imagine:
— Ceva de genul ăsteia.
Apoi închide cartea şi o pune înapoi. Se uită în zare, uşor nostalgic:
— Unde stă mama lor.
— Aaa... Îmi pare rău, zic. E urât când se destramă o căsnicie. Să sperăm că *există* un loc special în iad pentru cei care s-ar băga să destra...
Dar imediat ce lasă cartea din mână, Chuck îi deschide uşa unui bărbat în salopetă care avea nevoie de ajutorul lui şi, înainte să-mi închei eu micul comentariu despre cei care pun coarne soţilor şi cum merită ei s-ajungă în al şaptelea cerc din infernul lui Dante, îi pune în faţă lui Chuck o listă cu necesarul lui de cherestea, ca şi când Chuck ar fi blestemata de Zână Scândurică, iar eu mă întreb de ce nu se duce nemernicul să-şi ia singur ce-i trebuie. Pare capabil. Doar e în salopetă. Totuşi Chuck se scuză şi se duce să-şi ajute adevăratul client.

Timp în care eu rămân singur, în mână cu o carte
despre cum să construiesc casa din copac
pe care nu o voi construi niciodată,
îngheţând pe culoarul lung de zece metri
al multelor mele neajunsuri,
în vreme ce bărbatul care-mi fură nevasta
pleacă să adune şi mai mult lemn.

Capitolul 6

Ideea mea tâmpită

M-Tronic anunţă creştere pe trimestru al treilea

Comenzi mai mari decât cele estimate şi
o inversare a direcţiei veniturilor
au dus la o ajustare pozitivă a

pronosticului pe cel de-al treilea trimestru la M-Tronic
şi la reînvierea speranţelor într-o evoluţie sectorială,
în ciuda dezacordului mai multor analişti.

Ştiu că retrospectiv pare o tâmpenie şi poate că şi prospectiv sună la fel, dar ideea mea era că cineva trebuie să facă un website care să ofere ştiri şi sfaturi financiare în... versuri.

De fapt nu e *chiar* o tâmpenie. Ideea mea era ca *site*-ul să ofere nu doar poezie, ci un nivel mai înalt de discurs financiar – hai să-i zicem bani-literatură. Oamenii pierd extrem de mult timp gândindu-se la afaceri şi finanţe, la ipotecile lor, la investiţii, la fondurile de pensii şi la economiile pentru facultate. La dracu', după 7/11 toată lumea vorbea doar despre asta, de parcă trăiam o criză colectivă a vârstei mijlocii. Dar ce se scria despre chestiile astea era întotdeauna teribil de anost. Site-ul meu intenţiona să regleze povestea asta, tratând lumea economiei în tot soiul de stiluri literare: eseuri creative, biografii ale brokerilor, proze scurte despre afaceri şi ceea ce mie îmi plăcea să numesc „memorii de investiţii" – cronici la persoana întâi scrise de investitori şi de profesionişti din domeniu (de exemplu, textul unui broker delegat: „Anotimpul meu în Purgatoriu. Cum un broker, altfel priceput, a înghiţit minciuna cu obligaţiunile convertibile"). Cârligul era totuşi poezia – nu pentru că simţisem eu că ar exista o mare cerere pentru catrene despre încrederea consumatorului, ci pentru că m-am gândit că oamenii vor fi atraşi de caracterul ei anacronic, ca postul ăla de televiziune european la care ştirile sunt prezentate de nişte fete în bustul gol. Poezia investiţiei i-ar fi atras pe curioşi, posturile de televiziune şi ziarele ne-ar fi prezentat surprinşi materialele, pentru ca mai apoi să putem da drumul unei discuţii literare despre lucrul la care

cei mai mulţi dintre noi se gândesc zile în şir: banii noştri.

Aşadar, poetfolio.com – rodul unei preaîncinse, dar sincere pasiuni, cu a sa pagină de start ţintuită încă în laptopul meu, ca ecografia unui bebeluş născut mort lipită pe uşa frigiderului. Dacă închid ochii, încă mai pot vedea acea frumoasă pagină beta: un fragment plin de umor despre revenirea în forţă a acţiunilor companiilor tehnologice, scris ca o povestire horror („Noaptea tehnologiilor vii"), amintiri despre investiţiile absolut mediocre ale unei femei care finanţase numai companii socialmente progresiste („Cum redefineşti o investiţie BUNĂ"), o mână de poezioare de afaceri isteţe, cu rimă, jos, în partea dreaptă, şi – preferatul meu – un vesel poem eroic despre primii paşi în economisirea de bani pentru studiile copiilor („Balada unui plan 529"[21]1).

Însă chiar şi cu această explicaţie absolut rezonabilă şi cu pagina de start perfectă, simt în continuare nevoia să-mi apăr ideea, urmărind rateurile sinaptice care au dus la apariţia ei. Mă gândisem în felul următor: (a) oamenii nu prea mai citesc poezie; (b) *mie îmi place poezia* – sau cel puţin îmi plăcea în facultate; (c) nu sunt sigur că înţeleg poezia pe care o citesc în revistele de-acum, parcă-i într-o altă limbă, fără vreo legătură cu Keats, Stevens şi Neruda din studenţia mea; (d) această poezie nouă pare să-şi aibă rădăcinile în limbajul abstract şi are prea puţine legături cu lumea reală; (e) mi-am petrecut o mare parte din viaţă scriind, ca jurnalist, despre lumea reală, mai întâi pentru o mică revistă de economie, apoi pentru ziarul local; (f) în tot acel timp am remarcat că stilul jurnalistic financiar este cel mai arid, mai lipsit de imaginaţie şi mai plictisitor stil din lume; (g) la un moment dat mi-am dorit să fiu poet; (h) e mai mare păcatul că oamenii nu citesc poezie; ar trebui să o facă; (i) începutul vârstei mijlocii e o fază atât de înfiorătoare, că mă trezesc constant

dorindu-mi să fiu din nou versiunea mea mai tânără; (j) probabil că poezia fiscală e contopirea perfectă între suprasolicitata şi analitica emisferă stângă a creierului meu, constant generatoare de liste, şi aparent ignorata emisferă dreaptă, cea creativă.

Concluzie: de-acum va trebui să renunţ la slujbă şi să periclitez viitorul familiei mele ca să-mi pot urma visul tineresc de a scrie ştiri şi ponturi legate de acţiuni în versuri plictisitoare şi amatoriceşti.

Chestia care m-a urcat cu totul în barcă a fost însă povestea despre tipa aia care moştenise o avere colosală şi care a donat o parte imensă din ea pentru dezvoltarea poeziei. I-am expediat o cerere de finanţare şi un plan de afaceri şi am fost şocat când am primit nişte fonduri (deşi, cum mi-am dat seama la final, mult mai puţine decât aş fi avut nevoie). Ori de câte ori povesteam cuiva planul meu, oamenii zâmbeau, şi presupun că le-am interpretat greşit perplexitatea drept entuziasm. Am cumpărat două computere noi, am angajat un informatician specialist în publicitate care să mă ajute să fac website-ul şi să vând spaţii pentru reclame, am închiriat un birouaş şi... ce dracu', atunci când primeşti o finanţare, oamenii îţi zâmbesc, iar costurile de pornire ale afacerii sunt minime, nu-ţi prea mai rămâne altceva de făcut decât să mergi mai departe. Aşa că mi-am dat demisia, mi-am construit site-ul, tocând rapid minuscula finanţare primită, mi-am golit conturile de economii, am intrat în datorii, m-am împotmolit, m-am zvârcolit şase luni, iar apoi m-a apucat groaza, căci mi-am dat seama în ultima clipă, cu câteva zile înainte de momentul când trebuia să ne lansăm, că nimeni şi pentru nimic în lume n-ar folosi internetul să citească poezii despre...

— Dan Fouts, zice tatăl meu, fiindcă ne uităm împreună pe SportsCenter la rezumatele din fotbal,

aşa cum facem în fiecare seară după cină. Avea cea mai bună aruncare. Ştii, avea barbă.

— Da, zic eu.

Tata aduce mereu vorba despre acest Dan Fouts, fostul mijlocaş ofensiv cu barbă.

— Habar n-am cum putea să joace cu barba aia.

Tata se încruntă mereu când se uită la televizor, de parcă ar fi un judecător nemulţumit de avocaţii din sala lui de judecată.

— Hmm.

— Probabil că îl cam mânca.

— Zici?

— Fii sigur. Ştii cine mai arunca bine?

De sus se aude zgomotul tastaturii, ţăcănitul ritmic al tastelor de plastic. Lisa e din nou la computer şi, fără îndoială, îi spune lui Chuck cât de mult visează la mângâierile lui...

— Joe Willie Namath. Până să-şi futã genunchii, continuă tata, clătinând din cap. Zici că o zvârlea cu praştia. Maynard, Sauer, Boozer, Snell. Straşnică echipă. Ultima mare echipă.

Ultima mare echipă de fotbal a fost în 1968... Nu zic decât:

— Mda.

Aud paşi pe scări şi întorc capul. Lisa s-a schimbat în pantalonii de yoga şi strânge în mâini teancul macabru de facturi şi extrase de cont de pe dulapul meu.

Aşadar, e timpul pentru descinderea noastră lunară în lumea finanţelor... *iarăş*. Mă ridic şi o urmez în bucătărie, unde înşirăm facturile şi extrasele de cont, iar eu îi fac un scurt rezumat al necazurilor noastre (scutind-o de cele mai hidoase amănunte). Se vede pe faţa ei că bănuieşte că stăm chiar mai rău decât las eu să se înţeleagă. Ca să mă apăr, singurul lucru pe care îl omit este *iminenţa* unora dintre aceste necazuri. De exemplu, Lisa ştie că suntem mult în urmă cu plata ipotecii. Ce nu simt eu nevoia să-i arăt este scrisoarea care ne ameninţă cu evacuarea în cazul în care nu ne

prezentăm cu rata amânată de 31.200 de dolari *săptămâna viitoare*.

Mă gândesc la mine ca la un oncolog blând, care îi prescrie pacientului său un tratament dur, fără să-l mai îngrijoreze şi cu pronosticurile pe termen lung. Şi totuşi, chiar şi în lipsa celor mai înfricoşătoare amănunte, Lisa e de acord cu majoritatea măsurilor draconice pe care le-am stabilit împreună de Richard: lichidarea fondurilor noastre de pensii, obţinerea unei alte perioade de graţie pentru plata ipotecii (perioadă în care îmi voi găsi de lucru, jur), vânzarea maşinii mele, ca să scăpăm de obligaţia ratelor la ea, însumarea celorlalte datorii într-un singur împrumut, pe care-l vom plăti pas cu pas după aceea, plata asigurărilor de sănătate doar pentru copii şi renunţarea la absolut toate extravaganţele (telefoane mobile, restaurante, vacanţe, cadouri de Crăciun). Există însă o măsură evidentă cu care mintea ei nu poate fi nicidecum de acord:

— Şcoală publică?

Se zgâieşte din nou la extrasul nostru de cont.

— Am ajuns deja în punctul ăla?

— Ştiu, zic eu.

Şi zău că ştiu. Acum patru ani abia ce ne mutaserăm în cartierul ăsta – când ne-am cumpărat în sfârşit casa cea mare şi veche pe care ne-o doriserăm – şi am trecut pe lângă şcoala generală din cartier zâmbind, aşa cum fac de fiecare dată când trec pe lângă o şcoală. Am văzut patru băieţi de opt sau, poate, nouă ani retrăgându-se dinspre locul de joacă spre un gard mărginit de copaci şi m-am gândit, şcoala asta nu e atât de rea pe cât ne-a prezentat-o agentul imobiliar (nouăzeci şi doi la sută dintre copii cu prânzul subvenţionat total sau parţial de stat, zisese el, iar liberalului din mine îi sărise muştarul la auzul stânjenitoarei ecuaţii sugerate de el: *sărăcie = şcoală proastă*). În acel moment unul dintre cei patru băieţi s-a întors pe călcâie, luând o poziţie de pază, în timp ce alţi doi

au început să-l bată pe al patrulea chiar acolo, la marginea terenului de joacă. Parcă mă uitam la un documentar despre închisori. La început am fost uluit şi am condus mai departe, dar am sfârşit prin a opri motorul şi a sări din maşină. Am fugit înspre ei de-a lungul gardului, strigând „Hei, încetaţi!“ sau ceva de genul ăsta, iar unul dintre puştii de nouă ani mi-a strigat „Cară-te, poponarule!“, chestie care m-a lăsat mască. Din fericire, o supraveghetoare de la locul de joacă a auzit strigătul şi a venit în fugă către noi, iar eu am sperat că-i va potoli pe băieţi, dar puştiul care lua bătaie (puştiul pe care credeam că-l salvasem) a sărit în picioare şi i-a spus supraveghetoarei că eram „un pervers“ care le-a cerut să vină cu el în maşină. A fost o chestie ingenioasă şi mi-am dat seama că de fapt chiar îl salvasem pe puşti – nu pentru că strigasem, ci pentru că le furnizasem, atât bătăuşilor, cât şi lui, un nou duşman, unul comun, astfel încât cel care o încasa să se poată alia cu golanii şi să arate că nu e un sifonar, ci un băiat de comitet. Stăteam acolo în timp ce supraveghetoarea îmi arunca priviri tăioase şi mă gândeam: Chiar vreau să-mi văd copiii aici? Vreau eu să-i explic politica bătăilor din închisori şi tehnicile de a nu deveni sifonar *băiatului meu de doar şase anişori nenorociţi*? Aşa că am luat-o repede la picior, iar domnul Şcoli Publice a recunoscut în sinea lui că mai degrabă le-aş preda eu copiilor acasă decât să-i trimit la Şcoala Primară Alcatraz.

Calitatea de părinte face din noi toţi nişte mici ipocriţi.

— Şcoală publică, repetă Lisa.

Oftează şi se holbează mai departe la extrasul de cont, ca şi cum ar fi scris în vreun soi de cod.

— Matt, pur şi simplu nu ştiu dacă pot face asta, zice ea, de parcă i-aş fi sugerat să vindem copiii pentru experimente medicale.

— Am putea încerca să ne mutăm într-un cartier cu o şcoală mai bună, fac eu o încercare jalnică.

Lisa subliniază evidenţa şi anume că ar fi o nebunie să vindem acum, când „datorăm cu treizeci la sută mai mult decât putem obţine“ pe piaţă în prezent. (Zi mai bine cu cincizeci, mă gândesc eu.)

Există la şcoală un program de burse, zice Lisa, dar se îndoieşte că am avea vreo şansă, fiindcă nu suntem membri ai parohiei... de fapt, nu suntem nici măcar catolici.

— Mă înscriu eu, zic.

— Nu cred că-i atât de simplu, răspunde ea. Cred că au acolo nişte cursuri. Nişte ritualuri.

— O să jur pe sângele meu. Mă las plesnit la fund.

Orice aş spune, parcă tot nu reuşesc să o fac să se uite la mine. Privirea îi fuge de pe extras pe geam, de pe înştiinţarea de plată pe extras, dar nu se ridică spre mine.

— Asta-i o religie, Matt, nu o frăţie studenţească. Trebuie să mergi la predici, să te botezi, chestii de genul ăsta.

— O să mă botez, zic. O să mă exorcizez. Mă teleportez.

Lisa zâmbeşte. Puţin. Dar tot nu se uită la mine.

— O să mă eutanasiez?

Într-un final mă dau bătut, ochii mei îi urmăresc pe ai ei spre facturile şi foile cu calculele bugetului care ne despart şi nu pot să nu mă gândesc la cutiile pline cu căcaturi de pe eBay din garajul nostru, aşa cum, fără îndoială, Lisa se gândeşte la banii aruncaţi pe poetfolio.com.

Propunere de acord între liniile aeriene

Lovite de exorbitanta creştere a costurilor carburanţilor
şi de escaladarea cheltuielilor cu forţa de muncă

Delta şi Northwest iau în considerare posibilitatea unei fuziuni.

Sau poate că Lisa nu se gândeşte nici o clipă la jalnica mea afacere, ci are fantezii cu Chuck Lemnarul, cu o escapadă adolescentină, cu tăvăleli terapeutice, cu o călăreală într-o semeaţă casă din copac a sexului, pe care insul a construit-o cu siguranţă într-un imens copac falic de pe proprietatea lui (Chuck fiind genul de tip care deţine o proprietate.)

Faptul că Lisa era pierdută într-o asemenea fantasmă mi s-a părut şi mai probabil atunci când s-a auzit soneria din spate şi ea şi-a exagerat surprinderea la vederea lui Dani, prietena ei cea veselă şi divorţată – „Ce cauţi aici?“ –, Dani cea blondă platinată, strânsă în blugii fiică-sii adolescente, cu tatuajul ei de tipă singură la patruzeci de ani pe încheietură şi cu implanturile alea ce-i fac în ciudă gravitaţiei şi pe care mă ia naiba dacă se vede că le-am remarcat, Dani, prietena pe care Lisa o caută mereu în clipele când se simte cel mai nefericită cu mine.

A adus cu ea două fuste ceva mai late decât nişte bentiţe, în care, „tragic, dar nu mai încape“, dar care îi vor veni perfect Lisei – „cu corpul tău de bunăciune mică“ –, iar asta e cumva ca o palmă pentru mine, de parcă nu aş mai merita corpul soţiei mele, de parcă Dani ar vrea să spună că Lisa ar face ravagii (la fel ca ea) dacă ar ieşi pe piaţă... ce echipă ar face ele două! Şi până şi faza cu fustele mi se pare o minciună; de parcă Lisa se aştepta să le primească, de parcă ele ar fi făcut parte din aceeaşi poveste. Lisa întreabă:

— Vrei să intri să bei un pahar de vin?

Şi bineînţeles că Dani vrea.

„Bună, Matt“, zice ea, iar eu zic „Bună, Dani“ şi asta e tot, fiindcă femeile au pus stăpânire pe masa din bucătărie încă din clipa în care s-au aşezat deasupra cupelor cu Merlot, vorbind (spre binele

meu, cred) despre copiii lor şi aşteptând ca eu să ies din încăpere, ca să treacă la discuţiile serioase. Fără să mă grăbesc prea tare, termin cu încărcatul maşinii de spălat vase, cu ştersul cratiţelor, cu adunatul şi sortatul facturilor şi înştiinţărilor de la bancă, până când, într-un final, nu mai pot născoci nici un motiv ca să rămân acolo şi mă văd nevoit să ies.

Tata se uită la televizor, aşa că urc până sus ca să văd ce fac copiii, care ar trebui să se pregătească de culcare, dar în schimb sunt prinşi în nişte bătălii animate futuristice pe consolele lor Game Boy, iar Franklin mă roagă „Pot să mai mă joc până mor?“ şi eu ştiu că asta înseamnă până când micuţul lui personaj din Game Boy moare, dar tot mă rupe (sunt atât de plângăreţ zilele astea), aşa că privesc cum avatarul digital al fiului meu sare de colo colo în ceva ce aduce cu o bulă din scuipatul unui uriaş până când în cele din urmă îşi dă duhul. (Fără slujbă de înmormântare; în loc de flori, du-te la culcare.) Pe lângă mica sa problemă de pronunţie şi pe lângă cea legată de caca şi cea legată de hipersensibilitatea sa, Franklin e şi mai plăpând decât fratele său mai mare. Teddy probabil că s-ar descurca şi la şcoala aia publică dură. Dar ce te faci cu Franklin sâsâitul, mărunţelul, visătorul şi întârziatul la citit ? Ar ajunge sluga din clasa a doua a nu ştiu cărui golan din curtea şcolii.

— Pot să nu mă culc?

— Aş vrea să te pot lăsa, dar nu pot.

— De ce?

— Ordinele biroului federal al somnului.

— Te rog.

— Nu ţine de mine.

— Te rog...?

— Ştii doar că dacă aş fi putut face ceva, aş fi făcut.

— Dar nu vreau să mă culc.

Asta îmi aminteşte că sunt vreo patruzeci de ore de când n-am mai dormit. Ăsta e, bineînţeles, cel

mai mare vis al unui puşti: să stea treaz toată noaptea. Dacă i-aş spune lui Franklin că n-am dormit deloc noaptea trecută, ar face ochii cât cepele. Stai aşa. Ai văzut teritoriul ascuns, ai văzut lumea după ora de culcare?

— Îmi pare rău, amice.

Îi trag cuvertura peste piept şi îi ciufulesc părul.

Mă prinde de mână:

— Nu pleca.

Băiatul meu e un plagiator

Mi-a furat tot arsenalul de faze care ţineau:
bărbia tremurândă, nesfârşitele guri de apă,
încolăcitul cu braţele când tati încearcă
să se retragă la televizor; dar asta nu e
ceva nou, ar trebui s-o ştie,
nemărginita frică
de a fi lăsat
singur în pat
în întuneric
pentru totdeauna.

Când mi-i închipui pe golanii ăia de la şcoala generală Baghdad ducându-l pe Franklin la marginea terenului de joacă, îmi stă inima-n loc. Îl mângâi şi-l sărut, apoi mă duc să văd ce face cel mare – dar Teddy e în faza post-sărut. Un dur. Se vânzoleşte tot când încerc. Citeşte şi flutură mâna spre mine, „Noapte bună, tată“, fără să mai ridice privirea. Găsesc totuşi o ceaşcă pe dulapul lui. Asta o să fie tocmai bună.

Sus, în capul scărilor, îmi scot papucii. Cobor încetişor treptele, un pas, încă unul, apoi încă unul. Mă strecor în bucătărie cu ceaşca... şi iată ce aud.

Aplecate una spre cealaltă peste masă, Lisa şi Dani evident că nu mai vorbesc despre copii, iar tot ce am prins e o frântură, dar e mai mult decât

suficient ca să mă facă Chuck-spicios. Şuşotesc amândouă – dar aud cuvintele „Ce romantic“ –, iar Dani îşi duce mâna la gură şi dă din capul ei galben pe măsură ce Lisa îi spune ceva de o importanţă vitală... ceva ce le face să se oprească din vorbit şi să se îndrepte în scaune când mă văd, ceva ce o face pe Dani să mă privească ca pe victima unui accident – sau cel puţin aşa îmi imaginez. N-aş putea spune de unde ştiu că vorbeau despre Chuck, dar o ştiu. Pentru că cealaltă replică pe care am auzit-o, chiar înainte să intru aici, din gura celei mai bune şi mai frivole prietene a soţiei mele a fost: „Dumnezeule, ai de gând s-o faci?“

Mi se usucă gura.

— Ce să faci?

— Nimic.

Fără contact vizual.

— Vorbeam şi noi despre petrecerea cu lumânări a lui Karen.

— Aha.

Las ceaşca în chiuvetă şi n-am altă soluţie decât să ies din nou din bucătărie. Mă înfund bosumflat în camera de zi şi stau la televizor cu tata, care mai nou se uită nonstop la cutia asta şi care o să fie distrus când o să audă că va trebui să renunţăm la abonamentul de cablu. Din bucătărie nu se aude nimic. Probabil că şuşotesc.

Şi noaptea o ia la vale: uşa din spate se închide, Dani pleacă acasă, băieţii adorm, Lisa urcă agale scările şi se retrage în viaţa ei socială de pe internet – şi iată-ne pe toţi, singuri în căminul nostru muribund...

— Ştii cine mai arunca bine? mă întreabă tata. Dan Fouts. Dar habar n-am cum putea să joace cu barba aia. Tu ţi-ai lăsat vreodată barbă?

Astea sunt buclele în care te obişnuieşti să-ţi duci viaţa atunci când trăieşti cu cineva suferind de demenţă. Poate că nu se deosebesc cu nimic de restul vieţilor noastre, de tot căcatul care circulă şi

ajunge înapoi la noi: mijlocaşi ofensivi cu barbă, recesiuni, moarte, mulţi Chuck cu ochi albaştri care vin şi îţi fură nevasta. Şi iarba, care s-a întors în viaţa mea după un ocol lung de douăzeci de ani.

Tata mânuieşte credincioasa-i telecomandă, schimbând televizorul pe un alt canal de sport, ca şi când acolo ar putea găsi anul 1970. În această linişte aud că ţăcănitul de la etaj s-a oprit. Presupun că Lisa şi Chuck au terminat cu fututul pe blog sau cum i-o fi zicând ori, dacă nu, s-au retras iarăş în intimitatea SMS-urilor de pe celulare. Dacă stai să-ţi imaginezi ce se întâmplă acolo sus, e ceva suprarealist. Mă întreb dacă Chuck i-a scris ceva despre prostănacul jalnic care a venit astăzi în Lumberland şi care voia să construiască o căsuţă în copac pentru copiii lui. Mă uit cu tata la cele mai bune zece faze ale zilei, iar el îmi vorbeşte încă o dată despre barba lui Dan Fouts.

— Îl mânca, zic eu.

— Da... aşa mă gândeam şi eu, răspunde el, de parcă i-aş fi citit gândurile.

Când urc până la urmă la etaj, Lisa e în pat şi tocmai îşi închide telefonul. Şi-a pus imensa şi deloc atractiva pijama pentru controlul populaţiei, cea făcută din rafie, vată de sticlă şi sârmă ghimpată.

— Scuze. Erai pe telefon?

— Îmi verificam mesajele.

Apucă o revistă şi începe să citească. Mă holbez la telefonul ei micuţ, roşu şi delicat, care stă iarăş închis pe noptieră. Mă gândesc să-l arunc pe geam. Mă gândesc să intru pe internet şi să verific istoria accesărilor din seara aceasta, dar, la dracu', doar ştiu cu cine stă pe chat, ştiu pe ce site-uri umblă! Mă gândesc să-i spun adevărul despre casă, dar mă tem să nu fie ultima picătură, care îi umple paharul... Mă gândesc să mă urc în pat şi să o implor să facem dragoste – gugi-gugi –, blestemată fie pijamaua asta pentru controlul populaţiei! Mă

gândesc să-i cer să renunţe la asta, indiferent ce ar fi asta. Totul e prea... de căcat. Eu ştiu că e de căcat. Şi ea ştie că e de căcat. Amândoi ştim că e de căcat, că suntem faliţi, că ne ducem pe apa sâmbetei. Eu nu vreau asta. Nu vreau să-mi petrec nopţile urmărindu-i toate plimbările pe internet, ca un detectiv online. Nu vreau să fiu băgăcios şi nu vreau să o prind înşelându-mă sau plănuind să mă înşele sau dorindu-şi să mă înşele. Şi, la naiba, dacă mă înşală, nici măcar nu sunt sigur că aş vrea să o aflu. Prefer să fiu idiotul lipsit de griji: să mă trezesc dimineaţa, să mă duc la serviciu, să vin acasă, să-mi ajut copiii la teme, iar seara să mă bag în pat lângă soţie, complet ignorant. Mai ales acum, cu laţul strângându-mi-se în jurul gâtului şi cu senzaţia că totul îmi fuge printre degete.... Nu vreau decât tihnă. Linişte. Nu vreau să muncesc la căsnicia mea; vreau doar să o am.

Dar toate sunt... rupte. Suntem rupţi în cur – Lisa şi cu mine –, ceva esenţial s-a rupt în noi. Iar eu nu am nici cea mai vagă idee cum aş putea să repar lucrurile, nu mai mult decât ştiu cum putem să ne păstrăm casa sau, dacă tot veni vorba, cum să construiesc o căsuţă în copac. Tot ce ştiu e că am în buzunar un cec de aproape zece mii de dolari, un cec care înseamnă ultimele rămăşiţe din ceea ce am zis mereu că e plasa noastră de siguranţă, iar ăsta ar putea fi cel mai tâmpit lucru pe care l-am făcut: nu să lansezi un website de poezie dedicat afacerilor, să cumperi căcaturi de pe eBay, să accepţi o amânare de şase luni a executării silite, să trimiţi e-mail-uri foştilor iubiţi sau să te droghezi la un magazin nonstop – nu, greşeala cu adevărat prostească a fost să credem că atunci când o să ne prăbuşim, ne-ar putea prinde o plasă făcută din bani.

Şi, dintr-odată, ştiu ce să fac:

— Mă duc la magazin.

Lisa nici măcar nu întoarce capul când mă-ntreabă:

— Pentru ce?
— Lapte.

Conduc. Oftez. Parchez în faţă la 7/11. Mă holbez la siglă: dungă roşie, dungă verde, dungă portocalie. Mă uit cum oamenii vin şi pleacă. Ei sunt cei asemenea mie: flămânzi, înfriguraţi, disperaţi. Nimeni nu-şi face cumpărăturile într-un magazin nonstop pentru că e convenabil. Toţi cumpără acolo din disperare. Caut un post de radio. Găsesc o emisiune ţicnită unde nebunii pălăvrăgesc despre cum Naţiunile Unite pun stăpânire pe ţara noastră – chestii gen Noua Ordine Mondială şi Mao – şi, pe măsură ce ascult această paranoia strecurându-se din boxele Bose, mă gândesc că toţi o luăm razna, sufocaţi de propria paranoia, iar apoi mă întreb dacă temerile mele legate de Lisa şi Chuck sunt simptomatice pentru această pandemie de paranoia şi acesta e momentul în care mut pe o emisiune sportivă, unde se fac evaluări ale mijlocaşilor ofensivi din facultăţi, aşa că acum sunt într-o buclă de-a tatălui meu, pentru că de fapt chiar mă gândesc să intru în direct şi să întreb dacă există mijlocaşi ofensivi cu barbă şi poate chiar că înnebunesc.

E o nebunie în primul rând să presupui că Skeet şi Jamie se vor întoarce fix la acest 7/11, dar nu ştiu unde altundeva să-i caut. În cele din urmă, după o oră, renunţ şi conduc până la clădirea de apartamente în faţa căreia am stat ieri-noapte şi am fumat iarbă. Acolo, în parcare, printre containerele ruginite, văd Fordul Festiva plin de brizbrizuri, dar nu ştiu care e apartamentul tipului care-l conduce. Aşa că rămân iarăş în maşină şi aştept până când, într-un final, apare un copil al străzii negru, cu nişte blugi imenşi şi un tricou murdar, ce se îndreaptă spre clădire. Nu mi-l amintesc din noaptea trecută, dar, în orice caz, ies repede din maşină.

— Salut. Încerc să dau de Jamie şi Skeet. Sau de tipul care conduce Festiva aia.

— Nu-ş' ce zici tu acolo, spune puştiul, mult prea repede, şi-mi dau seama că l-am speriat.
— Nu-s poliţist sau ceva de genul. Vreau doar... să-i întreb ceva.
Puştiu se uită roată-mprejur, se suceşte în lumina felinarului, apoi coboară privirea.
— Ai fost aici noaptea trecută. Tipul cu ciupicii.
Dar acum ciupicii mei sunt la Skeet, iar eu port pantofi de sport, aşa că spun:
— Da, eu sunt.
Nu-mi aduc aminte nicidecum de puştiul ăsta: mi s-au amestecat cumva toţi în minte noaptea trecută, pentru că sunt atât de bătrân sau pentru că eram complet spart.
— Uite ce-i, zic şi mă apropii încet de el. Nu vreau decât să cumpăr nişte iarbă din care am fumat aseară.
— Şi nu eşti poliţai?
Aducându-mi aminte de instruirea catolică ce mă aşteaptă, îmi fac o cruce:
— Jur.
Şi poate că puştiul a crescut într-o familie catolică, pentru că faza asta pare să-l convingă. Înclină capul într-o parte şi zice:
— Cât vrei?
— Păi...
Şi scot din buzunar cecul de nouă mii patru sute de dolari.
— Cam de-atât. Ce zici?

Capitolul 7

Ultimele zile ale afacerii cu ziare

Am visat că mergeam pe bicicletă, livram ultimul ziar
pe ultima verandă, am aruncat fiţuica aia cel puţin un kilometru –
ultimul vis despre o presă democratică – şi sfârşitul ziarelor

a căzut ca un fulg de zăpadă pe scândurile de lemn decolorat,
pe veranda casei lui taică-meu, el a ieşit în ciupici,
l-a ridicat de jos, i-a scos elasticul; iar din chestia aia
au explodat noi disperări: noi Vietnamuri şi
noi Watergate, alţi Manson şi Patty Hearst, ca să nu mai zic de
Andy Capp şi Hi şi Lois, de horoscoape, cuvinte încrucişate,
rezultate la box – chiar şi necrologul sărmanei mele mame. Şi
taică-meu mi-a spus să nu plâng, că până şi lucrurile bune mor,
băiete, a împăturit înapoi ziarul, şi-a îndesat
sub braţ singurul lucru bun pe care l-am făcut vreodată şi s-a strecurat
înapoi în casa plăcută a copilăriei mele moarte şi-ngropate,
pentru căcarea de dimineaţă.

Capitolul 8

Ultimele zile ale afacerii cu ziare (partea a doua)

Visele mele tind să fie ori într-atât de obscure, încât par haotice, ori atât de direct conectate la subconştientul meu, încât devine jenant – de parcă până şi profunzimilor mele celor mai ascunse le-ar lipsi profunzimea. Într-o noapte, pe vremea când îmi negociam salariile compensatorii de la ziar, chiar am visat că i-am dus tatălui meu un ziar şi că acolo era şi necrologul mamei. Desigur, orice bun adept al lui Freud l-ar bănui pe cel în cauză că şi-a contrafăcut visul doar pentru a-i face pe plac psihoterapeutului (genul ăsta de comportament are

şi un nume, sindromul Stockholm sau Des Moines sau aşa ceva). Dar vă jur: chiar sunt atât de superficial.

Uneori, aşa cum cineva ar încerca să recompună spre dimineaţă un vis care a început să se destrame, eu încerc să recompun tâmpita înlănţuire de evenimente care m-a făcut să renunţ cu doi ani în urmă la o slujbă stabilă de ziarist. Branşa începuse deja să o ia la vale, sigur că da, însă nu m-am gândit nici o clipă că ar fi ceva fatal. Mereu am crezut că, indiferent ce s-ar întâmpla, m-aş putea întoarce la ziar în orice moment... că m-aş putea întoarce acasă. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că un ziar ar putea muri sau, oricum, nu mai mult decât se gândesc copiii că într-o bună zi părinţii lor vor muri. De fapt când am simţit prima oară impulsul să-mi dau demisia, nu trecuse prea mult de la moartea mamei. Mă simţeam de parcă *eu eram cel care murea*, de parcă ratam nu ştiu ce şansă de a face ceva măreţ, ceva semnificativ. Destinul. Mi se părea că suflul meu creativ era sufocat de rutina aceea a scrisului la ziar, de sentimentul de agitaţie, de întârziere, de pierdere a tempoului pe care îl are reporterul de ştiri. Unde mai pui că şi subiectele păreau să se împuţineze: texte despre nu ştiu ce companie de asigurări care a concediat optzeci de angajaţi... sau despre nu ştiu ce spital care s-a alăturat unui consorţiu medical, de parcă, pe lângă lipsa de ştiri, exista şi o deflaţie a ambiţiei jurnalistice.

Totuşi nu mi-a displăcut niciodată slujba mea. Mai rău (acum recunosc acest lucru de-a dreptul ruşinat), mi se părea de la sine înţeles că mi se cuvine. Ba chiar mai rău, am considerat întotdeauna că merit mai mult de-atât. Mă credeam mai mult decât un simplu reporter şi, cumva, peste media colegilor mei. Nu pot oferi nici o scuză pentru aroganţa mea şi nici vreun motiv logic: pur şi simplu simţeam că sunt mai important decât ceea ce făceam zi de zi ca să-mi câştig traiul, de

parcă mă înjoseam acolo, de parcă aş fi meritat mai mulţi bani, mai mult respect şi mai multă consideraţie decât putea oferi o mizerie de ziar. Bănuiesc că e unul dintre principalele motive care m-au determinat să fiu jurnalist financiar. Preferam să umblu îmbrăcat în costum (majoritatea reporterilor tind să se îmbrace ca nişte profesori suplinitori) şi să mă scald printre directori executivi neînfricaţi, care decid soarta a milioane de dolari aşa cum noi, ceilalţi, decidem la care restaurant vom lua prânzul. Când a fost clar că eu şi Lisa avem aspiraţii materiale mult mai mari decât ne-ar fi permis un salariu de şaizeci şi ceva de mii pe an, cât puteam face eu ca jurnalist, am început să mă gândesc o vreme la zona relaţiilor publice, doar că asta mi s-a părut întotdeauna o treabă pentru băbăciuni. Aşa că am început să-mi rotunjesc veniturile scriind articole la diferite reviste economice cu difuzare naţională, dar şi – mult mai important – am folosit tot ce-am învăţat ca reporter la propriile investiţii. Şi, dacă lăsăm deoparte firmele de transport comercial mexicane, o vreme m-am descurcat binişor. Cea mai bună mişcare a mea a fost să-mi convertesc acţiunile de la firmele de tehnologie în acţiuni financiare şi de presă chiar înainte de căderea pieţei tehnologice. Au fost ani în care am scos din investiţiile pe diferite pieţe aproape la fel de mult cât am făcut scriind despre ele. Câţiva ani am ţinut şi o rubrică de investiţii care devenise populară, deşi, ca să menţin tonul de onestitate absolută, trebuie să spun că asta se întâmpla la sfârşitul anilor ’90, când ai fi putut să înveţi un căţel să-şi facă nevoile pe rubrica dedicată bursei şi tot ai fi făcut un profit de douăzeci la sută investind acolo unde cădeau răhăţeii lui.

Tot în euforia antreprenorială a sfârşitului anilor ’90 s-a întâmplat că, pe măsură ce stăteam înlănţuit de birou şi îmi vedeam numeroşi colegi şi prieteni strecurându-se în cabine telefonice şi

ieşind de acolo în chip de supereroi punct.com, tumoarea nemulţumirii mele să înceapă să-şi multiplice celulele. Aşa te tachinează diavolul: aducându-ţi în faţa ochilor oameni mai proşti decât tine care se îmbogăţesc. Chiar şi după ce acea bulă s-a spart, am continuat să-mi spun că lipsa de ambiţie şi de imaginaţie m-a costat şansa la... nu ştiu... la bogăţie? La fericire? La îndeplinirea unei promisiuni mai vechi?

Odată cu trecerea timpului, acea tumoare a crescut şi a dat în metastază până când, în 2006, când mama era moartă, tata îşi fuma ultimele firicele de viaţă într-o fermă de undeva din Oregon, propria mea mortalitate pulsa, indicele Dow ajungea la maximum, casa era evaluată la un preţ cu cincizeci la sută mai mare decât împrumutul, contul meu de pensii părea gândit de un geniu, iar eu aveam o căsnicie aparent solidă, chestia aia s-a spart în interiorul meu... şi...

... m-am aruncat. Şi am aterizat. Pe poetfolio.com. Asta nu pentru că aş fi crezut că am cine ştie ce talent ca poet. Ştiam că poezia mea era ternă şi sentimentală atunci când îmi dădeam silinţa, iar când nu, era prostească şi pretenţioasă. De fapt în capul paginii prototip de întrebări uzuale a website-ului am pus epigrama asta răutăcioasă a lui Alexander Pope, cu trimitere directă mine:

Domnule, să ştiţi c-admit
Că orice poet e tâmpit,
Dar, cum mi-o dovediţi concret,
Nu orice tâmpit e poet.

Dar, oricum, m-am aruncat. Am mers în biroul maleficului meu director (imaginându-mi toate replicile deştepte pe care i le voi arunca) şi n-am spus decât că îmi prezint preavizul de demisie. Orice om care lucrează undeva îşi imaginează momentul ăsta, însă în esenţă e ceva absolut

dezamăgitor. Mi-am pus în două cutii tot ce aveam pe birou, am luat nişte dosare şi... m-am aruncat.

Buf.

Acum, cu maşina parcată în faţa redacţiei, mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă acum doi ani nu mi-aş fi dat demisia. În primul rând, probabil că n-aş fi ajuns să fiu concediat. Ziarul meu avea un soi de regulă a vechimii în departament (de care făcea uz acest director malefic, căruia îi plăcea să manipuleze şi să destabilizeze transferându-şi adversarii în departamente pe care mai apoi le decapita) – cine vine ultimul pleacă primul –, iar mie, deşi aveam optsprezece ani vechime acolo, când a venit primul val de concedieri, mi-au fost luate în calcul doar ultimele patru luni, de când mă întorsesem. Totuşi nu sunt sigur că ar fi fost mult mai bine dacă rămâneam. Acele patru luni au fost ca o versiune de vis agitat a vechii mele slujbe: în aer plutea de-adevăratelea frica, senzaţia că nu e vorba doar de o altă tendinţă economică, ci e cu adevărat sfârşitul. Cu patru ani în urmă ne plângeam că se alocă prea mult spaţiu reclamelor din ziar (prea puţin spaţiu genialităţii noastre) şi ne băteam pentru titluri onorifice („reporterul tendinţelor culturale“); acum oftam uşuraţi când ziarul, oricum subţirel, avea măcar câteva reclame şi acceptam fără crâcnire tăieri de salariu şi noi posturi corcite, pe mai multe domenii, create prin concedierea colegilor noştri („tribunale-poliţie-şcoli...“).

Nu, era clar. Ziarul era bolnav. Pe moarte. Iar prima rundă de inevitabile concedieri m-a găsit acolo, în capul listei celor care urmau să plece, cu o companie deloc tristă să vadă că se descotoroseşte de unul dintre cele mai mari salarii şi de un concediu de patru săptămâni, la care se adăuga şi pachetul de beneficii dat de vechime. Sacrificarea mea însemna o economie substanţială. Şi când mi-au dat cecul pentru cele paisprezece săptămâni de salariu compensatoriu, obrăznicătura

de la Resurse Umane, scumpetea de Amber Philips, a ţinut să precizeze că sunt „norocos“ să primesc salarii compensatorii pe o perioadă atât de lungă, pentru că ar fi putut să-mi ia în calcul doar cele patru luni de când mă întorsesem la ei.

— Norocos, am zis eu.

Acum, când urc cu liftul la etajul al cincilea, la acel Guantánamo al birourilor, Resursele Umane, mă rog la Dumnezeu, la papa sau la oricare va fi fiind sfântul responsabil cu evitarea umilinţelor,ca uşile să nu se deschidă la etajul al treilea, vechiul cazan al ştiriştilor, dar bineînţeles că papa – ştiind că încă n-am făcut instruirea necesară – face ca uşile să se deschidă fix la etajul al treilea. Şi, pentru că nu se putea mulţumi doar cu atât, papa face ca în liftul meu să urce ultima persoană de pe pământ pe care aş fi vrut să o văd, Idi Amin al jurnalismului, Pol Pot al ziarului meu, cel al cărui nume nu poate fi scris fără a mânji o tastă: exact redactorul-şef care mi-a acceptat demisia în urmă cu doi ani şi după aceea m-a primit înapoi, dar doar pentru a putea să mă dea afară cu mâna lui patru luni mai târziu. Diabolicul M. Împreună cu el este una dintre acele tinere pe care îi place să le angajeze, eterna reporteriţă ţâţoasă pe care nu se mai satură să o... ăăă, îndrume.

— O, zice M. când intră în lift.

Spinarea îi înţepeneşte. Arată de parcă ar fi văzut o fantomă, fantoma celui pe care l-a hăcuit.

— Matt, salut. Cum o mai duci?

— Excelent, răspund eu. Mult mai fericit, mulţumesc. Mai înalt.

Urcăm în linişte. M. e un prostănac stângaci care îşi mângâie încontinuu bărbuţa guşă-de-ţap, care, date fiind dimensiunile sale, e mai degrabă o *guşă dublă* de ţap. Presupun că nu e corect să-l acuz pe tiranul ăsta umflat că a dus ziarul în faliment, de vreme ce toate ziarele au păţit acelaşi lucru, povestea declinului ziarului la care lucram eu fiind, în mare, aceeaşi cu povestea declinului

ziarelor din majoritatea oraşelor. Concret, cronologic, lucrurile au mers cam aşa:

Anii '50: Apare televizorul şi se dovedeşte că majoritatea oamenilor preferă să audă ştirile la televizor de la un tip cu o tunsoare plastică, care fumează o ţigară.

Anii '60: Evoluţia şi un regim alimentar mai bun fac ca, pentru prima oară în istorie, un tată să renunţe la cititul ziarului pe veceu... ceva similar cu primul peşte care a păşit pe uscat.

Anii '70: Alfabetizarea şi ziarele ating cel mai înalt prag chiar când, în mod ironic, cititul propriu-zis îşi începe declinul. (Comentariu: tipul care citeşte ştirile la televizor se lasă de fumat în direct.)

Anii '80: Apare televiziunea prin cablu şi le fură ziarelor banii veniţi din reclame; în scurt timp toate posturile TV sunt dedicate nonstop ştirilor, ce conţin trei elemente principale: 1) poveşti despre vedete, 2) urmăriri cu maşini de poliţie filmate din elicopter şi 3) politicieni furioşi şi inepţi care ţipă unii la alţii.

Anii '90: Apare Internetul, care fură şi mai mult din publicitate, determinându-l chiar şi pe ultimul cititor sub patruzeci de ani să-şi rezilieze abonamentul la ziar, pentru a putea petrece mai mult timp masturbându-se la pornografia online.

Anii 2000: eBay şi Craiglist îşi unesc forţele pentru a nimici mica publicitate, anunţurile de vânzare a caselor şi maşinilor, care se dovedesc a fi, în plan financiar, coloana vertebrală a ziarelor. Criza economică zdrobeşte şi agenţii de publicitate, terminând rotund povestea.

În prezent: După o lungă perioadă de panică în redacţii, directorii ziarelor încep să facă din ce în ce mai multe tâmpenii ca să-şi alunge şi cititorii pe care-i mai au, grăbindu-şi astfel moartea iminentă, care e de-acum prognozată pe undeva prin jurul anului 2015.

Bineînţeles, detaliile diferă de la caz la caz. Directorul fără suflet al ziarului de anvergură medie la care lucram a răscolit prin toate trusturile de presă până a găsit un tăietor de bugete perfect, un papagal delirant, un tip dat afară de la toate ziarele de căcat pe care a reuşit să le ducă la faliment, un tip care – în umila mea opinie – e în cel mai bun caz un narcisist, iar în cel mai rău, un sociopat absolut (de unde şi porecla de Idi Amin de la ziar). Ca orice tiran care-şi merită renumele, primul lucru pe care l-a făcut M. a fost să-i oblige pe toţi managerii care i s-ar fi putut opune să-şi dea demisia, iar al doilea – scos direct din manualul khmerilor roşii – să ia în vizor şi să retrogradeze orice persoană inteligentă rămasă şi care ar fi putut să-i pună la îndoială discursul propagandistic, astfel încât în scurt timp a transformat toată conducerea, reducând-o la o mână de idioţi a căror singură calitate era loialitatea. În mod straniu, lui M. părea să nu-i pese de oraşul despre care ziarul lui ar fi trebuit să scrie. Singura lui pasiune era afacerea însăşi, chestia pe care el o numea *gazetăreală*, şi ne făcea mereu să ne simţim stânjeniţi declarându-şi sinistra şi nostalgica lui dragoste pentru acest cuvânt inventat, dragoste pe care părea să şi-o arate în principal purtând una din acele pălării de fetru din filmele anilor ’40 sau devenind lăcrimos când începea să-şi aducă aminte de cele paisprezece luni petrecute ca reporter de scandal, torturând limba engleză. „Tipul ăsta iubeşte jurnalismul aşa cum iubesc pedofilii copiii“, ziceam noi.

Între timp M. a continuat să-şi promoveze lingăii şi să-şi construiască, doar pentru el, un Taj Mahal al birourilor, asta chiar dacă pe sub nas îi treceau rânduri-rânduri de oameni concediaţi. Ca un soi de medic de Ev Mediu, acest tartor plin de sine pretindea că ori de câte ori golea ziarul de sânge, nu făcea altceva decât să-i salveze viaţa, iar pe parcursul acestui lung declin omul a continuat să cheltuiască salariul pe un an al unui reporter mergând cu avionul la conferinţe de jurnalism unde nu făcea altceva decât să trăncănească, laolaltă cu alţi Saddami, despre viitorul ziarelor (a căror moarte apropiată tocmai o asigurau). Pe noi ne îngrozea de fiecare dată când M. se ducea la una din conferinţele alea, pentru că de acolo revenea invariabil cu un nou set de *idei proaste* şi, asemeni unui general nebun ce-şi deplasa trupele tot mai reduse pe un front pe care doar el îl putea vedea, anunţa într-o bună zi că viitorul ziarelor va fi în întregime pe internet. (Agenţiile de publicitate citeau declaraţia asta, ridicau din umeri şi îşi retrăgeau reclamele din ediţia tipărită, chestie care ducea la o nouă rundă de concedieri.) Apoi, fără să-şi recunoască vreodată greşeala, M. proclama că viitorul ziarelor înseamnă să vezi reporterii de ziar la televizor! (Oricine a văzut măcar o dată în viaţă un gazetar ştie la ce a dus asta: la şi mai multe concedieri.) După care viitorul era să aduci ziariştii la radio! („La radio? Dumnezeule, ne întoarcem în timp!“ ziceau colegii mei. „Ce mai urmează? Pictura rupestră?“) Printre valurile de concedieri care au însoţit aceste chinuri paroxistice ale morţii, căcatul ăsta cu barbă şi costum a nimicit cele mai profitabile rubrici şi departamente ale ziarului, cu redactorii şi fotografii lor cu tot, doar pentru a-şi proteja animăluţele lui de companie, o falangă de pupincurişti văduviţi de talent şi o gaşcă de stagiari necopţi, aduşi de la fosta lui şcoală din Midwest, numită pretenţios Şcoala de Jurnalism H. (două lucruri de pe lumea asta nu ar trebui să poarte

niciodată un nume: şcolile de jurnalism şi penisurile), o instituţie la fel de supraevaluată, la care el spera ca până la urmă să se întoarcă şi să se trântească în fotoliul lui comod şi profitabil.

Mă gândesc însă că şi pe tirani îi aşteaptă cândva moartea. Am auzit recent de la foştii mei colegi că M. însuşi e silit să plece, că într-un final s-a plictisit şi proprietarul ziarului de incompetenţa lui irascibilă şi ţâfnoasă, aşa că i-a dat două luni ca să-şi găsească de lucru în altă parte. Ca orice dictator paranoic în căutare de azil politic, M. are de gând să dea impresia că s-a săturat de toţi anii ăştia în care a trebuit să concedieze atâţia oameni, aşa că mai bine moare de propria lui mână (în care ţine o sabie mult prea tocită de multele capete tăiate cu ea). Iar apoi va putea să coboare de pe scenă şi să umble după articole linguşitoare şi măgulitoare despre sine („Un editor ia atitudine“) în publicaţii de profil care ar trebui totuşi să ştie ce-i poate pielea. Ei, în fine. Probabil că e mai ieftin decât să trimiţi CV-uri.

Dar ce se întâmplă cu vasul pe care acest Queeg al jurnalismului l-a făcut să eşueze? Fostul meu ziar, pe care, într-un fel iraţional, încă îl mai iubesc, are jumătate din numărul de pagini pe care îl avea acum câţiva ani şi o singură direcţie în care poate merge. Echipa curajoasă de odinioară – vechii mei colegi şi prieteni – seamănă acum cu echipajul agitat dintr-un film din seria Alien: numărul lor scade mereu de cum se uită în urmă, iar ei stau şi aşteaptă ca una din acele creaturi mici şi roz, în formă de preaviz, să le ţâşnească din piept.

Deci asta e.

În lift M. priveşte fix în faţă. Ştiu că de fapt e propulsat de propriile nesiguranţe, la fel ca orice tiran, fapt care mă face ca preţ de o clipă să simt un fel de simpatie pentru acest chiştoc stângaci şi lipsit de prieteni, care, din cine ştie ce motiv, crede că bărbiţa asta de ţap cu perciuni se potriveşte şi în

altă parte decât la formaţiile de băieţi şi care, la urma urmei, e pe cale să-şi piardă el însuşi slujba. Însă nimic din toate astea nu îi poate scuza comportamentul. Numai tiranii răspund la agresiune tot cu agresiune, iar eu nu trebuie decât să-mi amintesc cum a expediat atâţia oameni de calitate în afara terenului de joc şi imediat îmi piere toată înţelegerea.

Bing! Ăsta e etajul meu.

— Distracţie plăcută la consiliere! zic eu.

M. pufneşte.

Uşile liftului se închid. De ce toate replicile astea şfichiuitoare pe care mă imaginez spunându-le sună de fapt atât de nesatisfăcător atunci când ajung să le spun? Apoi intru la Resurse Umane şi stau în aşteptare, aşteptând în sala de aşteptare.

— Matt. Ce mai faci? mă întreabă Amber Philips.

Pe vremea când lucram la ziar, Amber era directorul departamentului de Resurse Umane. Acum, după patru runde de concedieri, Amber este cam tot departamentul de Resurse Umane. Şi asta trebuie să fie nasol: directorul de la Resurse Umane dă afară aproape toţi angajaţii de la Resurse Umane. Ne strângem mâinile. Chiar dacă nu e o mare frumuseţe, Amber aduce uşor a curvuliţă de birou, cu taioarele ei puţin cam strâmte, puţin cam scurte, şi cu încălţămintea ei un pic cam extremă pentru munca la birou. (Dacă Amber ar fi nevoită vreodată să se concedieze pe sine, s-ar putea sinucide liniştită aruncându-se de pe tocurile alea.) Şi e o fiinţă cu adevărat drăguţă.

Poate că lucrul cel mai jalnic legat de tipii căsătoriţi de ceva vreme, cum sunt şi eu, e acea listă himerică pe care fiecare dintre noi o are în minte, lista femeilor despre care credem că sunt atrase în taină de noi. Amber a fost întotdeauna în capul listei mele himerice. Chiar şi acum, aşa terminat cum sunt, nu pot să nu îmi amintesc de ideea că îi place un pic de mine („Aha, şomer între

două vârste şi ieşit din formă? Mmm, delicios!“), o presupunere lipsită de absolut orice dovadă.

— Cu ce te pot ajuta azi, Matt?

Îi explic că mie şi Lisei ni s-a oferit o ocazie de a investi, aşa că s-ar putea să am o nevoie urgentă de nişte lichidităţi, şi că vreau să aflu ce mai face micuţul meu fond de pensii de la ziar şi în ce mod aş putea să îl golesc cât mai curând.

Pare vag îngrozită.

— Cât de curând?

— Ăă... acum.

— Uau! E chiar aşa de nasol, Matt?

— Cum ar zice Robert E. Lee, „Nici nu-ţi poţi închipui, dovlecel“.

— Adu-mi aminte, zice ea şi zâmbeşte, timp în care caută dosarul meu în computer. Cui i-a spus Robert E. Lee „dovlecel“?

— Tuturor soldaţilor săi le spunea fie „dovlecel“, fie „scumpete“. Lui Nathan Bedford Forrest ştiu că i-a zis „păpuşică“. La Appomattox i-a spus lui Grant „generalul Ghemotoc“.

Dar zâmbetul i se şterge de pe chip de cum ajunge cu cursorul la drăgălaşa şi micuţa mea pensie, pe care mă bazasem mereu că-mi va ajunge pentru nişte partide de golf după ce voi împlini şaizeci şi cinci de ani.

— Mă bucur că încă mai ai simţul umorului, Matt.

— Păi, nu prea-l mai am, zic eu. Dar sunt super-fumat.

Ceea ce e adevărat.

Bineînţeles că aseară n-am putut cumpăra iarbă de nouă mii de dolari, dar puştiul l-a sunat totuşi pe Jamie, vechiul meu complice, care ne-a dus la bloc şi ne-a zis că o să-i ia câteva zile până să facă rost de „o asemenea cantitate“, expresie care ar fi trebuit să mă descurajeze, dar care în schimb m-a umplut de entuziasm. Ca dovadă a bunei mele credinţe, i-am înapoiat lui Jamie şapca lui Skeet şi l-am rugat să-l întrebe de mocasinii mei. A spus că

o să-l întrebe. Am tras câteva fumuri în apartamentul puştiului pe care îl oprisem în parcare, care s-a dovedit că se numea Larry şi al cărui apartament era – şi zău că nu există alt cuvânt care să-l descrie – fetid. Peste tot erau cutii de bere şi cruste de pizza şi, când m-am şi aşezat pe una, Larry a dat din umeri şi a spus „Nu-mi place crusta“, fapt care oricum nu explică de ce trebuia să le azvârle prin tot apartamentul. Dar eram oaspete acolo, aşa că doar am zâmbit şi le-am spus lui Jamie şi Larry că vreau într-adevăr iarbă de nouă mii de dolari, pentru că am o nevoie urgentă de bani lichizi şi m-am gândit că nişte amici de-ai mei, vechi fumători de iarbă din clasa de mijloc, or să mi-o cumpere. Jamie a zis că, probabil, de banii ăia ar putea să-mi facă rost de vreun kil. Între timp mi-a vândut ceva la un preţ de nimic: douăş'opt de grame, adică o uncie, pentru cei trei sute de dolari pe care reuşisem să-i storc de la un bancomat.

Am fumat împreună un pic din ea seara trecută, iar restul pungii de plastic sigilate l-am dosit pe raftul de sus al unui dulap de haine şi apoi am încercat să mă culc, dar tot n-am putut adormi – oare ceea ce vedeam pe chipul adormit al Lisei era un zâmbet? –, aşa că m-am sculat, am privit răsăritul, am hrănit copiii, i-am dus cu maşina la şcoală, m-am întors, am făcut un duş, l-am pus pe tata la CNN, la festivalul neîntreruptei agitaţii a crizei economice şi politice, după care mi-am luat marfa şi i-am prezentat-o consilierului meu fumat, Richard. I-am vândut lui Richard jumătate din porţia meu de iarbă – ceea ce Jamie numeşte patru optimi (nu jumătate, care se pare că e ceva diferit – sau poate că Jamie pur şi simplu nu ştie matematică) fără să simt nici o urmă de vinovăţie fiindcă l-am taxat cu trei sute de dolari, cât investisem eu până în acel moment, chiar dacă preţul era umflat (şi uite încă o dovadă că Richard nu e un geniu financiar, cum credeam odinioară).

De asemenea, l-am convins să-mi dea douăzeci de dolari pentru pipa pe care Jamie mi-o dăduse pe gratis. Şi l-am făcut să şi-o aprindă şi să-mi dea şi mie să trag din ea chiar acolo, la el în birou. Am expirat fumul şi ne-am holbat unul la altul.

— Ce-i? a întrebat Richard.

— Nu ştiu, am zis eu. Nu m-aş fi gândit niciodată că şi tu eşti drogangiu – chiar dacă aşa s-ar explica pontul tău cu acţiunile la firmele alea de transport mexicane de acum câţiva ani.

— La o aşa economie? a pufnit el. M-aş prăji în fiecare zi dacă aş putea.

Apoi a zâmbit nostalgic.

— Acum fumez doar de câteva ori pe an. În parte pentru că e atât de greu să faci rost de marfă. Şi Liv detestă să mă vadă aşa.

Liv e soţia lui Richard. Apoi el şi-a descoperit în memorie ceva de demult:

— După ce-am terminat facultatea, am stat cu o pictoriţă, Anya. Aia era nebună, nu ca Liv. Îi plăcea să se prăjească de la prima oră: un bong scurt de dimineaţă, după care făceam sex. Asta-i ceva ce-ţi rămâne-n minte.

Richard luă în primire pipa şi mai trase un fum, cu mustaţa lui pe post de barieră contra unui acces de tuse pe care se chinuia să şi-l înăbuşe. Continuă printre dinţi:

— Doamne, ce dor mi-e de ea!

Apoi dădu drumul la fum într-un strănut combinat cu o tuse înecată în râs. Ochii i se căscară larg şi zise:

— Uau!

Iar ultimul lucru pe care mi l-a spus înainte să plec a fost:

— Cumpăr oricât de mult faci rost.

Iar acum, când stau în biroul de Resurse Umane de la fostul meu ziar, Amber se apleacă în faţă, cu picioarele încrucişate şi machiajul impecabil, şi zâmbeşte cumva depravat.

— Chiar eşti fumat, Matt?

— O, da!

Fusesem absolut convins că o terminasem cu iarba. Eram genul de tip care bea câte două beri de două ori pe săptămână. Cumpătat. Echilibrat. Curat. Ca o mulţime de alţi părinţi, anticipasem întrebările pe care mi le vor pune copiii când le va veni vremea, aşa că îmi pregătisem un discurs pe care să-l rostesc când aş fi simţit că se apropie de vârsta tentaţiilor. „Nu, fiule“, începea discursul, „nu am fumat marijuana. Sunt mândru să pot spune că acest trup nu a avut niciodată de-a face cu drogurile“. Şi iată şi logica mea, demnă de un politician care ţinteşte candidatura la preşedinţie: dacă, aşa cum spun cercetătorii, corpul uman îşi reînnoieşte toate celulele la fiecare şapte ani, atunci după cinsprezece ani eram la două trupuri întregi distanţă de ratatul care fumase iarbă în facultate. Şi adevărul era că nu-mi era dor să mă droghez. Absolut deloc. Le-aş fi putut spune cu sinceritate copiilor că e o chestie nasoală. Te tâmpeşte. Te blegeşte. Şi e ilegală!

Mi-a plăcut să bat monedă pe sloganul ăsta, în parte şi pentru că am presupus că nu sunt singurul care se ţine de el, că şi restul adulţilor din jurul meu o terminaseră cu drogurile.

Dar acum încep să mă simt ca bulangiul care află că doar el n-a fost invitat la o mare petrecere, fiindcă se pare că în timp ce eu îmi repetam mantra tip Nancy Reagan, restul adulţilor responsabili trăgeau în piept muguri verzi ca nişte cântăreţi de *reggae*. Amber îmi mărturiseşte şi ea că fuma cam de două ori pe săptămână până acum şase luni, când dealerul ei s-a mutat din zonă, iar iubitul ei, un meşter constructor a cărui meştereală se cam dusese pe copcă, e tot panicat de luni de zile, ba chiar s-a gândit la un moment dat să se mute altundeva, unde era mai uşor să faci rost de o reţetă medicală. După o rundă lejeră de negocieri, îi vând ceva lui Amber la un preţ mai bun decât lui Richard, pentru că Amber arată mai bine şi pentru

că nu mi-a luat nici un comision la cecul cu salariul compensatoriu, cum probabil că ar fi făcut Richard. Amber cumpără restul de iarbă cu două sute de dolari – profitul meu curat, de vreme ce Richard mă rezolvase cu investiţia încă de dimineaţă.

Am intrat în afacere de doar câteva ore şi am deja un profit de 66%. Amber îmi scrie un cec. La rubrica pentru subiectul tranzacţiei trece: „tuns gazonul". Chicotim amândoi.

În ce priveşte pensia mea, veştile nu sunt tocmai bune. După penalităţi, suma ajunge undeva pe la două mii şase sute de dolari. Asta e, îi spun eu, apucă-te de hârţogăraie. (Dacă reuşesc să scot un profit de 66% la alea două mii şase sute...)

— Stai aşa, zice peste o oră prietenul meu Ike la masa de prânz. Acum eşti... dealer de iarbă?

Ike şi cu mine am sărit de data asta peste replicile obişnuite, ce-ţi mai face familia, cum mai distruge acum Idi Amin ziarul, şi am trecut direct la noua mea carieră.

— Mda... cred că da, zic eu.

Ştiu că asta e problema esenţială. Despre asta vorbim de fapt în cazul de faţă. E evident că eu cumpăr marijuana şi apoi o vând. Pentru profit. Asta e, cred eu, definiţia dealerului de droguri.

— Dar e doar ceva temporar.

— Uau.

Ike ţinea rubrica de muzică la ziar de ani de zile şi, cu toate astea, în mod ciudat, dată fiind poziţia asta a lui, era cel mai tradiţionalist tip pe care-l cunoşteam. Căsătorit. Cu trei copii. Astmatic şi firav. El era, probabil, celălalt adult din redacţie care nu s-a mai drogat de cinşpe ani de zile. De curând fusese mutat şi acum se ocupa de politică şi de administraţia locală. Un redactor de rubrică muzicală era o extravaganţă pe care un colectiv ce se tot subţia nu şi-o putea permite. Îmi pare rău de Ike, căruia i-au trebuit ani buni ca să înveţe acel jargon ciudat al celor care scriu despre muzică

(*ecoul rotund* al basului... *bezna spartă* a chitarei), iar acum îşi dă seama că nu e utilizabil şi în sfera politicului (discursul senatorului „a zdrăngănit printre noi ca un interpret ţâfnos de cover-uri ce improviza pe un motiv foarte complicat“).

— Şi copiii? întreabă Ike.

— Dacă se poate, lor aş prefera să nu le vând, dar pe prietenii lor nu cred că-mi permit să îi sar din schemă.

— Ştii la ce mă refer.

Da, ştiu la ce se referă Ike. E un lucru la care am încercat să nu mă gândesc prea mult: ce s-ar întâmpla dacă ar afla copiii mei, dacă ar afla Lisa.

Ike e unul dintre membrii slăbănogi şi palizi ai unei trupe indiene care cântă prin cazinouri – niciodată nu ţin minte despre ce trupă e vorba –, un ochelarist deştept şi cel mai bun soi de jurnalist, adică genul veşnic perdant, condamnat să-şi petreacă viaţa lucrând pentru oameni care n-au nici jumătate din inteligenţa lui. La ziar era redactorul meu preferat: un om relaxat şi modest, unul dintre acei stilişti pursânge al căror scris curge natural şi firesc, ca şi când ar fi imprimat în codul genetic al propoziţiilor lui, astfel că atunci când termini un text de-al lui Isaac Watts, nici măcar nu eşti conştient de arta sa inerentă. Talentul şi inteligenţa lui Ike au totuşi şi scăpări. El a fost singurul om cu adevărat entuziasmat de poetfolio.com şi de fapt urma chiar să ţină o rubrică lunară despre piaţa imobiliară, sub pseudonimul Frost Peltier. Ne angajaserăm la ziar în acelaşi timp, cu optsprezece ani în urmă. El şi-a dat seama că era plasat „binişor deasupra liniei de plutire“ a concedierilor, însă a continuat să vadă cum alţi oameni despre care credea acelaşi lucru – cum aş fi eu – „se duc la fund, zbătându-se furioşi înainte să se înece“. Trebuie să mai spun că, asemenea consultantului meu financiar, uneori Ike are tendinţa de a folosi cuvintele într-un mod foarte sugestiv.

— Nu-mi vine să cred, zice el din nou. Tu chiar te gândeşti serios să vinzi iarbă.

— Nu doar mă gândesc să vând iarbă. Am două sute profit şi tocmai am plasat o comandă de aproape zece mii de dolari.

— Chiar aşa i se zice... o comandă?

— Ce ştiu eu cum i se zice? îi spun. Abia am început. Uite cum stă treaba. E o idee proastă. Ştiu asta. Dar o s-o fac doar cât să-mi achit plăţile restante la ipotecă sau până îmi găsesc o slujbă adevărată – ce-mi iese mai întâi. Din câte am văzut eu azi, s-ar putea să meargă...

Ike e de acord:

— Jumătate din oamenii pe care îi ştiu fumează iarbă.

— E ca prohibiţia, zic eu. În vremuri de restrişte oamenii tânjesc după vechile plăceri. Pentru mulţi oameni de vârsta noastră, iarba înseamnă nostalgie. Să vinzi iarbă azi e ca şi cum ţi-ai fi deschis o bodegă ilegală în 1933.

— Mă tem că în ’33 se terminase cu prohibiţia, zice Ike.

— Cum zici tu. N-o să fac asta decât vreo câteva luni, cât să îmi mai achit din rate şi să-mi ţin copiii în continuare la şcoala catolică. După aia mă las.

— Stai un pic, îşi coboară Ike privirea. Tu vinzi iarbă ca să le plăteşti o şcoală catolică? Droguri pentru o şcoală particulară? Chestia asta e ceva gen Iran-Contra[22].

Suntem în vechea noastră vizuină, o braserie pe nume The Picnic Basket, în care se serveşte prânzul şi se vând gogoşi, cu pereţii pictaţi ca să dea impresia de parc şi cu băncuţe şi mese pentru picnic. Aici au pui excelent, sandviciuri, plăcinte şi nişte gogoşi glazurate absolut fantastice. E localul unui tip din New York venit aici cu mult timp în urmă, Marty, care se ocupă el însuşi de tot, ajutat de soţie, de băiat şi de iubitele sexy ale băiatului. Marty e înnebunit după politică, aşa că de îndată

ce ne prinde pe-acolo, se apleacă spre mine şi Ike şi ne întreabă „Băieţi, cum stă treaba de fapt?“, fiind absolut convins că noi avem acces la informaţii la care publicul larg nu ajunge. Acesta este, probabil, celălalt motiv pentru care venim aici – pe lângă mâncarea excelentă –, fiindcă nu găseşti prea multe locuri în care un bucătar să dea mai mult de doi bani pe nişte reporteri de ziar. Chiar şi acum, în timp ce duce într-un coş o jumătate de pui la masa alăturată, Marty ne face cu ochiul.

Şi exact atunci îmi sună celularul. Îl scot... mă uit la număr. E Jamie. Ridic privirea spre Ike, care a rămas cu salata orientală în furculiţă, la jumătatea drumului spre gură. Spun pe tăcute: „Ei sunt“.

Mă uit de jur împrejur, apoi deschid clapeta telefonului şi îmi dreg vocea.

— Salut, zic eu, presupunând că asta spun dealerii de droguri când răspund la telefon.

— Tipul cu care lucrez vrea mai întâi să te vadă, zice Jamie.

Pe fundal aud crainicul de la jocul video Madden Football. Sigur. Atunci aşa facem. Vor să mă vadă.

— Sigur. Sigur. Ăăă...

Sunt conştient că trebuie să fim foarte atenţi la ce spunem când vorbim la telefon, aşa că adaug cu o voce scăzută:

— Mi-ar plăcea. Să îl cunosc pe prietenul tău.

— Ciupici, eşti OK?

— Da, zic. Nu-ţi face griji. O să vin singur.

— Cum? zice Jamie. Ce căcat zici tu acolo? Păi, normal! Pe cine altcineva vrei să aduci cu tine?

— Păi... pe nimeni. Mă gândeam că... nu ştiu... că ar trebui să-ţi zic că vin singur.

— Frate, uite ce e, nu mă băga în sperieţi. Tipii ăştia sunt un pic paranoici.

— Sigur. Scuze. Deci ne vedem la 7/11... la cât? Pe la miezul nopţii?

— Crezi că am putea să ne vedem ceva mai devreme? Am un parţial mâine.

Mut telefonul la urechea cealaltă. (Notă de subsol a analistului de piaţă drogat: Nokia 6700 e perfect pentru aranjarea tranzacţiilor.) Ne înţelegem să ne vedem la zece seara. Apăs un buton şi închei convorbirea. Ike a stat cu furculiţa plină de salată orientală în dreptul gurii pe toată durata discuţiei. Cu ochii holbaţi.

— Ăsta – pun eu telefonul deoparte – era legătura mea. Diseară facem afacerea.

— Să-mi bag!

— Ştiu! zic eu.

— Să-mi bag! zice iar Ike şi se apleacă în faţă peste porţia lui de orez. Nu-mi vine să cred. Eşti dealer de droguri!

O femeie de la masa alăturată ne aruncă o privire.

— Ştiu, zic eu ceva mai încet.

— Să-mi bag! repetă Ike.

— Ştiu!

Ne mâncăm puiul în linişte. Stai aşa. Eu... sunt dealer de droguri?

— Să-mi bag! zic.

— Ştiu, zice şi Ike.

Apoi se apleacă iar spre mine, ridicând capul. I-a trecut altceva prin minte.

— Băi, zice el, faza e că... nu ştiu, m-am gândit la ce-ai spus tu despre nostalgie... Ştiu că, probabil, pare o nebunie, dar...

Şi îşi roteşte privirea prin The Picnic Basket: oameni care îşi ling degetele şi dau ochii peste cap. Apoi se uită din nou la mine:

— Crezi că poţi să faci rost şi de nişte cocaină?

Capitolul 9

Ştiri nonstop – un haiku

E tulburător,

ştiristele sunt sexy
la televizor

Uite ce facem eu şi taică-meu toată ziua, cât timp copiii sunt la şcoală, iar Lisa e la serviciu (cel puţin aşa mă rog eu la sfântul care ocroteşte soţii jalnici, să fie la serviciu): stăm cu cafelele în mâini şi ne uităm la experţii care discută înfierbântaţi despre criza imobiliară, despre criza bancară şi cea a creditelor şi ne tot mutăm de pe un canal pe altul. Nu ne putem uita la altceva: e pornografie financiară.

Dar ăsta nu e singurul motiv pentru care ne uităm. Pentru că, şi dacă criza financiară globală o să fie rezolvată cumva, noi tot o să ne uităm pe ştiri, ca să ne holbăm la gagicuţele alea de la ştirile nonstop. De fiecare dată când apare câte una în costumul ei elegant, ne zicem unul altuia „Uau!“ (eu) sau „Nu m-ar deranja să rămân zece minute singur cu ea“ (tata) sau „Cred că şi-a schimbat coafura“ (eu) sau „Ce-aş mai călări-o!“ (din nou tata).

În toată marea asta de femei există una – Tamara – pentru care zic de fiecare dată că aş fi gata să-mi încalc jurămintele făcute în faţa altarului. Capul vorbitor al Tamarei mi-a căzut cu tronc cu mult înainte să aflu că Lisa era pe punctul de a avea o aventură virtuală – sau una reală, încă nu ştiu sigur – cu vechiul ei iubit Chuck.

Chestia mea cu Tamara nu e nicidecum infidelitate, aşa cum e obsesia ei pentru Chuck. În primul rând Lisa ştie de fanteziile mele cu Tamara şi mai ştie şi că nu pot face nimic în privinţa asta. Tamara e, în jargonul tipic al căsniciei noastre, *a doua şansă* (un bonus, cum i se mai zice), acea plăcere nevinovată, de vreme ce e oricum inaccesibilă, e femeie absolut virtuală cu care aş putea călca strâmb fără consecinţe. Uneori Lisa şi cu mine mergeam pe chestii evidente – să zicem, o partidă în patru cu Angelina şi Brad –, alteori

căutam ceva mai rafinat – cum ar fi Lisa Bonet şi Jason Patric – sau mai erudit – ca Jhumpa Lahiri şi Paul Krugman. Într-o vreme, când lucrurile între noi mergeau de minune, ne jucam de-a experimentele amoroase în timp: în 1967, Ann-Margret, iar în 1972, Robert Plant. Eram atât de legaţi unul de altul, cu iţele căsniciei noastre atât de strâns întreţesute, încât glumeam despre infidelitate. Abia recent a doua mea şansă a devenit această reporteriţă subţirică de la MSNBC, cu ochii ei minunaţi şi al cărei fin contur al buzelor face ca în urechile mele criza globală a pieţelor de credit şi pierderea trilioanelor de dolari să sune ca un text porcos spus la linia erotică.

— O dată, mormăie tatăl meu către ecranul televizorului, măcar o dată aş vrea să intru şi eu în ceva atât de strâmt.

Dacă s-ar mai îndoi cineva de faptul că mizerabilul nostru trai pe Pământ e doar o amară glumă existenţială, iată aici cel mai crud lucru pe care îmi imaginez că-l pot descrie: tatăl meu (care e obsedat sexual, la fel ca mulţi dintre suferinzii de demenţă), la cei şaptezeci şi unu de ani ai lui, firav, cu o chelie avansată şi un burdihan ce pare că ar trebui să poarte propria lui pereche de pantaloni scurţi, a avut parte recent de zece zile de sex dezlănţuit cu o stripperiţă de douăzeci şi doi de ani, cu picioare lungi şi fine şi cu două balcoane siliconate, mari şi rotunde, iar *bietul nenorocit nu-şi mai aminteşte nimic.*

Aceasta este prima întrebare metafizică pe care am pregătit-o ierarhilor bisericii odată ce îmi voi termina instruirea catolică: „OK, preasfinţia voastră. Pe bune, acum... ce mama dracului?“

Tata îşi pipăie buzunarul în care obişnuia să-şi ţină ţigările, asta pe vremea când avea voie să fumeze. Apoi se uită în jur, iar eu am impresia că parcă mai văd în ochii lui ceva din vioiciunea de odinioară, poate una din acele scurte licăriri de limpezime pe care le are, ca aceea de ieri, când şi-a

amintit că a cumpărat un trabuc din căcat de măgar într-un bordel mexican (din păcate, nu pot prezice şi care sunt scânteierile care vor apărea acolo).

— Hei, puştiule, ţi-am povestit vreodată despre femeia care lucra la Lannigans?

Când tatăl meu zice „Ţi-am povestit vreodată despre", de obicei îmi povesteşte ceva ce tocmai mi-a spus, însă nu-mi amintesc să fi auzit vreodată despre o femeie care lucra la Lannigans. De Lannigans îmi amintesc, pentru că era barul în care trebuia să-mi bag capul din când în când, ca să văd dacă tata ne onorează cu prezenţa la cină, în weekend, de Ziua Recunoştinţei sau la festivitatea mea de absolvire.

Pe lângă medicamente, medicul i-a prescris şi câteva activităţi care să-i ţină sub control ţicneala: (I) să dezlege cuvinte încrucişate, să facă puzzle-uri, să joace jocuri şi să facă treburi mărunte prin gospodărie (dacă are nişte sarcini precise şi repetitive, tata se concentrează, iar asta îi sporeşte pe ansamblu limpezimea minţii), (II) să se uite prin albume cu fotografii şi (III) să am răbdare cu el ori de câte ori vrea să-mi zică o poveste de genul ăsta, fiindcă astfel şi-ar putea reface mai uşor legătura cu trecutul.

Însă claritatea de odinioară, pe cât de repede vine, pe atât de uşor dispare.

— Ce să-ţi povestesc?

— Aveai de gând să-mi povesteşti despre femeia aceea de la Lannigans.

— Lannigans? Am putea merge acolo.

Îşi pipăie din nou cămaşa.

— S-a închis de ani de zile, tată.

Se întoarce către televizor. Ştiu că şi pentru el e frustrant să simtă că nu poate ţine lucrurile sub control. Nu e genul de bărbat care să se împace cu gândul că e neputincios. După armată s-a căsătorit cu mama şi s-a angajat la Sears, unde a ajuns până la urmă să fie numit manager al departamentului auto. În fiecare zi îşi punea o cravată şi se ducea la

slujbă, iar odată ajuns acolo, îşi îmbrăca salopeta de lucru şi îşi lua un clipboard. Faptul că i se vedea cravata sub hainele de lucru era important, dar nu cred că era un gest conştient. Era mai degrabă un imbold darwinian înnăscut: un bărbat la cravată şi cu salopetă de lucru era exact veriga lipsă în parcursul evolutiv al bărbaţilor din familia mea de la clasa de mijloc inferioară, ruralul guler albastru (tatăl tatălui meu a lucrat în ferme de vite şi în fabrici de cherestea), la clasa de mijloc superioară, urbanul guler alb. (Eu n-am purtat niciodată salopetă de lucru. Copiii mei de şcoală privată nici nu ştiu cum arată.) Însă, cu toate că fiecare tată speră ca fiii lui să-şi folosească şi mai mult creierul, pentru a câştiga mai bine şi pentru a duce o viaţă mai bună decât a avut el, ceva s-a pierdut în momentul în care tata s-a târât afară din mlaştina primordială a muncii şi şi-a pus acea cravată. Tatăl tatălui meu, bunicul Stan, putea repara orice: tractoare, automobile, maşini de spălat. (Daţi-i omului o trusă de scule şi o şurubelniţă în cruce şi o să vă pună economia pe picioare.) Tatăl meu e doar pe jumătate la fel de îndemânatic pe cât a fost tatăl lui, iar eu... ei bine, eu mă pricep să schimb becuri. Uneori. Mereu am plănuit să-l pun pe tata să îmi arate... chestii. Mi-am imaginat ultimii săi ani de viaţă ca pe un curs de pregătire avansată în care eu învăţam să repar instalaţii sanitare, să fac pereţi de rigips şi reparaţii auto, după care ne retrăgeam amândoi să bem o bere pe verandă... sau, nu ştiu... să cârpesc gropile de pe alee. În schimb, ne uităm la televizor, iar tata vorbeşte despre mijlocaşii ofensivi din anii ’70, îşi caută ţigările pe care nu le mai fumează şi îmi spune ce prezentatoare de ştiri ar cordi el.

Mai e în stare să fie el însuşi, cel de altădată, preţ de un minut, discută despre politică sau sporturi, dar după aia... bum, alunecă pe gheaţă, iar mintea îi derapează în gol. Cred că şi lui îi e clar că derapează, fiindcă scoate un mormăit, dă din

cap spre televizor şi zice despre femeia de pe ecran:

— Doamne, zău că nu m-ar deranja să-mi plantez morcovul în grădina aia.

Într-un sfârşit adoarme, iar eu ies din cameră. În restul după-amiezii şi în ce-a mai rămas din seară sunt mai agitat decât am fost vreodată după concedieri. Probabil că e un lucru absolut rezonabil, de vreme ce în buzunarul gecii am un plic cu nouă mii de dolari – un teanc de sutare gros de trei centimetri –, pregătit pentru afacerea cu droguri pe care plănuiesc s-o fac mai târziu. Ceva mai devreme, când mi-am încasat cecul, am pus, în chip inexplicabil, patru sute de dolari în contul de economii. Nu îmi dau seama cum s-ar numi asta: să îţi retragi ultimii nouă mii patru sute de dolari şi să depui patru sute în bancă, iar cu restul să cumperi iarbă. O rezervă de patru sute de dolari? Da, onorată instanţă, m-am băgat în afacerea cu droguri într-un ultim efort disperat de a-mi păstra casa, dar am reuşit să pun la ciorap patru sute de parai, în caz că ceva nu merge bine. (Şi, pe bune acum, ce ar putea merge prost în acest plan sclipitor?)

Fiindcă mi-a mai rămas ceva timp, dedic o oră micului meu proiect auxiliar: „contactarea creditorului“ în legătură cu plata celor treizeci şi una de mii de dolari, pe care trebuie să o facem săptămâna viitoare. Iar asta nu e uşor. Noua companie, Providential Equity – care a înghiţit-o pe cea veche, care cumpărase pachetul cu ipotecile neplătite, unde era inclusă şi a mea – insistă „să primească toate întrebările prin e-mail“. Am trimis patru e-mailuri, însă tot ce-am primit de la ei au fost nişte răspunsuri „generate automat“, care începeau cu „Nu răspundeţi la acest mesaj“. Aceste răspunsuri automate mă asigură că „mesajul meu este extrem de apreciat“, că „dosarul meu este analizat“ şi că „un specialist în împrumuturi mă va contacta în cel mai scurt timp“. Pe website-ul

companiei care a înghiţit compania care a cumpărat pachetul de ipoteci ce o include şi pe a mea am dat de un număr de telefon gratuit, dar numărul acela m-a dus într-un labirint cretan de fundături telefonice: „Bine aţi venit la Providential Equity, linia de asistenţă telefonică. Pentru limba engleză apăsaţi tasta unu... Dacă ştiţi deja interiorul, vă rugăm să apăsaţi... Dacă aţi apelat serviciul Clienţi pentru întrebări ce nu ţin de creditul ipotecar curent, vă rugăm să apăsaţi... Dacă aţi apelat în legătură cu un credit ipotecar cu rată flexibilă, vă rugăm să apăsaţi... Dacă aţi apelat în legătură cu un credit ipotecar cu rată fixă, vă rugăm accesaţi website-ul nostru la... Numărul apelat este momentan nealocat..."

Săptămâna trecută am dat de urma biroului central de la Providential Equity – în Benicia, California –, însă numărul de telefon afişat te redirecţionează pur şi simplu către sistemul de mesagerie vocală, aşa că ajungi să te învârţi în jurul cozii. Astăzi încerc un vechi truc de reporter, încep cu prefixul, 392, apoi tastez cifre la întâmplare, rugându-mă ca într-un birou în care chiar lucrează o fiinţă umană să sune un telefon, însă această companie pare să fie de-acum complet computerizată, poate chiar preluată de inteligenţa artificială care a ras omenirea de pe faţa pământului în filmele *Terminator*. După patruzeci de minute de stat la telefon, sunt pe punctul de a mă da bătut, când dintr-odată o fiinţă pe bază de carbon îmi răspunde:

— Numele meu este Gilbert, aţi sunat la serviciul Clienţi.

— G...

Şi, preţ de o secundă, nu mai sunt în stare să vorbesc.

— Gilbert?

Îmi vine să plâng.

— Gilbert! Slavă Domnului! Trebuie să vorbesc cu tine! Nu închide!

— Sigur, domnule. Cu ce vă pot ajuta?

Îi explic răbdător că: (1) am avut o ipotecă, (2) mi-am pierdut slujba, (3) am rămas în urmă cu plăţile, (4) ipoteca a fost vândută la pachet cu altele, (5) compania care a cumpărat aceste ipoteci a fost cumpărată de cea în care lucrează Gilbert, (6) înainte ca ipoteca să fie vândută, am acceptat prosteşte o amânare a plaţilor, (7) iar acum am în faţa ochilor o scrisoare din seria „Dragă proprietarule“, în care scrie că o să-mi pierd casa în mai puţin de o săptămână dacă nu plătesc suma restantă, (8) dar acum am pus în mişcare nişte rotiţe, iar dacă aş putea fi cumva păsuit o lună-două, aş reuşi să ajung la zi cu plata...

Gilbert spune „Da, cum să nu“, spune „O, Doamne“ când îi pomenesc de amânarea plăţii, spune „Îmi pare rău“, când îi zic că mi-am pierdut slujba, spune „Sigur că da“, evident că mai am nevoie de niţel timp, spune „Ne-am dori să locuiţi în casa dumneavoastră la fel de mult ca dumneavoastră, domnule Prior“. Gilbert e extraordinar, e o bomboană. Îmi notează numele, adresa de e-mail, numărul de telefon, îmi caută contul şi îmi spune că o să fie bine. Îi aud degetele organice, ne-automate, tastând la computer. Îi spun că o să le trimit o scrisoare, să spun cât de meseriaş e el. Gilbert râde politicos şi îmi spune că nu e nevoie. Gilbert nu e surprins că mi-a fost greu să dau de cineva la telefon. Îmi mărturiseşte că „în momentul ăsta lucrurile sunt un pic aiurea“ la Providential Equity. Însă ştie exact cine mă poate ajuta. Există un plan pentru proprietari asemenea mie, iar eu ar trebui să fiu eligibil pentru „modificarea extinsă a ipotecii“... mie aproape că-mi dau lacrimile când Gilbert pomeneşte numele, titlul şi numărul de interior al unei alte persoane şi îmi zice că ar trebui să mă folosesc de numele lui, iar în timp ce caut un pix cu care să notez numele acestei noi fiinţe umane – Joyce sau Joe sau Joan, nu am înţeles prea bine, Anderson, Addison sau

Amberton, nu sunt sigur, dar este fie managerul principal al departamentului de relaţii cu clienţii, fie administrator la Cazuri Speciale, şi răspunde la un număr de genul 478-2344 sau 874-2433 sau 487-3342 –, Gilbert mă transferă la...

„Bine aţi venit la Providential Equity, linia de asistenţă telefonică. Pentru limba engleză apăsaţi tasta unu..."

Telefonul zboară. Se crapă de perete. Nu numai că nu îmi amintesc interiorul pentru Joyce Joe Joan Anderson Addison Amberton, dar nu-mi amintesc nici numărul pe care l-am format pentru a ajunge la Gilbert. Încerc câteva combinaţii, dar telefonul sună în neant, iar eu îmi închipui cum Gilbert stă singur la biroul lui, înconjurat de telefoane care sună, cu pantalonii în vine, gata să-şi reia căutările după fetişuri porno ori să-şi conducă mai departe echipa virtuală de fotbal.

Mă dau bătut pe ziua de azi. O să încerc din nou mâine. Îndes scrisoarea cu „Dragă proprietarule" înapoi în geantă. Mă trântesc pe canapea, lângă tata. El îşi pipăie buzunarul cu ţigările. Timpul sângerează. Soţia se întoarce acasă cu copiii. Mâncăm cotlet de porc. Tata şi-l alege. Eu şi Lisa nu ne uităm unul la celălalt.

La cină Franklin şi Teddy nu mai contenesc cu poveştile lor înduioşătoare de la şcoală, de parcă ar fi intuit cumva că de-acum părinţii lor s-ar putea să nu-şi mai permită să le plătească taxele de şcolarizare, iar fiecare poveste e o mărturie asupra leagănului de reuşite şcolare pe care îl reprezintă mica lor şcoală confesională: ce cuib cald al inteligenţei şi siguranţei, ce adăpost împotriva lumii reci şi dure, ce bilet sigur către un viitor fericit în facultăţile de top gen Ivy League!

— Echipa de matematică strânge bani ca să meargă din nou primăvara asta la faza naţională, mă anunţă Teddy.

Evident că atunci când echipa de matematică a lui Teddy o să meargă la concursul naţional, el o să

fie demult la şcoala generală Alcatraz, unde o să înveţe cum să faci un şiş dintr-o furculiţă de plastic.

Într-un final Lisa îmi întâlneşte privirea, cu furculiţa suspendată în aer. Nu face o grimasă şi nici nu clatină din cap, ci ceva mult mai rău: îmi zâmbeşte cu simpatie, cu colţurile ochilor lăsate, de parcă ar spune: „Nu-ţi face griji, Matt. O s-o rezolvăm noi cumva. E în regulă“.

Iar reacţia ei mă scoate din sărite, fiindcă mi-ar fi mult mai simplu să rămân fără nevastă dacă ea s-ar purta ca o javră, însă Lisa refuză sistematic să colaboreze în direcţia asta. Chiar şi atunci când eram burlac, iar tovarăşii mei erau obligaţi prin lege să-mi urască iubita, ea era, fără excepţie, atât de simpatică şi de drăguţă, încât aceştia s-au văzut nevoiţi să-i ofere complimentul tovărăşesc suprem: „Ei, frate, las' că Lisa e cool...“ Când ne-am cunoscut, aveam douăzeci şi patru de ani şi eram în primul an de lucru la ziar. Iar ea era într-adevăr cool, avea douăzeci şi unu de ani şi era stagiar la marketing într-un spital din zona alocată mie la ziar. Prima oară am văzut-o la o conferinţă de presă despre un nou program al spitalului, dedicat adolescenţilor dependenţi de droguri. M-am dus doar pentru că lucram la un articol de anvergură despre problemele recente cu travaliile din spital, iar când purtătorul de cuvânt s-a plâns că „odată n-ai zice şi tu ceva bun despre noi“, am vrut să-i indic clar cele două paragrafe despre acel program de ajutorare, îngropate adânc în secţiunea de afaceri. Am văzut-o de cum am intrat în sala de conferinţe: privire meditativă, buze generoase, picioare ferme într-o fustă un pic deasupra genunchilor şi, ca un far, o pereche de cizme îmblănite, ce păreau foarte scumpe şi nelalocul lor. Era una din acele „conferinţe de presă“ inutile la care nu vine nici dracu' şi unde presa însemna un singur om – eu. Am stat în unul din cele cincisprezece scaune puse acolo „pentru

reprezentanţii presei“ cât timp purtătorul de cuvânt al spitalului mi-a citit – cuvânt cu cuvânt – acelaşi comunicat de presă idiot pe care-l ţineam şi eu în mână. Apoi el a întrebat „Are cineva întrebări?“, eu, fiind singurul cineva, am întrebat „Câţi adolescenţi o să beneficieze de program?“ şi atunci, încurcat, purtătorul de cuvânt m-a expediat la cizmele îmblănite, „Lisa McDermott se ocupă de acest program, ea cunoaşte toate detaliile“, şi ştiu că sună răsuflat, dar în sinea mea mi-am zis „Lisa Prior“, timp în care ea s-a apropiat cu paşi mari de mine ca să-mi aducă o broşură cu programul, care conţinea un acronim inventat, unul ridicol – N.U.D.R.O.G.U.R.I.L.O.R. sau L.A.S.Ă.-T.E. –, şi atunci eu am zis „Drăguţ nume“, iar cizme îmblănite a zis „Da, ştiu, aşa-i?“ şi – întoarsă cu spatele la purtătorul de cuvânt – şi-a strâns pumnul micuţ şi a făcut semnul universal pentru labă.

Şi cu asta am fost terminat: iubire.

Bineînţeles, semnele că vor apărea probleme au apărut de timpuriu. Lisa era genul de om despre care nu puteai spune niciodată că l-ai înţeles în profunzime. Nu că ar fi fost o fire închisă, însă la ea a existat întotdeauna un alt strat, mai profund, la care nu aveam acces – cutiuţe în interiorul altor cutiuţe... Şi mai era şi problema cu banii, mereu problema cu banii. Ca la majoritatea celorlalţi tipi, şi la mine relaţia a progresat în plan fizic (am sărutat-o... ne-am pipăit... am făcut sex). Ca la majoritatea celorlalte tipe, progresele Lisei erau mai degrabă paşi bazaţi pe siguranţa financiară (a plătit cina... m-a dus la Napa într-un weekend... vrea să ne mutăm împreună). Dar măcar Lisa a spus-o mereu verde-n faţă. Tatăl ei murise pe când ea avea doisprezece ani, aşa că ea şi mama ei au fost sărace lipite ani la rând după aceea.

— Trebuie să te previn: câteodată confund iubirea cu răsfăţul, mi-a zis ea la a patra întâlnire.

Apoi mi-a aruncat un zâmbet perfect, a luat o îmbucătură din antreul ei de şaizeci şi cinci de dolari, mi-a făcut cu ochiul ca o cunoscătoare şi mi-a zis, cu gură plină de scoici flambate în unt de trufe:

— Dar încerc să-mi rezolv problema asta.

Dar nu, pe mine până şi firea capricioasă a Lisei mă fascina, în parte şi pentru că era atât de deschisă şi pentru că vorbea atât de relaxat despre asta. Chiar şi atunci când suferea din cauza ofertei proaste de locuri de muncă, era relaxată şi mişto. Chiar şi în timpul accesului ei compulsiv de cumpărături online – tot relaxată. S-a simţit groaznic, s-a scuzat până n-am mai putut eu suporta, s-a oferit să discute cu un consilier. La naiba, chiar şi acum, când e posibil să se gândească să o ia pe alt drum, nu mă văd în stare să dau vina pe ea. Mă îngrozeşte gândul că o să afle că aş putea pierde casa visurilor ei şi o să mă părăsească, dar nici pentru asta nu sunt în stare să dau vina pe ea. Poate pentru că pe moment mă simt incapabil să fac ceva în privinţa asta. Sau poate pentru că ştiam în ce mă bag.

Şi – atâta timp cât evaluez punctele forte ale soţiei mele, un lucru altfel dureros în clipa asta – nu e o femeie pe care să n-o remarci. La naiba, dacă e să fiu sincer, ar trebui să recunosc că e încă atrăgătoare şi suficient de inteligentă ca să prezinte ştirile TV... Vreau să zic că i-ar trebui ceva machiaj pentru orele de vârf sau pentru orele de trafic intens de pe CNBC, dar e mai mult decât îndeajuns de drăguţă ca să aibă o emisiune de noapte sau să fie moderator matinal pentru papagalii ăia de analişti politici. De fapt poate că atunci când o să stea cu Chuck în căsuţa aia pe care individul o construieşte din scoarţă de copac şi din părul lui tembel, când e iarăş distantă, cu o pereche de cizme îmblănite rezemate de un perete... total inaccesibilă... tot pe ea o voi alege ca pereche virtuală.

— Mă duc sus, zice Lisa după ce terminăm de spălat vasele.

Apoi se întoarce şi mă priveşte din nou:

— E totul în regulă?

— Totul e... minunat.

Îl ajut pe Teddy cu tema la matematică. Ascult cum Lisa ţăcăne la computer sus, la etaj. Înainte de culcare îi citesc lui Franklin o poveste despre un şarpe care nu vrea să îmbătrânească şi să-şi schimbe pielea lui verde. Cristoase, urăsc cărţile pentru copii. Înainte erau misterioase şi deconcertante, pline de stranii creaturi seussiene[23] şi de Chestii Sălbatice menite să-i sperie pe copii, ca să doarmă odată. Acum sunt scrise ca să-i sperie pe părinţi sau, mai rău, ca *să-i pună pe roate*, sunt încercări foarte voalate de a ne face să ne menţinem în formă, mesaje subliminale venite de la insidioasa armată de autori de cărţi de autoperfecţionare ai lui Oprah, care încearcă să ne facă mai responsabili şi mai iubitori. Am priceput, bine? Eu sunt şarpele care nu va creşte. Îl sărut pe Franklin, îmi desprind mâna din strânsoarea lui îngrijorată şi evadez pe scări în jos.

— Hai să nu ne mai uităm la televizor în noaptea asta, îi spun tatei.

Aşa că ne apucăm să jucăm un *scrabble* nebunesc, căci tatăl meu pare să ştie doar cuvinte porcoase sau cuvinte inventate care sună porcos.

— Ejachelit? Ce e asta? Un fel de poluţie nocturnă de bătrâneţe?

— E un peşte.

Şi îşi pipăie buzunarul, căutând o ţigară, ca un amputat care îşi caută membrul lipsă.

Mă întind alene după dicţionar. Îmi urmăreşte mâna, apoi ridică privirea şi se uită în ochii mei.

— Un peşte? întreb.

— Haide. Caută-l. E o momeală de pescuit.

Şi se holbează la mâna mea de pe dicţionar.

— *Momeală* pentru peşte?

— Da. Arată ca un clopoţel.

Ştie că nu ştiu o boabă despre momelile pentru pescuit. Ei, şi ce-mi pasă? Mă bucur că e suficient de lucid ca să mă ia peste picior. Să inventezi cuvinte e un semn promiţător. Bine. Ejachelit. Iau mâna de pe dicţionar. Notez cuvântul de optzeci şi unu de puncte şi pierd la diferenţă de şaizeci de puncte în faţa unui bătrân senil.

Ne întoarcem la televizor. Tata se uită în jur şi vede jocul de scrabble rămas pe masă.

— Ar trebui să facem cândva o partidă, zice el.

La etaj ţăcănitul a încetat.

Tata oftează:

— Ştii de ce mi-e mie cu adevărat dor?

Cunosc cercul ăsta vicios. Există şase lucruri mari şi late de care tatălui meu îi este cu adevărat dor, iar în ultimul timp ele apar foarte des în discuţie. E ca şi când, chiar înainte să întrebe „Ştii de ce mi-e cu adevărat dor?“, tata ar învârti în capul lui o mică roată a norocului. Iar eu trebuie să fac un fel de joc de-a ghicitul: pe care dintre cele şase lucruri va pica măgăreaţa? Cele şase lucruri de care tatălui meu îi este dor sunt: (1) cotletul de vită, (2) Angie Dickinson, (3) Dandy Don cântând în finalul programului TV Monday Night Football, (4) vechile cheiţe de pe cutiile de bere, (5) The Rockford Files şi (6) Joe Frazier. Ori de câte ori tatăl meu face trimiteri la trecut, e un semn bun, aşa că-l întreb de fiecare dată de ce îi e dor, chiar dacă e uşor dezamăgitor că nu pare să-i fie vreodată dor de mama sau măcar de cele trei surori ale mele – împrăştiate prin toată ţara din cauza posibilităţilor limitate de angajare pentru ele şi soţii lor – sau de slujba lui de la Sears sau... nu ştiu, de bila lui de popice. În schimb, pomeneşte întotdeauna unul din aceste şase lucruri nebuneşti şi de obicei acela e cotletul de vită. Într-o seară chiar i-am făcut cotletul ăla de vită, dar el a mâncat fără să spună un cuvânt, timp în care băieţii făceau feţe-feţe, iar Lisa s-a prefăcut că

trebuie să dea un telefon. Două ore mai târziu el zice:

— Ştii de ce mi-e mie dor? De cotletul de vită.

Totuşi presupun că medicii au dreptate: e un semn bun că-şi mai aminteşte ceva, că asociază lucruri sau imagini din trecutul lui, reclădindu-se din chestii pe care acum nu le mai are. Aşa că nu o iau personal, ci mă fixez asupra unui lucru... şi zic la întâmplare:

— De cotlet de vită?

— De Rockford Files, zice tata.

În America e noaptea colectei de gunoi, noaptea în care plutesc din cameră în cameră, golind coşuri de gunoi, şi văd astfel măsura adevărată a lucrurilor care se petrec în viaţa familiei mele. În coşul de gunoi din bucătărie nu există surprize – poate doar faptul că sunt mai multe coji de banană decât îmi amintesc eu să fi mâncat. Aceasta este problema cu paranoia noastră culturală: ceva complet inofensiv, cum ar fi cojile de banană, poate scurtcircuita o minte confuză (...jucându-se în mintea lui cu dulcea amintire a numelui de alint ales pentru ciotul lui, Chuck îi trimite Lisei la birou un buchet de banane....). Găleata din baie conţine unghii tăiate, tuburi de hârtie igienică, lame de ras şi dovezi medico-legale ale acelei lumi încă misterioasă a îngrijirii părţilor femeieşti. E deprimant să te gândeşti la aceste cicluri ale igienei femeii şi bărbatului, să îţi imaginezi terenuri întinse pline cu căcaturile pe care le folosim în fiecare zi doar pentru a ne menţine proaspeţi, ne-rânceziţi, curaţi şi fără mustăţi. În camera lui Teddy coşul de gunoi în formă de coş de baschet îmi confirmă bănuielile: gagiul dă iama în dulciurile strânse de Halloween ceva mai brutal decât ar trebui. E un întreg măcel: pungi întregi de Reese's, turtă dulce şi Musketeers. Coşul de gunoi al lui Franklin e chiar ca puştiulică, îţi rupe inima: o acadea şterpelită, pe jumătate mâncată şi aruncată din vinovăţie, o pereche de chiloţi cufuriţi

pe care spera să-i ascundă, o fotografie înfricoşătoare cu un monstru, pe care a rupt-o dintr-o carte.

E 9.30 – mai am treizeci de minute până la întâlnirea cu Pablo Escobar. Băieţii dorm amândoi, crăciţi în paturile lor ca inşii pe care-i vezi întinşi pe trotuar după ce s-au aruncat de la etaj. Trag păturile peste ei. Părul lui Teddy a pornit o adevărată revoltă pe pernă. I-l netezesc un pic.

În dormitorul nostru coşul de gunoi e gol şi, cum nu mă pot abţine să atribui o semnificaţie acestui fapt în anotimpul încins al vrajbei mele alegorice, oscilez între ideea că un coş gol simbolizează o căsnicie în faliment şi gândul că reprezintă latura obscură a relaţiei noastre, fiindcă, de exemplu, nu mai împărţim unul cu altul nici măcar gunoiul.

Lisa e deja în pat, cu ochelarii de citit pe vârful nasului, şi răsfoieşte o revistă. Din câte se pare, în seara asta nu vor fi SMS-uri. Poate că Chuck e cu copiii. Sau poate că a avut un accident de muncă la ferăstrăul circular, a rămas fără degete şi nu va mai putea tasta niciodată.

— Mă gândeam... dacă n-ai nimic împotrivă, zice Lisa fără să ridice nasul din revistă, să mă duc sâmbătă la un concert cu Dani.

Rămân încremenit locului, cu punga de căcat în mână.

— Cu Dani?

Şi îmi amintesc de Dani, de seara trecută: „Ce romantic“ şi „Dumnezeule, ai de gând să o faci?“

— Da...

Fără urmă de contact vizual.

— M-a întrebat dacă nu vreau să vin.

— Ce concert? întreb eu, de parcă Lisa s-ar fi lansat în povestea asta fără să-i fi pus la punct detaliile.

Îmi zice numele unei trupe de care eu n-am auzit.

— Blue-Eyed Jesus? Bănuiesc că-s buni. Ceva gen alt-country... Gen Wilco.

— A, da! zic eu pătruns. Blue-Eyed Jesus. Da, sunt buni. Sigur, ar trebui să te duci. Sună distractiv.

Apoi, demonic:

— Doar ştiu cât de mult îţi place Wilco.

Lisa detestă muzica celor de la Wilco.

— Ba nu, dar m-am gândit că ar fi distractiv să merg la un concert. Şi cum Dani are un bilet în plus, n-o să ne coste nimic.

— Sigur, ar trebui să te duci. Eu aş merge dacă aş avea ocazia.

— A! Voiai... voiai să mergi şi tu? se întoarce ea către mine.

Doamne, cum ne schimbăm! Braţele ni se fleşcăiesc, facem burtă, părul ne încărunţeşte. Totul s-a schimbat la acei doi oameni ai căror ochi s-au întâlnit la conferinţa de presă – totul, în afară de ochi. Iar ai ei se uită în altă parte.

Şi mă prefac că am luat în calcul şi varianta asta:

— Poate.

— Eu te-aş fi întrebat, zice ea, dar ştiu cât de mult deteşti să mergi la concerte.

Şi chiar detest să merg la concerte. Le detest de când am fost odată la un festival în aer liber şi aproape că am fost călcaţi în picioare. La propriu. Detest să plătesc de trei ori preţul unui CD doar ca să stau în picioare într-o mulţime dezlănţuită şi să mă gândesc la unul din aceste două lucruri: (A) cântecul ăsta sună exact ca pe CD sau (B) cântecul ăsta nu sună deloc ca pe CD.

Lisa închide revista.

— Atunci vrei să caut o bonă?

Iată-ne. La masa de poker, fiecare cu cărţile lui în mână. De-acum mizele sunt puse. E momentul să joc la cacealma sau să arunc cărţile. Sau... stai aşa.

— Pot să mă mai gândesc?

Şi târăsc sacul de gunoi după mine pe scări în jos, bucuros că am lăsat jocul deschis. Asta e ceea ce numim „pas“ în poker: calea de mijloc.

Stivuiesc deşeurile reciclabile pe capacul tomberonului nostru cu rotile şi împing toată chestia spre alee, prin curtea noastră plină de frunze. Adevărata porţiune indezirabilă a indezirabilului nostru cartier începe de la aleea din spatele căsoaiei noastre: aleea noastră este graniţa demilitarizată a clasei de mijloc urbane. Începând din dreptul aleii, absolut totul, inclusiv casa noastră, e aranjat frumos, proprietarii îşi îngrijesc peluzele, vopsesc, plantează vegetaţie, schimbă acoperişuri, parchează maşini noi pe aleile lor. Dincolo de aleea noastră începe lumea neliniştitoare a vopselii scorojite, a rablelor şi a canapelelor scoase pe verande şi nu e nimic neobişnuit să vezi girofarurile maşinii de poliţie aruncând luciri intermitente peste casele de scânduri închiriate sau să auzi urletele şi declaraţiile de iubire ale beţivilor – „La masă, Damien! Mişcă-ţi curul ăla mare odată!“ –, care, în chip jalnic, ne fac pe mine şi pe Lisa să ne simţim superiori, cu stilul nostru mult mai cumpătat în care ne creştem copiii. (Şi totuşi pun pariu că majoritatea urlătorilor ăstora au un loc de muncă.)

Împing gunoiul înspre alee şi merg cu spatele la casă...

Casa mea...

Doamne, priveliştea asta îţi taie răsuflarea. Priveliştea e cea care ne-a făcut să ne stabilim aici. Locuinţele din faţa noastră sunt construite pe terenuri late şi încă mi se mai taie răsuflarea când îmi văd casa din acest unghi, din fundul curţii: un deal lung, cu o pantă blândă, ce duce la arţarii groşi şi maiestuoşi de pe cealaltă parte a casei noastre cu etaj, toată numai unghiuri drepte, construită în stil Tudor în 1917, un felinar stradal pe colţ, bura de la ploaia de sfârşit de octombrie, ce iscă un coridor de ceaţă de-a lungul străzii,

astfel încât căsoiul nostru din cărămizi străluceşte în lumina diafană ca un decor de film din vechea Londră. De aici, din spate, banii şi stresul, munca de-o viaţă, cât ne va lua ca să plătim locul ăsta (îmi aduc aminte cum calculam suma totală pe care o vom plăti în treizeci de ani şi mi se făcea rău), aproape că par să merite. Văzute de aproape, cărămizile zgrunţuroase şi acoperişul inegal o fac să semene cu un desen făcut de mâna şovăielnică a unui copil, dar de aici, din spate, dacă o priveşti cu ochii mijiţi, are ceva din conturul unui conac de ţară. Asta e casa de care eu şi Lisa ne-am îndrăgostit, casa care a devenit, în toate privinţele, al treilea membru al căsniciei noastre, genul de spaţiu încăpător, în care trage curentul şi în care ne-am imaginat întotdeauna când ne-am gândit la vieţile noastre de adulţi căsătoriţi.

Mă întreb dacă o casă a însemnat vreodată atât cât înseamnă astăzi pentru oameni ca mine şi ca Lisa. În toţi aceşti ultimi ani ea a reprezentat dovada şi simbolul absolut al bunăstării şi siguranţei noastre. Fiecare cent pe care l-am băgat în ea şi fiecare cent pe care l-am scos din buzunar pentru ea au părut cheltuiţi cu cap, au părut o investiţie bine făcută. Atunci când am dus-o bine, am făcut împrumuturi pentru a o redecora, de fiecare dată când am redecorat-o, ne-am felicitat pentru înţelepciunea noastră, şi de fiecare dată când am văzut o casă scoasă la vânzare în cartierul nostru („Cer pe ea trei sute optzeci şi cinci şi e pe jumate cât a noastră!“), ne-am transformat în nişte agenţi imobiliari înnebuniţi de posibilităţi. Am încetat să ne gândim la valoarea casei noastre ca adăpost, ca domiciliu, ca vatră a unei familii – şi chiar ca triumf estetic vizibil de pe aleea noastră –, şi am văzut-o ca pe un echivalent al destinului, un construct teoretic, un mecanism generator de bunăstare, o funcţie de salvare de pe un calculator, cu o valoare ce nu mai însemna cât ar face ea, ci nu ştiu ce valoare multiplicată pe care ar putea-o

avea, dată fiind tendinţa ascendentă neîntreruptă a pieţei, pentru că asta era singura direcţie în care putea evolua piaţa imobiliară: în sus. Toate geniile au spus aşa. Dacă afacerile imobiliare au supravieţuit prăbuşirii bulei tehnologice şi scurtei revelaţii de după 7/11, cum că nu suntem singuri în această lume foarte, foarte înfricoşătoare, atunci ce i-ar mai putea sta în cale? În optzeci de ani, ne-au spus geniile, preţuri reale ale proprietăţilor au căzut o singură dată. O singură dată în optzeci de ani? Încă mai pot să-mi închid ochii prea încărcaţi de datorii şi să aud cele două decenii de discuţii de genul ăsta de la petreceri: piaţa imobiliară e singura investiţie sigură, piaţa imobiliară nu poate decât să crească, de-acum nu se mai ridică alte proprietăţi imobiliare.

Ieri tata şi cu mine ne-am uitat la un reportaj despre nişte cartiere rezidenţiale pe jumătate pustii din Nevada şi California, cu copăcei uscaţi şi strâmbi pe covoare de gazon pârjolit de soare, cu piscine neîngrijite şi pline de mătasea-broaştei în curţile din spate, năpădite de roiuri de ţânţari aducători de malarie ce se vedeau pe deasupra gardurilor din lemn de cedru. „Idioţi“, a zis tata şi, deşi nu mi-am dat seama dacă se referea la cumpărători, la constructori sau la insecte, la cei ce au făcut împrumuturi sau la băncile care le-au dat, la Congres, la mine sau la oameni în general, cum puteam să-l contrazic? Idioţi.

Mi-ar plăcea să mă pot întoarce la o petrecere din anul 2004 şi să-i omor în bătaie cu o pancartă pe care scrie „De vânzare“ pe toţi idioţii ăia optimişti şi siguri pe ei care vorbeau despre investiţii imobiliare. Mi-aş trage şi mie un dupac zdravăn, pentru că, deşi am bănuiala că în cele din urmă preţurile caselor vor sălta iar (în cinci ani? în zece?), ştiu la fel de bine încă ceva: n-o să mă mai îndrăgostesc niciodată. Mi-am pierdut inocenţa. Iar ceea ce mă amărăşte nu e faptul că propria-mi casă a ajuns la jumătate din valoare. Ceea ce mă

amărăşte e că m-am lăsat amăgit de propaganda lor, deşi *ştiam eu mai bine cum stă treaba*, că de fapt am acceptat să cred că un om poate deţine o bucăţică de lume, când adevărul este că orice încerci să deţii va sfârşi prin a te deţine.

Noi nu facem altceva decât să închiriem.

Şi iată cum ne-au dezamăgit poeţii.

Poeţii ar trebui să ne aducă mereu aminte de asta, să reglementeze pieţele existenţiale şi temporale („A fi să fie concluzia lui a părea. / Singurul împărat este împăratul îngheţatei“[24]) şi să pună în echilibru piaţa imobiliară cu dispoziţiile noastre eterice („Nu trebuie să fii o cameră ca să fii bântuit. / Nu trebuie să fii o casă“[25]). Căcat, nu ne trebuie exonerări de plată, pachete de asistenţă financiară şi lucrări publice. Ne trebuie mai mulţi poeţi.

Da. Cum stau aşa în spatele casei mele, îmi imaginez cum ar fi să renunţ la visul ăsta al solvabilităţii... să-i dau drumul... să plutească spre cer... să las pe altcineva să trăiască în casa asta mare. Eu o să trăiesc deasupra garajului, o să pot în sfârşit să dorm, o să-mi trăiesc cât mi-a mai rămas de trăit ca simplu servitor („Matt? El e şoferul nostru poet“), o să-i las pe băieţi să uite că am fost cândva tatăl lor, iar acum sunt doar bătrânul şofer-poet bonom care le aduce maşina la scară. În restul timpului o să dispar în mica mea mansardă de scriitor, o să-mi las o bărbuţă, o să scriu poezii proaste şi o să fumez iarbă bună până când n-o să-mi mai amintesc cine erau cei care mă iubeau sau cât anume din casa lor cea mare îmi aparţine (485.592 dolari). Să scriu în timpul zilei, iar noaptea să o ard cu Skeet şi Jamie, să le citesc poeziile mele cât timp ne prăjim creierii şi să bântuim printre rafturile nonstopului lui Rahjiv, căutând Fritos. Iar gândul ăsta e atât de plăcut – Fritos! –, încât desigur că mintea mea nu poate sta locului şi virează către ultimul loc din lume în care aş fi vrut să alunece: Chuck Cherestea se mută aici

şi preia atribuţiile părinteşti, plăteşte ratele, o răsfaţă şi o satisface pe Lisa.

Şi asta e chestia care mă smulge în cele din urmă din depresia mea autocompătimitoare. Nu gândul că Chuck se va instala în casa mea, ci gândul că Chuck va pătrunde înăuntrul nevestei mele mă extrage din această fundătură delirantă şi mă face să o iau la goană prin curtea din spate, gata să-mi revendic din nou casa, nevasta şi viaţa. Brusc, simt din nou că aerul e rece şi tăios: a venit iarna. Pistolul mi-a fost luat de la tâmplă şi acum ştiu ce trebuie să spun: Lisa, suntem pe cale să facem o mare tâmpenie! Trebuie să ne oprim. Dealer de droguri? Amantă a prinţului de Lumberland? Nu, nu, nu! Ăştia suntem noi oare?

Cui îi pasă dacă săptămâna viitoare pierdem nenorocita asta de casă? Noi nu suntem casa asta. Noi suntem noi. „Nu trebuie să fii o casă“... Şi ce dacă nu ne achităm obligaţiile? Şi ce dacă ne declarăm falimentul? Mare brânză. Nu contează unde mergem şi ce facem. Căcat, o să spăl vase, o să fiu barman. Tu poţi să fii menajeră. Putem să retragem copiii de la şcoală, să ne cărăm din căsoiul ăsta, să umblăm brambura. Să colindăm din oraş în oraş, să vedem lumea, să facem slujbe umile. Să trăim. „A fi să fie concluzia lui a părea!“

Trec prin bucătărie, urc scările două câte două, gata să-mi cer viaţa înapoi: „La dracu’, Lisa, de ce facem chestia asta? Întoarce-te...“

Însă ea ridică ochii spre mine din pat şi în privirea ei e ceva care mă îngheaţă. Îşi închide telefonul. A văzut că mai devreme eu am zis pas şi... s-a decis să ridice miza:

— Am sunat-o pe Dani. A zis că nu ştie dacă poate să mai facă rost de un bilet la concert.

Mi se taie genunchii.

— Aha.

— De fapt e destul de sigură că nu poate.

— A.

— Ar trebui totuşi să vii. Doar că s-ar putea să nu reuşeşti să stai lângă noi.

Şi Lisa ridică din umeri, prefăcându-se, cu o nonşalanţă falsă, că se uită iar prin revista ei. O ţine ferm, fără să-i tremure, dar eu văd cum degetele i se frământă nervos în dosul copertelor. Dumnezeule. Chiar îşi doreşte asta. E chestia care mă doare cel mai tare. Când a fost ultima dată când şi-a dorit ceva atât de mult? A, da. Când cu casa.

Când îţi dai seama că ai mers prea departe? Şi că nu te mai poţi întoarce? Mă gândesc din nou cum se vedea casa mea de pe alee. Uneori nu te mai poţi întoarce. Şi trebuie să trăieşti o vreme în altă parte.

— Ştii ce? Mergeţi voi. Eu o să stau acasă şi-o să economisim şi banii pe care ar fi trebuit să-i dăm pe bonă.

— Ăă... eşti sigur?

— Du-te. Distrează-te.

Îmi iau din mers geaca şi portofelul, încercând să-mi controlez tremuratul mâinilor.

— Unde te duci? mă întreabă ea.

Nici măcar nu mă întorc.

— Ne trebuie lapte.

Capitolul 10

Dave, dealerul de droguri, vrea să mă caute-n cur

Nu ştiu la ce mă aşteptam... ba nu,
poate că ştiu – la Al Pacino din Scarface,
dar dealerul ăsta de droguri e mai degrabă un Al Pacino
din Naşul, de la început,
rezonabil de amuzat, nepătat încă de a sa
lume interlopă, care şade cu Diane Keaton,
care şuşoteşte despre Luca Brazzi, care nu-şi luase încă

somnul de veci, sau un Al Pacino
din Glengarry Glen Ross, chiar dacă de fapt,
dacă mă gândesc mai bine, tipul nu e
deloc un Al Pacino, ci mai degrabă
un Kevin Spacey din acelaşi film, şi cui
i-a fost vreodată frică de Kevin Spacey?

— Bine atunci, zice dealerul de droguri, pe care-l cheamă Dave.

Are, probabil, vreo treizeci de ani, părul tuns scurt şi urme adânci de acnee. Poartă un sacou sport peste o cămaşă cu nasturi, iar eu mă gândesc: „Căcat, de când am cumpărat prima tranşă şi am renunţat să fac duş, zici că eu sunt dealerul de droguri, nu tu“. Apoi Dave se ridică, iar mie mi se face greaţă când mă gândesc: de ce s-a ridicat Dave, dealerul de droguri? Şi e limpede că ar trebui să mă ridic şi eu, căci Dave flutură uşor mâna spre mine şi spune:

— Trecem la treabă?

Înaintea *trecutului la treabă*, iată cum au decurs lucrurile în seara asta: (1) am plecat de-acasă sub pretextul că merg iarăş să cumpăr lapte, lăsând-o iarăşi singură pe Lisa, care cel mai probabil a fugit într-un suflet la computer şi i-a trimis un e-mail prinţului de Lumberland: „A înghiţit povestea cu concertul. Ne vedem sâmbătă seara şi facem sex“; (2) m-am grăbit să ajung la 7/11-ul de lângă casa mea, unde am ajuns foarte prompt la zece seara şi unde l-am găsit pe Jamie, care dârdâia deja acolo, în ploaia rece, îşi sufla în pumni şi nu purta costumul lui de mătase, ci o pereche de blugi închişi la culoare, o bluză de trening şi un chipiu de paznic, care îl făceau să arate puţin cam periculos; (3) l-am luat în maşină pe Jamie şi ne-am dus într-un cartier chiar mai vechi şi mai trist decât al meu, în care imensele clădiri victoriene de la 1890 au fost împărţite nefericit în apartamente – casa asta e o frumuseţe de trei etaje în care parterul

original, odinioară grandios, a dispărut de mult, fiind înlocuit acum de nişte apartamente înghesuite, ale căror numere şi litere atârnă pe uşi într-o numerotare încâlcită, astfel încât a trebuit să trecem mai întâi de apartamentul 5 ca să ajungem la apartamentul G; (4) am făcut cunoştinţă cu proprietarul acestui primitor apartament G, plin cu cărţi şi lumânări, o fată înaltă, superbă şi cu picioare lungi, pe nume Bea – sau poate că doar litera B, sau poate insecta Bee[26]1, nu sunt sigur –, cu păr lung, strâns într-o coadă, cu un corp evident futabil îngropat lejer sub un morman de tricouri, pulovere şi eşarfe – e un cuier mobil –, şi când ne-am strâns mâinile, Bea m-a fixat cu cea mai alarmantă privire de ochi albaştri din viaţa mea, genul ăla de privire prin care ai impresia că ţi se transmite şi un puternic mesaj subliminal („Să fugim împreună“ ori, poate, doar „Fugi“), asta înainte ca ea să spună că nu mai stă să ne încurce, pentru ca noi să putem „trece la treabă“; (5) am aşteptat în jur de cinci minute până când Dave, dealerul de droguri benign, s-a strecurat în apartamentul lui Bea, scuturându-şi pardesiul de picăturile de ploaie, iar eu m-am gândit, „Ce dealer de droguri mai e şi ăsta dacă poartă pardesiu?“ şi, de asemenea, am remarcat că Dave are o cheie de la apartamentul lui Bea, o chestie care mi-a frânt amărâta de inimioară, de vreme ce hotărâsem să mă îndrăgostesc de Bea, iar în timp ce Dave şi-a lăsat servieta lângă canapea, ne-am angajat într-o flecăreală pe teme politice (ca în cazul tuturor oamenilor pe care îi cunosc, am părut că suntem de acord în toate privinţele) înainte ca Dave să se ridice şi să spună, cum am menţionat ceva mai devreme:

— Bine atunci. Trecem la treabă?

Şi iată-ne gata să trecem la treabă.

Partea cea mai remarcabilă din apartamentul G al lui Bea este biblioteca ce acoperă un întreg perete cu operele fundamentale ale literaturii

engleze, plină cu cotoarele confortabile ale tuturor cărţilor pe care ar fi trebuit să le citim în facultate, dar din care citim doar câteva capitole, şi cu suficientă literatură contemporană încât să fie clar că pentru draga de Bea cititul nu e doar o îndatorire. Totuşi deasupra bibliotecii stă un tablou de familie întru câtva neliniştitor, cu Bea alături de două surori blonde şi cu ochi albaştri, la fel de superbe ca ea, şi doi părinţi nordici mândri, care se holbează la mine, făcându-mă să conştientizez vasta diferenţă de vârstă dintre mine şi Bea şi să mă jenez profund că am venit în apartamentul fetei pentru a cumpăra droguri. Ce mi-ar plăcea să fac, îmi zic eu, ar fi să mă întind pe canapeaua asta şi să trag un pui de somn.

Jamie mă înghionteşte. Mă ridic.

— Bine, zice Dave. Scoate-ţi hainele.

— Hain...

— Trebuie să mă asigur că nu ai microfoane pe tine sau mai ştiu eu ce.

Apoi scoate din servietă o lanternă:

— Va trebui să te caut şi în cur.

Mă uit la Jamie, care stă pe canapea. E surprinzător de nesurprins, impresionant de neimpresionat.

— Ce-aş putea avea... în cur?

Dave zice:

— E doar o măsură de precauţie de-a mea.

— Eu nu-s specialist în din astea, zic şi mă uit din nou la Jamie, dar dacă aş fi avut un microfon în cur, cum ar fi putut poliţiştii să ne audă? Nu ar fi fost astupat?

Dave mă priveşte fix. Îl privesc şi eu pe Jamie, dar el a cules o revistă The Sun şi acum o răsfoieşte agale.

— Nu pricep, zic eu.

— Aşa procedez eu, îmi explică Dave. Ca la închisoare. O fac ca să mă asigur că nimeni nu mă fură. Şi o pot face în orice moment. Nu ştii niciodată când.

— Dar... eu nici măcar n-am cumpărat încă nimic de la tine.

Dave începe să pară un pic mai ameninţător.

— Şi nici n-o să cumperi nimic până nu-ţi scoţi hainele ca să te caut în cur.

Mă uit din nou la Jamie, dar el nu mă bagă în seamă. Observ pe tatuajul lui de pe gât ceva ca un tic nervos.

Aşadar, îmi scot cămaşa şi, nu ştiu de ce, o împăturesc înainte să o pun pe braţul fotoliului. Încerc să-mi aduc aminte când m-a căutat ultima oară cineva în cur, chestie care s-a mai întâmplat... stai să vedem... exact: niciodată. Încep să-mi deschei nasturii de la pantaloni.

Şi în clipa asta Dave izbucneşte în râs.

— Te-am luat în băşcălie, zice el.

Mâinile mele sunt încă pe nasturii de la pantaloni.

— Fraaate! zice Jamie, uşor dezamăgit. Nu-mi vine să cred că tu chiar aveai de gând să-l laşi să te caute în cur. Care-i faza cu tine? Eşti cumva unu' de-ăla, exhibiţionist?

Eu stau acolo buimăcit, cu cămaşă scoasă şi doi nasturi descheiaţi la pantaloni.

— Vrei să zici că nu trebuie... că nu trebuie să mă mai dezbrac?

— Asta nu face decât să-mi confirme teoria, spune Dave. Poţi să-i pui pe oameni să facă orice.

Îmi trag cămaşa pe mine, îmi închei nasturii şi ne aşezăm iar cu toţii.

Apoi Dave îşi culege servieta şi o deschide în poală.

— Jamie mi-a zis că ai nevoie de ceva ca să-ţi alini durerea.

— Ăă... da, zic şi mă ridic, dând să-mi iau haina, în care sunt şi banii. Nouă mii de d...

— Nee-nee! mă întrerupe Dave. Nu te-am întrebat cât.

Ţine mâna ridicată, ca să mă oprească.

— Ia stai un pic... Tu ai luat banii cu tine?

— Păi... da.

— Uite, în primul rând eu nu mă ocup de bani, iar în al doilea rând...

Sse uită la Jamie, clatină din cap, apoi se întoarce din nou către mine:

— Tu ai venit cu nouă miare la o întâlnire cu cineva pe care nu-l cunoşti?

— Şi dacă am fi avut de gând să te jefuim, băi Ciupici? întreabă Jamie.

Mă scarpin în cap, ruşinat că nu m-am gândit la varianta asta.

— Dacă ţi-am fi tras-o? întreabă Dave. Te-ai fi dus la poliţai şi le-ai fi zis că ai fost jefuit în timpul unei tranzacţii cu droguri?

Mă ciocăneşte cu degetul în cap:

— Dacă vrei să lucrezi cu mine, omule, trebuie să-ţi pui mintea la contribuţie.

— Ăă... îmi pare rău, zic eu.

Mă întorc spre Jamie, care mă priveşte cu aceiaşi ochi cu care mă priveşte Teddy când îl duc la şcoală sau să se plimbe cu rolele sau oriunde altundeva: „Tata, te rog, nu mă mai face de ruşine!“

— Uite ce e, de obicei eu nu mă ocup cu aşa ceva.

— Asta explică de ce ai impresia că poţi să ieşi din casă şi să cumperi un kil.

— Uite, zic eu, zău că-mi pare rău. Nu vreau decât să fac şi eu nişte bani. Am nişte prieteni care cred că ar vrea să cumpere ceva...

— Nee-nee! zice iar Dave şi îşi acoperă urechile cu mâinile. Să nu-mi spui niciodată cât vrei şi ce anume vrei să faci cu ea. Tot ce mă interesează pe mine e de ce boală suferi.

— Aaa! mormăi eu. Bine.

Jamie se apleacă către mine şi îmi şopteşte:

— Glaucom.

Dave aşteaptă.

— Am, ăăă...

Mă uit din nou la Jamie.

— ...glaucom.

Dave zâmbeşte şi deschide servieta. Scoate de acolo un dosar cu şine pe care scrie „CONTRACTE“. Deschide acest dosar cu „CONTRACTE“ şi aşază două teancuri micuţe pe măsuţa de cafea.

Apoi ia un pix şi întoarce primul contract spre mine, ca să pot citi.

— Asta, zice Dave, e o înţelegere scrisă obişnuită între partea A, adică eu, şi partea B, adică tu, evident... în care se stipulează că nu eşti funcţionar al poliţiei, că nu lucrezi în nici un fel şi în nici o măsură cu vreun organism statal sau federal pentru a face investigaţii sau a strânge informaţii, fie ca agent sub acoperire, fie ca informator plătit sau neplătit, şi că nu vei furniza din proprie iniţiativă nici unei instituţii de investigaţii oficiale informaţii referitoare la obiectul acestei tranzacţii.

Nici n-apuc să descifrez jargonul de specialitate din prima parte a contractului, că Dave trece deja la a doua:

— Aici e stipulat că tu şi cu mine nu am discutat nimic despre modul în care intenţionezi să utilizezi ceea ce de acum încolo vom numi *„produsul medicinal“*, că te voi prezenta unui producător, că, dacă ai de gând să foloseşti *produsul medicinal* în alte scopuri decât cele medicinale, acest lucru se va face fără ştiinţa mea, şi, în al treilea rând, că eu nu ţi-am promis şi nu ţi-am garantat nici un fel de compensaţie sau daune în cazul în care, prin propriile tale acţiuni, ce ar încălca termenii contractului de faţă, ai deveni obiectul oricărui gen de investigaţie de natură penală sau civilă pentru orice fel de infracţiune. Cu alte cuvinte...

Şi trece la al doilea teanc de contracte, care sunt mai mari.

— Aici sunt o serie de amendamente în care scrie că accepţi să nu fii implicat în vânzarea *produsului medicinal* la mai puţin de patru sute de

metri de o şcoală, să nu vinzi produsul medicinal minorilor, să nu faci uz de arme de foc în nici o circumstanţă care să aibă legătură cu *produsul medicinal*, să nu foloseşti serviciile poştale pentru a-l expedia, să nu treci graniţele vreunui stat avându-l în posesie şi să nu comiţi în nici un alt fel, voluntar sau involuntar, vreo infracţiune asociată cu *produsul medicinal* şi care ar putea reprezenta, în orice formă manifestă, o violare gravă şi impardonabilă a termenilor acestui contract sau care ar putea constitui o încălcare a oricăreia dintre legile şi hotărârile juridice locale sau statale, precum şi Legea Substanţelor Psihoactive numărul 21, Codul S.U.A., cu toate paragrafele sale, să nu comiţi în mod deliberat nici o faptă ce ar putea fi definită drept o circumstanţă atenuantă ce ar încălca reglementările standard, aşa cum sunt ele definite în legislaţia federală privind pedepsele minime obligatorii, unde, în vederea încheierii acestui contract, se vor include toate legile în vigoare în momentul de faţă şi orice lege adoptată pe viitor, pentru eternitate et cetera, în toate statele şi toate teritoriile, et cetera, et cetera...

— Eşti avocat? întreb eu.

— Din câte se pare, există nişte controverse în barou pe tema asta, zice Dave.

După care îmi întinde un singur contract, cel final.

— Acesta din urmă nu face decât să mă pună pe mine la adăpost şi să mă exonereze de orice responsabilitate şi de orice acuzaţii, atât în ceea ce priveşte procesele penale, cât şi cele civile, în cazul în care tu vei modifica voluntar sau involuntar *produsul medicinal* în orice mod concret şi/sau fizic prin mărunţire, prin mixare sau prin augmentare, adăugându-i orice fel de stimulent artificial sau vreo altă substanţă inclusă în Legea Substanţelor Psihoactive sau în reglementările penale federale standard sau în

regulamentul Administraţiei Federale a Substanţelor Medicinale, printre aceste substanţe numărându-se, dar nefiind limitate la: cocaină – în toate formele sale –, fenciclidină (PCP), heroină, metaamfetamine, insecticide, fertilizatori, îndulcitori artificiali *et cetera, et cetera.*

Stau cu ochii fixaţi pe teancul ăsta de contracte, când Jamie ridică revista pe care o citea ca să ne arate o fotografie artistică alb-negru înfăţişând un nud de femeie ce stă în cadrul unei uşi.

— Genul ăsta de ţâţe îmi plac mie, zice Jamie.

— Ascuţite, zice Dave.

— Îndulcitori artificiali? întreb eu.

Dave ridică din umeri:

— Unora le place mai dulce. Majoritatea oamenilor pun miere, dar mai sunt şi căcănari care se zgârcesc şi bagă îndulcitori lichizi expiraţi.

Jamie se apleacă în faţă:

— Bă, de la cacatu' ăla faci şi cancer.

Mă uit la Dave, care îmi întinde în continuare pixul, şi îl văd din nou pe agentul imobiliar de la care Lisa şi cu mine am cumpărat casa în care stăm, o marionetă pe nume Thomas Otway, cu o faţă bronzată şi un surâs încremenit pe ea. Thomas avea un accent australian amuzant, care suna întotdeauna fals.

— Astea nu sunt decât nişte formulare standard, zice Dave – alt lucru pe care agentul nostru imobiliar obişnuia să-l spună, doar că el o făcea cu accentul lui australian graseiat, care pierdea „r"-uri pe drum: „fohmulae standaht".

Iau pixul şi încep să semnez.

— Aici, zice Dave, dezlipind semnele autocolante de la pagina fiecărei secţiuni. Şi aici, şi aici, şi aici... şi încă una... aici.

Dave pune contractele semnate înapoi în dosarul „CONTRACTE", după care scoate din servietă un alt dosar: „MENIURI".

Deschide dosarul cu „MENIURI", scoate din el o foaie şi mi-o întinde. Meniul înşiră pe toată

coloana din stânga ceea ce par a fi diferite tipuri (soiuri? mărci? feluri? modele?) de marijuana: AK-47, Arrow Lakes PB, Haze, Purple, Trainwreck, Snow Cap, OG Kush, Canadian Black, Cambodian Red, Schwag, F-1, ChemDog, Sour Diesel, White Russian, Jumping Jack şi Northern Lights. Preţurile sunt înşirate pe două coloane în dreapta şi variază între 35 şi 80 de dolari pentru o optime – trei grame jumate – şi între 250 şi 575 de dolari pentru o uncie.

Mă holbez la foaie, fără să înţeleg prea bine despre ce e vorba. Jamie îmi arată unul dintre soiurile mai ieftine de pe la mijloc – Arrow Lakes PB – şi dă din cap. Trebuie să fie căcatul ăla combinat în British Columbia de gagiul cu Nobelul, ăla pe care l-am fumat în ultimele zile.

Dave continuă:

— Aromele sunt trecute în cursive, iar tot ce are un asterisc e nume de marcă. În principiu lucrez cu un cultivator local, aşa că în mod normal ceea ce ofer eu sunt variante locale ale acestor mărci – dacă vrei, un fel de contrafaceri, numai că la fel de bune, cam ca în cazul substanţelor active prescrise în reţetele medicale. Evident, nu vor fi toate disponibile permanent, iar preţurile de-aici variază în funcţie de disponibilitate şi de alte forţe ale pieţei.

— Şi poţi să-mi faci rost de... (îmi amintesc că n-am voie să indic cantităţi) suficient produs?

— În primul rând eu nu *îţi fac* rost de nimic. Nu mă ocup de latura asta din cauza alergiilor mele – sunt alergic la ideea de a-mi petrece restul vieţii în închisoare. Eu te prezint cultivatorului, te ajut să obţii preţul corect, chestii de genul ăsta, şi pentru asta încasez un onorariu pe oră, însă nu vreau să ştiu cât cumperi sau ce faci cu ea. Eu plec de la prezumţia că ai reţetă. După aceea eşti singurul responsabil pentru plata şi transportul a tot ce cumperi. Eu nu văd niciodată marfa sau banii. Sunt doar un avocat care e plătit pentru orele pe care le

petrece facilitând diferite negocieri, încheieri de contracte şi prezentări – dar nimic care să implice în sine tranzacţionarea drogurilor sau sume de bani. Nu eu sunt cel care îţi furnizează produsul. Ne-am înţeles? zice Dave, aranjând frumos teancul de contracte pe care le-am semnat.

— Păi... da.

— Bun.

Dave începe să-şi strângă servieta.

— Ia atunci meniul ăsta acasă, studiază-l şi te sun eu mâine.

După ce şi-a aranjat lucrurile în servietă, Dave se uită la mine, îmi zâmbeşte şi îmi face cu ochiul, iar mie îmi vine iar în minte Thomas, agentul care ne-a reprezentat pe mine şi pe Lisa atunci când ne-am cumpărat casa.

Casa noastră... pentru încă... nu ştiu, vreo cinci zile şi nouă ore? Unde chiar în momentul ăsta Lisa stă aplecată deasupra tastaturii, în timp ce băieţii noştri sunt cuibăriţi în paturile lor, fără să le treacă prin cap ce nebunii se petrec în jurul lor – executare silită, aventuri amoroase, trafic de droguri, toate în curs de desfăşurare –, şi e ca şi cum parcă aş auzi din nou accentul ăla fals al fostului nostru agent imobiliar, „Mă bucuh al naibii de tahe penthu voi, e casa visuhiloh voasthe“, şmecherul dracului, care îmi întindea încet actele, de parcă erau făcute din sticlă fină, „Lisa, Matt, asta-i pahtea mea phefehată“, actele care ne înlănţuiau într-o strânsoare a morţii pentru treizeci de ani, pentru tot restul vieţii sau până săptămâna viitoare, „Am eu, aşa, o senzaţie că o să fiţi fehiciţi aici“, şi în clipa asta îmi dau seama că strategia de vânzări a dealerului de droguri Dave ar putea funcţiona la fel de bine şi în cazul unui agent imobiliar, care şi-ar putea începe procedurile de vânzare-cumpărare pretextând că vrea să te caute în cur.

Pentru că, sincer să fiu, după aia totul merge ca uns.

Capitolul 11

Se pare că în eschimosă există doar patru cuvinte pentru zăpadă, şi totuşi...

Ace auntie atshit bammy banana bash
bart bazooka black-mote block (şi) blue-bayou
bobo bone boom brick budda (în botanică:
Cannabis sativa) charge cherat chips chira
chronic daga dope funk ganja giggle grass
grefa hemp jack jane jay jolly juju
*kiff (*care sună înnebunitor de simpatic*).*
*O halcă de log lid (*căreia noi îi ziceam uncie
când eram copil, iar acum îi zic
doză*) loco lucas ma mak mary-jane*
marijuana (care e varianta mexicană
pentru ceva asupra căruia nimeni nu poate cădea odată de acord
după care vine şirul simpatic de*)*
meggie moocah muggles numba noma paca
pat pin pot pretendo rat red reefer rye
sen sez spliff snopp stink straw
stack thai thumb woollie what yeh
*yen-pop yesca zambi (*şi la sfârşit facem un pas în spate
şi terminăm cu preferata mea*) weed (*iarbă*).*

— De ce cauţi pe Google termeni de argou pentru iarbă? întreabă Lisa.

N-am auzit-o intrând în cameră, iar acum citeşte peste umărul meu. E îmbrăcată într-o bluză şi o fustă mulate pe corp, ambele negre. Arată minunat. În ultimele săptămâni s-a aranjat mai degrabă pentru mersul la lucru. Asta îmi aduce aminte de începuturile căsniciei noastre, cum îmi frângea ea inima în fiecare amărâtă de dimineaţă, când se

făcea atât de frumoasă doar ca să se ducă şi să facă marketing la clinica aia de medicină sportivă, în timp ce eu mă gândeam: „Stai un pic. Eu sunt tipul cu care te-ai măritat. De ce nu s-au ales ei cu femeia somnoroasă, în pijamale pentru controlul populaţiei, şi eu cu gagica afaceristă în costum sexy?“

— Cred că ar trebui să fim pregătiţi, atâta tot, zic eu, încercând să născocesc rapid o explicaţie pentru lista de sinonime la droguri de pe monitor. În curând băieţii ăştia or să fie adolescenţi şi n-aş vrea să-mi scape vreunul din cuvintele astea de cod când vor începe să se-ascundă de noi.

— Matt, unul are zece ani şi celălalt opt.

— Dacă tu ai de gând să te amăgeşti singură, n-ai decât. Eu, unul, o să mă pregătesc.

Lisa ridică din umeri în faţa a ceea ce sunt sigur că i se pare a fi un caz fără speranţă de criză a vârstei de mijloc.

— Azi Curt ar trebui să-mi dea un răspuns legat de trecerea mea la normă întreagă, cu pachet complet de asigurări, zice ea.

Când e agitată, aşa cum e acum, Lisa îşi muşcă buza de jos. Care se albeşte sub dinţii ei.

— Nu-mi fac speranţe prea mari, Matt.

— Ştiu că nu-ţi faci.

— Deci ce-ar trebui să-i spun dacă zice nu?

— Eu n-aş spune nimic. Ţi-am mai zis: părerea mea e să-ţi cauţi de lucru în altă parte, dar probabil că n-ar trebui să renunţi la slujba asta până nu-ţi găseşti alta.

— Mda, zice ea, apoi se uită pe fereastră peste capul meu.

Îşi drege vocea şi zice:

— Şi tu ce planuri ai pentru azi?

Îi înşir în ordine cronologică grozăviile zilei: (1) programarea la medic a tatei, unde demenţa sa va fi supusă unui control de rutină – examenul de bacalaureat al senilităţii –, pentru a se determina ritmul declinului său şi eficacitatea

medicamentelor pe care le ia, (2) o întâlnire legată de o potenţială slujbă pe care o vânez, cu un dezvoltator imobiliar bogat despre care am scris pe vremuri şi care pretinde că vrea să lanseze un ziar online la care eu să fiu redactor-şef, (3) o întrevedere amânată deja de două ori cu Noreen, consilierul meu profesional de la biroul de şomaj.

Ceea ce nu îi precizez e că: (4) pentru mine va fi a treia zi fără somn, (5) voi încerca cu disperare să îmi „contactez creditorul“, pentru a obţine amânarea plăţii cu încă o lună, şi (6) voi aştepta să mă sune Dave, avocatul meu în materie de trafic de droguri, ca să pot cumpăra iarbă mâna-ntâi de nouă miare – cel puţin două pungi de marfă, doi saci de material (sau se zice două sacoşe de material?). Opt căpăţâni de gigi. Treizeci şi două de hălci de verde. Două sute cincizeci şi şase de optimi de *maria-ioana*. Opt sute de jointuri. (Notă de subsol a analistului de piaţă drogat: Texas Instruments au creat un calculator foarte bun pentru astfel de socoteli.)

— Scuză-mă că-ţi cer asta încă o dată, dar crezi că ai putea să iei tu copiii de la şcoală? Şi să le pregăteşti cina? S-ar putea să cam întârzii.

— Sigur.

Observ că nu mi-a oferit nici o explicaţie – şi nici eu nu-i cer vreuna. Mă întorc spre ecranul monitorului şi Lisa iese din cămăruţa asta pe care o numim „biroul“ ca să-i termine de pregătit pentru şcoală pe viitorii noştri fumători de iarbă.

În realitate, când a intrat Lisa în cameră, eu încercam să înţeleg cuvintele din meniul pentru marijuana al lui Dave, dar e ca şi când ai încerca să înveţi spaniola, această limbă a ierbii. Se pare că există dialecte naţionale şi regionale (cum să ştii vreodată unde să fumezi wollie şi unde yeh?), argouri indigene indicând mărci şi hibrizi, construcţii formale şi informale, dileme legate de singular sau plural (poţi să zici „două sez“?), un argou în continuă schimbare, menit să ţină la

distanţă bătrânii ciudaţi, aşa ca mine. De fapt încep să mă întreb dacă nu cumva fiecare substantiv e un termen argotic pentru iarbă, iar fiecare verb înseamnă şi el „a te droga“. A înălţa steagul? A bate un cui? A arunca la coş? A parca maşina? A hrăni pisica? Mă rog, asta s-ar putea să însemne doar că hrăneşti pisica.

Voci răzbat pe scări până la etaj:

— Pa, tată.

— Pa, tată.

— Pa, Matt.

Casa e golită de tineri şi acum am rămas doar eu şi bătrânul meu tată stafidit, amândoi holbându-ne la ecrane plate cu diode.

Îl strig de la etaj:

— Tată, e totul în regulă acolo jos?

— Când începe Rockford Files? strigă el drept răspuns.

— În o mie nouă sute şaptezeci şi cinci.

Îmi termin cercetarea despre droguri şi verific pagina de Facebook a Lisei, dar s-a dat la fund. A terminat-o cu flirturile în public. De obicei, când plec în recunoaştere, dau de o grămadă de nesfârşite discuţii nevinovate între Lisa şi vechii ei prieteni din facultate: îşi trimit unul altuia chestii cu karma pozitivă, îmbrăţişări electronice şi invitaţii online – nici o diferenţă faţă de şcoala generală, când se transmiteau dintr-o parte în alta bileţele împăturite. În mod normal, într-o singură noapte Lisa primeşte – şi răspunde la – o grămadă de bilete de genul ăsta. Noaptea trecută au zgândărit-o douăzeci dintre nenumăraţii ei „prieteni“, însă nu i-a răspuns nici unuia. Acum e toată numai a lui Chuck şi fie s-au învăţat să-şi ţină discuţiile la secret, fie au migrat pe o platformă mai sigură.

Ţin minte că la o petrecere din facultate nişte fete m-au întrebat ce însemna în liceul meu prima bază, a doua bază şi a treia bază. Erau gălăgioase şi aprobau alcoolizate că prima bază însemna

sărutatul, iar un tur complet era sexul, dar a doua şi a treia bază erau interpretabile – puteau fi orice, de la dezgolirea sânilor până la pipăieli intime şi de la mozoleală la sex oral. Eu le-am zis că la mine în liceu prima bază însemna sex în grup, a doua bază, sado-masochism, a treia bază, necrofilie, iar un tur complet, o orgie de nedescris, care ţinea o săptămână şi se termina cu un film porno snuff. Ţin minte şi acum că poanta a ieşit cam fâsâită, punând cruce obişnuitelor discuţii serioase despre baze şi sex de la petreceri. Lisa a spus întotdeauna că la mine simţul umorului a fost unul dobândit. La fel ca preferinţa pentru inima de vită.

În orice caz, cred că acum trebuie să existe nişte versiuni electronice ale acelor baze: prima bază e o simplă postare pe peretele de Facebook sau pe MySpace, a doua, un e-mail personal, a treia, un SMS care să ducă la... nu ştiu... sex la telefon sau masturbare în faţa camerei video a computerului. Ce imagine minunată pentru soţia mea şi prinţul de Lumberland.

Mă ridic de la computer, stau zece minute în iadul telefonic automatizat al companiei cu ipoteca („por español, dos“), dar pur şi simplu nu-mi stă mintea la asta. Trebuie să vând nişte *gigi*. Fac flotări. Genuflexiuni. Duş. Scot o cămaşă din jumătatea uitată a dulapului, şoptindu-le cravatelor deznădăjduite: „Fiţi pe fază, fetelor! Din clipă-n clipă... din clipă-n clipă!“. Jos, tata a renunţat de-acum să-l mai caute pe Jim Rockford la televizor şi se uită la ştiri, care trec de la prăbuşirea unui avion la recesiune şi înapoi până când ambele încep să sune identic.

— Fii atent la aia, zice tata despre o anume gagicuţă de la ştirile astea nonstop. Mi-ar plăcea s-o pun capră peste pupitrul ăla al ei.

În timp ce tatăl meu visează la sex sălbatic cu prezentatoarea lui obraznică chiar în proaspătul ei platou, eu îi piaptăn părul gri şi rar. Tata îşi pipăie pieptul, căutându-se de o ţigară.

Apoi vine după mine la maşină, ca un câine pe care-l duci în lesă la veterinar, uitându-se în lături, la trotuar, cu lumea rămânând rapid în urmă, ca decorul unui joc video vechi. Pe luneta maşinii e lipit un anunţ: „De vânzare“. Genul ăsta de noutăţi îl îngrijorează mereu pe tata – trebuie să însemne ele ceva –, aşa că din când în când se uită în spate, la anunţ.

— Ai de gând să vinzi maşina asta?

— Da.

— Ce marcă e?

— Maxima.

Oftează.

— Ştii de ce mi-e cu adevărat dor?

— De Dan Fouts?

— De un cotlet de vită.

— Te cred, tată.

Astăzi cerul e din nou senin, lumea se conturează în linii ferme, copacii sunt desfrunziţi, cu crengile chinuite înălţându-li-se ca nişte degete încleştate. În maşină e linişte. Prima oară a mâncat asta în armată: căcat pe băţ, aşa îi ziceau. Mama obişnuia să-i gătească şi ea aşa ceva. Numai că ea prefera să-i spună „cotlet de vită“ – iar acum, dacă stau să mă gândesc, la asta se referă el când spune că îi e dor, nu la căcatul pe băţ. Hm. Aşadar, îi e dor de cotletul de vită al mamei. Poate că îi e dor de mama.

— Tată, ce-ai zice să facem asta la prânz?

— Să facem ce?

— Cotlet de vită.

— Mi-e dor.

— Da. Şi mie.

Se uită în spate:

— Ai de gând să vinzi maşina asta?

— Da.

— Ce...?

— Maxima.

Nu e prea încântat cât stă în sala de aşteptare a medicului. Pentru un bolnav de demenţă toată

viaţa e o sală de aşteptare în care nu îţi poţi aminti ce aştepţi de fapt şi în care nu îţi vine niciodată rândul. În această sală de aşteptare stau tot felul de oameni cu care tatăl meu n-ar fi ales niciodată de bunăvoie să-şi petreacă o dimineaţă: plângăcioşi, mucoşi, slabi, văicăreţi. Mă gândesc să întreb o asistentă dacă nu poate să-mi dea ceva care să mă ajute să dorm. Noaptea trecută am dormit o oră sau două, dar bănuiesc că nu prea ai dreptul să te plângi că nu dormi dacă în realitate nici măcar nu ajungi să te vâri în pat.

Asistenta strigă numele tatei, iar el se uită la mine. Dau din cap şi o pornim împreună spre dosul clinicii. Îi măsoară tensiunea şi îl cântăreşte. A slăbit trei kilograme în şase luni. Femeia îmi aruncă o privire. Ştiu, ştiu. Nu-i dau suficient cotlet de vită.

Stăm în cabinetul medicului. Tata se foieşte, mototoleşte faţa de masă din hârtie. Se holbează la un desen în secţiune cu organele reproducătoare ale femeii, încercând să-şi dea seama la ce se uită de fapt. Vreun fel de plantă ciudată? Harta Fâşiei Gaza? Un carburator? Într-un final cred că se prinde, fiindcă tresare şi se uită în direcţia opusă.

Doctoriţa tatălui meu pare mereu cu capsa pusă atunci când ne vede, chiar dacă ea e cea care programează aceste controale de rutină. Eu mă simt mereu vinovat că i-am răpit din timpul ei preţios, în care ar fi putut salva nişte vieţi, pentru banalul control de rutină asupra minţii tot mai degradate a tatei. Se concentrează câteva minute pe starea sănătăţii lui. Se bucură că s-a lăsat de fumat, deşi eu mă tem că tata a uitat pur şi simplu de el.

— În regulă, Jerry, zice ea. O să-ţi pun câteva întrebări. În ce an suntem?

Tatăl meu mă priveşte, furios că i-am făcut una ca asta. Ultima oară a zis 1997.

— O mie nouă sute...

Îşi freacă buzele uscate.

— Nu.

Apoi zâmbeşte, pentru că nu mai are de gând să cadă încă o dată în capcană.

— O mie opt.

— O mie opt?

— Da, zice el.

— Şi în ce lună?

— Noiembrie.

— Deci suntem în noiembrie, anul o mie opt?

— Dacă zici tu.

Şi zâmbeşte la mine. O mie opt? Poate că nu de terorişti ar trebui să ne fie frică, nu de băieţii ăia care pun la cale un alt 7/11. Poate că ar trebui să ne temem mai tare de invazia normanzilor. Sau de ciumă.

— Unde ai lucrat, Jerry?

— Am lucrat în... într-un loc.

Şi iar se uită la mine.

— Sears, zice el uşurat.

— Şi ce făceai acolo?

Se caută de o ţigară care nu există. Apoi se uită din nou la mine. După ce a condus departamentul auto de la Sears, tata a lucrat o scurtă perioadă la birourile de asigurări Sears, dar cred că a dus dorul salopetelor. Zice:

— Ce-am făcut? Mi-am făcut treaba, ce dracu' să fac...

— Sunt sigură că asta ai făcut. Şi astăzi, la micul dejun, ce-ai mâncat, Jerry?

El îşi mută privirea dinspre doctoriţă către mine. Goală. Nu-l pot ajuta. E enervat. Dacă acest test e un bacalaureat al senilităţii, tatăl meu se îndreaptă către Yale-ul căminelor de bătrâni.

— Trebuie să mă duc la toaletă, îi spune el doctoriţei.

Cât timp e plecat, doctoriţa îi consultă fişa.

— A slăbit trei kilograme.

— Mănâncă, zic eu.

— Are vreo mâncare preferată pe care i-o poţi pregăti?

— Căcat pe băţ...?

Poate că Lisa are dreptate şi am într-adevăr un simţ al umorului total inadecvat, nu ştiu deloc să-mi aleg momentul – sau poate că unii oameni nu râd atunci când ar trebui, ca, de exemplu, doctoriţa asta, care se uită în continuare în fişă.

— Uneori îşi aminteşte lucruri, alteori nu... Are zile bune şi zile proaste, zic eu, repetând în linii mari exact prognoza doctoriţei de acum şase luni.

— Dar mai mult zile proaste, nu? Mai mult ca asta de azi.

— Nu chiar, mint eu. Jumi-juma.

— Ai mai vorbit cu tatăl tău despre azil?

— Un pic, zic eu. A avut nişte probleme financiare... şi trebuie să vedem cum o rezolvăm cu asigurarea lui. Dar, sincer vorbind... cred că mai degrabă şi-ar pune pistolul la tâmplă decât să trăiască într-unul din depozitele alea ale morţii.

Habar n-am de ce fac asta. Căcat pe băţ, pistol la tâmplă şi depozite ale morţii... de parcă durul traficant de droguri începe să scoată deja colţii. Poate că o să-i trag una doctoriţei.

Tata se întoarce în încăpere.

— Două mii opt, îi spune el femeii. Cred că mai înainte am greşit.

Îmi aduc aminte că în cabinetul asistentei există un calendar. Tata îmi aruncă o privire şi zâmbeşte şi nu cred să fi existat vreodată un moment în care să-l iubesc mai tare ca acum pe bătrân.

Derapează în felul ăsta tot timpul cât mai ţine examinarea, răspunzând la nişte întrebări la care nu l-aş fi crezut în stare să răspundă, dar rămânând neputincios în faţa unor chestiuni elementare, cum ar fi numele a două dintre cele trei surori ale mele. Problemele de aritmetică simplă îl blochează, iar când i se cere să repete după treizeci de secunde un şir de cuvinte – portofel, telefon, chei –, se enervează, crezând că e o întrebare capcană:

— Ce şir de cuvinte?

— Am zis să repeţi acele trei cuvinte, zice doctoriţa. Ţi-aminteşti?

— Ei, probabil că erau nişte tâmpenii, zice tata.

Şi are din nou dreptate.

Îl duc acasă, pun televizorul pe ştirile financiare, îmi iau pe mine un sacou sport şi merg din nou până în centru, unde trebuie să mă întâlnesc cu Earl Ruscom. Parchez la zece cvartale distanţă, ca să nu trebuiască să plătesc. Cumpăr iarbă de nouă mii de dolari, dar nu dau cincizeci de cenţi pentru parcare.

În faţa restaurantului îl sun pe Dave, dealerul de droguri, ca să fac comanda. Mă întreabă dacă am citit meniul. Îi spun că da şi că m-ar interesa Arrow Lakes PB. Am grijă să nu spun şi cât.

— Excelentă alegere, zice Dave. Foarte bună pentru glaucom. Te sun eu.

El închide, iar eu intru în restaurant.

L-am cunoscut pe Earl Ruscom în 1997, la o audiere publică unde venisem în calitate de reporter. Earl era acolo pentru a convinge autorităţile regionale să îl scutească de operaţiunea de ecologizare a terenului pentru un grup de locuinţe pe care voia să le ridice într-un vechi depozit feroviar. Nu ştiu de ce, dar lui Earl i s-a părut că aş fi de partea lui în acea dispută, pentru că, deşi articolele mele îl descriau foarte clar ca fiind un dezvoltator umflat şi vorace, care încearcă să dribleze legislaţia privind mediul înconjurător, în profilul pe care i l-am făcut am spus că e „bombastic“, iar el a luat-o ca pe un compliment. Mi-a zis „Mă bucur să te am de partea mea, Matt“, chiar dacă i-am explicat că reporterii nu au voie să fie de partea nimănui şi că şi dacă ar avea voie, în mod cert nu aş fi de partea unui tip care vrea să construiască nişte case ieftine pe un deal poluat şi îmbibat de tot petrolul vărsat din vechile rezervoare îngropate în zonă. „Da“, a zis el, „dar eşti corect. Te-am mirosit eu că eşti corect“.

La sfârşitul anilor ’90, Earl m-a abordat prima dată cu ideea asta, că vrea să-şi facă propriul lui ziar. A zis că ziarul lui ar fi unul „prietenos cu mediul afacerilor“ şi că nu va conţine nimic din „tendinţele liberale“ şi „căcaturile alea anti-dezvoltare“ despre care credea că înăbuşeau progresul şi îi împiedicau pe capitaliştii asemenea lui să facă bani şi să-i strecoare înapoi în economie prin intermediul companiilor care produceau iahturi, băi jacuzzi şi scotch. Totuşi mie mi-a plăcut întotdeauna de Earl şi chiar am jucat golf împreună de câteva ori. Dar am crezut întotdeauna că vorbeşte căcaturi când zice că vrea propriul lui ziar. Apoi a început să schiţeze un plan de afaceri, iar într-o zi m-a sunat să vadă dacă aş putea fi şeful ziarului său, care urma să se numească – şi nu vă mint – The Can-Do Times. Dar pe atunci eu încă aveam vechea mea slujbă, aşa că i-am spus verde-n faţă: „Earl, nu pot să accept slujba şi trebuie să-ţi zic că, oricum, nu mi se pare un moment potrivit să înfiinţezi un ziar nou“. Earl făcea parte din a treia generaţie de inşi veniţi în Vest şi nu era genul de om care să umble la cravată şi costum, ci mai degrabă genul cu tricou de golf călcat şi o cataramă mare la curea. Mi-a râs în nas. „Deci ar trebui să iau lecţii dă afaceri de la un gagiu care scoate... cât, cincizeci de miare pe an?“ De fapt câştigam aproape şaizeci de mii, dar nu i-am zis-o. „Uite ce e, Earl“, i-am spus eu, „ştiu că te pricepi să citeşti cotaţiile la bursă. În clipa de faţă ziarele sunt pur şi simplu o investiţie proastă. Ai putea la fel de bine să-ţi faci o cale ferată. Sau o staţie pentru poştalioane“. Asta se întâmpla pe vremea când acţiunile media se duseseră în jos cu doar câteva puncte, deci înainte ca „a cumpăra acţiuni media“ să fie sinonim cu a arunca banii pe fereastră. Dar, pe de altă parte, asta se întâmpla pe vremea când mă gândeam să-mi dau demisia şi să-mi lansez website-ul dedicat poeziei financiare, aşa că poate că nu eram persoana cea mai potrivită

din lume pentru a-i ţine lui Earl prelegeri despre idei proaste.

Sigur, în anul următor m-am întors la ziar şi mi-am pierdut slujba cât ai zice peşte, iar ideea lui Earl a început să pară mai puţin prostească. Aşa că săptămâna trecută l-am sunat şi l-am întrebat dacă s-a mai gândit la povestea aia cu ziarul. A zis că da şi că se bucură că l-am sunat, pentru că speră ca într-un an să-i dea drumul, dar încă n-are un redactor-şef. Şi, după cum vorbea despre ziar, părea să-şi fi făcut temele, pentru că renunţase la ideea unei ediţii cotidiene tipărite din The Can-Do Times. Acum voia ca ziarul să fie actualizat exclusiv online şi să scoată un singur număr tipărit pe săptămână, o ediţie subţirică de duminică seara – fiindcă în serile de duminică găseai cel mai ieftin tipar din oraş. Corcitura asta de luni dimineaţa ar include doar cele mai bune articole care au rulat deja online toată săptămâna şi şi-ar putea găsi locul în birourile unor oameni ca Richard, brokerul meu fumător de ganja, permiţându-le hârşiţilor oameni de afaceri locali să aibă senzaţia că ştiu tot ce s-a întâmplat în săptămâna precedentă. L-am întrebat pe Earl dacă nu-l îngrijorează perioada economică dificilă şi el mi-a zis că recesiunea era momentul cel mai prielnic pentru a intra în afaceri, dar şi pentru a investi în imobiliare, pentru că, „crede-mă, ăia cu pula mare nu stau cu ea ascunsă-n chiloţi, Matt“, iar când Earl îşi dă drumul, n-are rost să te-mpiedici în cuvinte, ci pur şi simplu mergi înainte. Nu, a continuat Earl, acum era momentul „să apeşi pă nenorocitu' ăla de trăgaci, să i-o tragi ca la o târfă de şase dolari“, indiferent ce-ar însemna asta.

Nu că fanfaronada lui Earl m-ar fi convins în totalitate, iar gândul de a scrie texte de propagandă pentru dezvoltatorii imobiliari, care să-i servească lui, ar fi fost slujba visurilor mele, dar dacă îşi permitea să mă plătească măcar cu aproximativ cât făceam înainte, să zicem cu şaizeci de mii pe an

(aş accepta bucuros şi cincizeci), eram dator faţă de mine şi faţă de familia mea să văd dacă eu şi Earl am putea scoate ceva din asta. Şi poate că n-o să meargă, dar n-o să se-ntâmple doar din cauză că eu n-am încercat; eram pregătit să mă dedic, atât cât eram capabil, în întregime.

Întâlnirea noastră înseamnă un prânz la unşpe jumate într-un restaurant cu sushi, ceea ce nu e atât de neobişnuit precum pare pentru un mâncău ca Earl. Cum ar spune prietenul meu Jamie: la tip îi place nişte peşte negătit. Merită să-l urmăreşti pe Earl într-un local cu sushi. Are ceva de rechin îndârjit şi înghite rulou după rulou, înfulecă grămezi de sashimi, hălci de soia verde, lătunoaie de ahi şi maki pârjolite, lopeţi întregi de orez. De fiecare dată când chelnerul trece pe lângă noi, Earl mai comandă ceva. Ultima oară când ne-am întâlnit, acum zece luni, am venit în acelaşi local cu sushi şi în două ore omul a omorât mai mulţi peşti decât ar fi omorât un pescador într-o săptămână.

Mă învârt prin restaurant, dar nu-l văd. Singura persoană din local e un slăbănog care...

— Matt! strigă tipul ăsta slab, care stă la o masă de lângă uşă.

Se ridică. Seamănă cu un Earl de la sfârşitul unui film vechi de la televizor, transmis în cinemascop, unde totul trebuie comprimat într-un cadru îngust, ca să încapă şi distribuţia.

— Earl? întreb eu.

E mai slab cu cel puţin patruzeci de kilograme. Marsupiul suburban ce obişnuia să i se reverse peste cureaua masivă s-a evaporat, iar acum în faţa mea stă un tip purtând o pereche de blugi Wranglers mărimea 33, supt, sfrijit şi pământiu, ca una dintre acele vedete îmbătrânite de la concertele de muzică country Grand Ole Opry chiar înainte să moară de cancer la plămâni.

De fapt primul meu gând autocompătimitor e acela că îngerul redresării mele m-a lăsat baltă –

odată cu toate planurile mele de viitor –, însă Earl îmi zice:

— O pulă, nici vorbă. Mă simt mai bine ca niciodată.

A suferit un atac de cord, îmi explică el, şi dup-aia medicul l-a pus să slăbească.

— Iar eu nu fac căcatu' pe jumătate, continuă el, servindu-mă cu nişte soia verde fără sare. Dacă medicul a spus să slăbesc patruzeci de kilograme, am slăbit patruzeci de kilograme.

Mă fixează cu o privire aspră:

— Dar cu tine ce-i? Arăţi cu zece ani mai bătrân.

Îi explic că nu reuşesc să dorm ca lumea. Sau să dorm.

Facem conversaţie încă un minut, după care Earl zice:

— Hai să rupem căcatu-n patru.

Iată căcatul pe care Earl vrea să-l rupă-n patru: e dispus să-mi ofere pe loc scaunul de redactor-şef la The Can-Do Times. La început voi fi doar eu, dar într-un final vrea să am o echipă de şase oameni: trei începători cu jumătate de normă, doi studenţi stagiari şi, dacă se poate, încă o persoană aflată la jumătatea carierei, aşa ca mine.

— Te priveşte, ţi-i alegi singur, zice el. N-o să mă amestec în bucătăria voastră. Nu zic că n-o să-ţi împărtăşesc părerile mele, da' tu dă-i 'nainte, din partea mea poţi să faci căcatu' bici şi dup-aia să-l aud cum pocneşte. Nu, singuru' lucru pă care ţi-l cer – şi îşi îndreaptă arătătorul osos către nasul meu – e să dai afacerilor din oraş un brânci zdravăn şi să fii vocea lor. În rest e treaba ta. N-o să mă piş eu în butoiu' cu whiskey.

Şi, brusc, îl ador pe Earl. Îi ador catarama de la curea, ador sâsâitul acela şuierat şi ţărănesc din vocea lui care scurtează cuvintele şi face din „whiskey“ un cuvânt atât de mişto, îl ador pe tipul ăsta care s-a ambiţionat şi a slăbit patruzeci de kilograme, ador faptul că are simţul afacerilor,

ador Can-Do, ador curajul acestui bărbat şi coaiele pe care le are (metaforic vorbind), dar mai ales ador faptul că e din topor – de fapt jur că o să încep să folosesc şi eu în conversaţii fraze ca „a te pişa în butoiul de whiskey“. Cred că o să pirogravez asta pe o bucată de lemn şi o să i-o dau lui Earl, o să fac o plăcuţă din aia pe care oamenii şi-o atârnă în cabanele de la malul lacului, şi chiar îmi imaginez – deşi nu sunt atât de prost încât să pomenesc chiar acum aşa ceva – că, odată ce lucrurile se vor aşeza, iar eu voi introduce rubrica incredibil de populară „Poetul fiscal“ în The Can-Do Times, voi scrie un sonet în cinstea lui Earl, paisprezece versuri cu rimă în patru cuplete eroice ilustrând înţelepciunea din topor a lui Earl, care se vor termine cu mottoul său poetic:

...Bărbatul ce ar putea împleti din rahat un bici lung
Şi l-ar face să pară că mai şi pocneşte
Care ar putea lansa o minge cu o sută la oră
Dărâmând adversarii chiar şi când se opreşte

Earl, care poate mânca oase şi bea măduvă
N-o să se pişe el în butoiul cu whiskey.

Earl îmi zice că planul de afaceri cere încă un om pe partea tehnică, plus unul la publicitate, dar pentru asta e nevoie de timp. Pentru toate e nevoie de timp.

— Bine, zic eu şi chiar atunci îmi sună celularul – e Dave, dealerul de droguri –, dar resping apelul, pentru că nu am de gând să fut naibii întâlnirea asta, şi abia acum intră pe fir şi vocea aia oribilă din capul meu care *zice* „Matt, sună prea frumos ca să fie adevărat“.

Nu vreau ca Earl să-şi dea seama că în ultima vreme îmi merge atât de prost, încât mă îndoiesc şi de propunerea lui, dar vocea aia îmi spune „Îndoieşte-te de propunerea lui“, aşa că încep să înşir în minte lucrurile care s-ar putea să-mi fi scăpat. Primul lucru evident e salariul, însă simt nevoia să mai mă învârt un pic în jurul cozii:

— Pachet de beneficii? întreb. Asigurare medicală?

— E un *start-up*, Matt, zice el şi ridică din umeri. Am un program de asigurări pentru oamenii mei din construcţii şi imobiliare, dar asta-i ceva ce seamănă mai degrabă cu restaurantele mele. Pot să te înscriu în program cu o reducere substanţială, în mod sigur la un preţ mai bun decât oriunde-n lume, da' nu pot acoperi sau asigura totul ca angajator. Cu alte cuvinte, nu-i dai virginei cel mai mare pat din bordel. N-am dreptate?

În fine. Tot îl ador pe tip. Trag o gură mare de aer.

— Şi salariul?

— Tre' să te şi plătesc? zâmbeşte el, apoi se strâmbă. Nee, Matt, ăsta-i un start-up. Nu se-mbogăţeşte nimeni d-aici. Cre' că mâinile astea dă ţăran o să trudească şi ele un pic, mai ales în primii unu-doi ani. În schimb, tu primeşti o parte din acţiuni – care, să fim sinceri, nici unu' din noi n-are cum să ştie dacă o să valoreze măcar cât hârtia pe care-a fost căcate.

Da, exact de asta mă temeam.

— Uite ce e, înţeleg asta, Earl, dar nu pot lucra pe gratis. Şi nu pot lucra nici pe acţiuni. Am familie.

— Nimeni nu s-aşteaptă să lucrezi pe gratis sau doar pen'acţiuni.

Pare într-adevăr ofensat.

— Da' pasărea asta n-o să zboare dac-o trag în jos salariile. Îmi pare rău, Matt, dar pentru-nceput n-o să-ţi pot da decât cinzeci.

Cincizeci? Mă prefac că trebuie să mă mai gândesc. Cincizeci!

Îl ador pe tip!

— Uite, ştiu că e destul de puţin faţă de cât scoteai, continuă el, dar mi-am făcut socotelile şi dacă nu ţinem cheltuielile cu salariile la minimum, toată povestea o să se topească mai ceva ca drobu' dă sare în abator.

Habar n-am ce înseamnă asta!

— Va trebui să-ţi rotunjeşti veniturile din altă parte... poate chiar să lucrezi la început cu juma' dă normă, da' chiar nu se poate altfel.

Cincizeci de miare? Juma' de normă? Îl ador pe tip! Nu te înflăcăra, îmi zic. Aş vrea s-o pot suna pe Lisa chiar acum.

— Presupun că nu poţi să-mi dai şaizeci, zic eu.

Strâmbă din buze:

— Cinş... cinci?

Îl! Ador! Pe tip! Exact cincizeci de mii ne trebuie ca să ne acoperim cheltuielile... să rămânem pe linia de plutire... Cu cincizeci şi cinci am putea chiar să începem să ne mai plătim încet-încet din datorii.

— Ce zici de cincizeci şi opt?

— A, dă-o naibii, ce contează câteva sute dă dolari acolo! zice Earl şi îmi întinde mâna. Ne-am înţeles, amice. Cinşpe opt sute.

Râd.

— E amuzant.

— Ce anume?

— A sunat de parcă ai fi spus cinşpe mii opt sute.

Se holbează la mine.

— Asta am şi spus.

— Dar voiai să zici cincizeci şi opt de mii, nu?

— Cinzeci? sare el. Tu vrei cinzeci dă mii? Căă-caat!

Apoi începe să râdă.

— La naiba, Matt, nu pot să-ţi dau cinzeci. Nu, am zis cinşpe. Cinşpe opt sute! Cinşpe mii, opt

sute.

— Dar... mai devreme ai zis cincizeci. Şi eu am zis şaizeci.

— Am zis cinşpe. Dup-aia tu ai zis şaişpe.

— Stai un pic. Cincisprezece mii de dolari? Pe an?

Şi acum urăsc căcatul ăsta de dialect ţărănesc şi prostescul lui sâsâit şuierat, care înghite sunetele şi îl spune pe cinşpe ca pe cincizeci.

— Nu pot trăi cu cinsprezece mii pe an, Earl.

— Păi, la dracu', Matt, atunci nici nu ştiu de ce-ai venit la întâlnire. Ţ-am zis că la-nceput tre' să fie un pic de trudă. Că ar putea fi şi ceva cu juma' de normă. Ce dracu', doar tot tu îmi zici dă nu'ş câţ' ani că din căcatu' ăsta nu ies bani.

— Bun, dar... cinsprezece?

— Găsesc destui oameni care să lucreze pă banii ăştia.

Şi chestia îngrozitoare e că sunt sigur că ştie jurnalişti care ar lucra pentru cincisprezce mii pe an, pentru zece dolari pe oră, la câţi au rămas fără slujbă. Şi sunt la fel de sigur că nu-mi prea pot permite să plec de la masa asta fără ca măcar să iau în calcul oferta lui.

— Găsesc destui oameni care să-mi scrie gratis căcaturi pă internet, zice Earl pe un ton de scuză. Şi nu-s aşa dă sigur că o să fie mai proaste dăcât mizeriile pen' care-aş plăti.

Şi cred că şi aici s-ar putea să aibă dreptate. Oftez. Mă uit prin restaurant, apoi la celular, care rulează SMS-ul lui Dave, dealerul de droguri: „În 1 oră..."

— Nu ştiu... dacă pot, îi zic lui Earl şi respir adânc. S-ar putea să trebuiască să fac altceva.

Mă frec la ochi.

— Uite ce e, pot să te caut eu?

— Bine, zice el. Şaişpe. Dar nu pot să dau mai mult d-atât, Matt. Te vreau pe tine. Amândoi ştim că-mi place să te ştiu dă partea mea. Da' dacă dau mai mult d-atât, m-am căcat la mine-n supă.

Capitolul 12

Ai nevoie de

(Toate materialele sunt tratate chimic)
18 bucăţi la doi metri jumate, de zece pe zece,
pentru construcţia pereţilor laterali şi
încă 30 de bucăţi pentru podea,
6 bucăţi de un metru şi-un pic
pentru uşa laterală a căsuţei
(Temelia se sprijină
pe 16 bârne de unu douăzeci)
şi încă 6 bârne de juma' de metru, pentru
cealaltă uşă a căsuţei
16 scânduri de treizeci de centimetri
pentru creasta acoperişului
şi distanţiere pentru uşă
12 tije galvanizate de un metru douăzeci
(deşi s-ar putea să ai nevoie de mai multe).

Lista asta, împreună cu sculele necesare – ferăstrău circular, echer de dulgherie, ciocan de dulgherie, metru de tâmplărie şi bormaşină cu diferite burghie –, reprezintă, în viziunea noului meu prieten Chuck, prinţul încoronat de Lumberland, duce al încornorării, conte de Divorţ, materialele de bază necesare construirii celei mai simple căsuţe în copac pe care o poţi ridica, modelul Frontier Fort 2, o căsuţă atât de simplă, încât nici măcar n-are nevoie de un copac.

— Păi, cum aşa, stă pur şi simplu pe pământ?

Îşi ridică privirea din carte:

— Îmm? Da. Stă pur şi simplu pe piloni. De-aia trebuie să fii sigur că lemnul pe care-l iei e tratat.

Aşadar... Chuck e genul ăla care zice „Îmm", genul ăla de om care te aude, dar se preface că nu te-a auzit, zice un „Îmm", după care îţi răspunde la întrebare. Lisei o să i se acrească de chestia asta după câţiva ani. O să îi spună: „De ce mai zici «Îmm» dacă ai auzit ce-am spus?". Iar el o să

ridice privirea din ziarul pe care-l citeşte în camera mea de zi şi o să zică „Îmm?“.

E doar un punct de plecare, dar încep să-i găsesc slăbiciunile adversarului meu.

După întâlnirea dezastruoasă cu Earl, tot mi-a mai rămas o oră de pierdut înainte de întâlnirea cu Dave, avocatul traficului de droguri. N-aş suporta o întâlnire cu Noreen, consiliera mea profesională de la biroul de şomaj, care, fără îndoială, m-ar încuraja să accept oferta lui Earl de şaisprezece mii de dolari pe an, ca să mă poată şterge odată de pe lista ei cu şomeri. Aşa că am anulat-o şi am venit încă o dată pe tărâmul mistic al lemnului, într-o scurtă recunoaştere în spatele liniilor inamice.

Chuck stă în picioare cât tastează la computerul lui învelit în folie de plastic. Mi se pare nedrept. Eu chiar sperasem să-l pot trata de sus. În timp ce el se tot fâţâie de la cartea cu căsuţele în copaci la computer, eu fluier o melodie pe care am descărcat-o azi, ceva mai devreme. Nu reacţionează în nici un fel. Fluieratul meu cam scârţâie, deci e greu să recunoşti melodia imediat, aşa că încerc cu refrenul, chiar dacă mă doare să-l cânt: *„She's sweet / and oh-so vulnerable / a man's wet dream / or his worst nightmare“*[27]1.

Chuck nu zice nimic. Doar îşi trece în continuare degetul peste lista cu materialele de care am nevoie, apoi se întoarce din nou la tastatura computerului.

— Ştii melodia asta? întreb eu.

Se încruntă, încercând să rezolve o problemă dificilă de matematică. Preţ de o secundă, în timp ce calculează, mă priveşte drept în faţă, dar pare că nu mă recunoaşte sau că se uită prin mine. Se aude zumzetul slab al radiatoarelor din Lumberland, care sună şi cum în jurul nostru bărbaţii ar aduna materialele ca să construiască chestii. Asta facem noi în Lumberland. *Venim să luăm chestii ca să construim chestii.* Numai aşa, în timp, bărbaţii ca noi au construit toate chestiile din lume.

— Îmm?

— Melodia pe care o cântam mai devreme. A trupei ăleia, Blue-Eyed Jesus. Îi ştii?

Chuck îşi mişcă în continuare buzele cât adună în minte toată cantitatea de cherestea cumpărată de mine. Când e gata, mâzgăleşte un număr pe hârtie.

— Îmm? Îmi cer scuze, ce?

— Ei, trupa asta de care ziceam. Blue-Eyed Jesus. Cică vin la noi în oraş. Chiar îmi plac, dar nu mai ştiu pe nimeni altcineva care să fi auzit de ei. Mă întrebam dacă-i ştii.

— Cum ziceai că-i cheamă?

— Blue-Eyed Jesus.

— Nu, zice el. Nu cred.

Iar asta, fireşte, dovedeşte... nimic. Poate că acest concert e doar un banal alibi pentru *rendez-vous-ul* lor, aşa că Chuck n-are cum să ştie trupa. Sau poate că Chuck se preface că nu ştie trupa pentru că s-a prins cine sunt. Sau poate că Lisa chiar se duce cu Dani la concertul celor de la Blue-Eyed Jesus. Poate că Isus chiar avea ochi visători şi albaştri, ca ai lui Chuck. Poate că Chuck este Isus cel cu ochi albaştri, Prinţul Păcii şi al Lumberlandului. Poate că Chuck este împăratul îngheţatei. Sau poate că viaţa nu e decât o iluzie, umbra unei imagini proiectate de flăcări pe peretele unei peşteri.

Chuck apasă butonul imprimantei, iar când se apleacă să culeagă foaia imprimată, pot spune că în sfârşit mi s-a oferit un dar, genul ăla de lucru care mă face să mulţumesc ochilor albaştri ai lui Isus, genul de viziune care mă face să cred că încă mai pot întoarce lucrurile în favoarea mea, prima licărire de lumină într-un tunel foarte întunecat:

Chuck are un început de chelie!

De obicei se estimează în monede – un sfert, juma' de dolar, un dolar de argint –, dar mie îmi vine greu s-o fac, căci chelia lui Chuck nu e chiar rotundă. (Cine a mai auzit de un început de chelie neregulat? Cancer, îmi zic eu înainte ca burghezul

catolic din mine să mă mustre şi să facă să mă simt vinovat. La urma urmei, omul are copii şi, oricum, cine a mai auzit de cancer la scalp? Bun... păi atunci ce-ar fi să vedem măcar o accelerare a acestei cheliri dezordonate?)

Şi atunci am revelaţia: începutul de chelie al lui Chuck e cam de forma şi mărimea unei găluşti.

— Există vreun local cu mâncare chinezească prin preajmă?

— Îmm? întreabă Chuck, apoi, încă aplecat peste foaia cu lista pentru căsuţa din copac ce nu are nevoie de copac, îmi spune numele unui local din apropiere.

— Au şi găluşti?

— Nu ştiu, zice el. Probabil.

Trebuie să subliniez că eu am o podoabă capilară extrem de atrăgătoare. Tuns scurt şi acoperindu-mi acum puţin urechile, părul meu e, fără îndoială, des şi sănătos, fără urmă de insuliţe de piele în formă de găluşcă. Se-ntoarce roata, prietene, prinţ decadent al Lumberlandului, băiat minune al tâmplăriei atins de calviţie, model masculin de ninja pornit să fure neveste! Îmi trec mâna prin păr: unduieşte ca un lan de grâu în bătaia vântului.

Iar când Chuck se îndreaptă de spinare, cu foaia imprimată în mână, observ că din golul acela triunghiular pornesc alţi doi aliaţi pe care nu i-am văzut până acum pe fiecare parte a capului: câteva loturi mici ce avansează de-o parte şi de alta a visătorilor lui ochi albaştri. (Asta-i faza cu ochii visători: sunt ca vopseaua roşie la o maşină, îl fac pe cumpărător să piardă din vedere o mulţime de alte neajunsuri.) Se pare că pe prinţul cu ochi albaştri al pinilor îl aşteaptă nişte dezamăgiri profunde legate de îngrijirea părului.

— Poftim.

Mă uit pe factură şi ochii mi se duc ţintă direct la suma scrisă cu aldine în josul paginii.

— Unşpe sutare! O căsuţă pentru copii! Cristoase călare pe bicicletă! Păi, cât m-ar fi costat dacă ar fi fost chiar într-un copac?

— Îmi pare rău. Ţi-am spus că modelul ăsta e cel mai uşor de construit, nu cel mai ieftin, zice Chuck.

Apoi îşi încreţeşte fruntea, ia înapoi hârtia cu calculele şi eu văd cum îi coboară condescendenţa pe chip („Labagiul ăsta mă ţine din lucru. Numai căsuţă în copac n-avea el chef să construiască!"), ceea ce mă scoate din sărite – „Tu chiar mă priveşti de sus pe mine, hoţ de neveste ce eşti? Băi cheliuţă, tu nu poţi să mă priveşti de sus!" –, mă face să mă-nroşesc la faţă şi îmi strâng pumnul, gata să-i ard una căcănarului, şi chiar atunci îmi dau seama că îmi bâzâie telefonul la brâu, mă uit să văd cine e şi e Dave, dealerul de droguri, aşa că în loc să-l pocnesc pe Chuck, am ceea ce nu s-ar putea numi altfel decât, într-un sens religios, o epifanie...

E mai mult decât o idee bună, căci văd foarte clar, de parcă totul s-ar petrece chiar în faţa ochilor mei însetaţi de somn: o grămadă de scânduri şi bârne stau în curtea din faţa casei, cu factura ştampilată şi semnată de Stehne prinsă de ele, Lisa se îndreaptă într-acolo, se apleacă, citeşte, face ochii mari („Poftim?"), se uită înspre vecini („Oare ei ştiu?"), scrie furioasă pe tastatura propriului celular („Tu ai trimis lemnele astea?"), primeşte răspunsul („Ăla e soţul tău?") şi îi scrie înapoi („Crezi că ştie?").

Da. Ştiu. Nu-mi pot reţine un zâmbet, care îmi acoperă toată faţa.

— O iau.

Îi smulg hârtia din mână.

— Când mi-o poţi livra?

— Luni?

— Îmi trebuie mâine.

— Şoferul nostru nu lucrează mâine.

— Ei bine, mie îmi trebuie mâine. Nevastă-mea se duce la un concert în weekend şi se pare că o să am o grămadă de timp liber la dispoziţie.

— Aş putea s-o livrez... sâmbătă?

— Prea târziu. Uite ce e, zic eu.

Şi ridic telefonul, care bâzâie ca o bombă cu ceas – „Livrează-mi cheresteaua aia odată sau îţi zbor dracului micuţul tău regat din lemne!“

— Acum trebuie să răspund. Bun, poţi să-mi livrezi cheresteaua asta mâine? Sau să mă duc la alt magazin?

— În regulă.

Ridică din umeri şi îmi bagă un oftat din ăla de genul „idiotul de client are întotdeauna dreptate“, deprins probabil într-o viaţă întreagă de muncă la afacerea familiei.

— S-ar putea să trebuiască să-l aduc chiar eu, dar se rezolvă.

Capitolul 13

Despre crizele spirituale ale experţilor financiari

Acesta mărturiseşte că întreaga lui viaţă a fost un
susţinător al liberalizării
însă acum, la NPR, nu mai ştie ce să creadă...
în orice caz, eu mă gândesc la Maica Tereza, care la sfârşitul vieţii
a mărturisit că avusese o criză spirituală şi
încetase să mai audă vocea Domnului
în urmă cu zeci de ani, ceea ce, cred eu, a fost mai degrabă o uşurare –
e destul de greu să trăieşti o viaţă perfectă fără să
mai fii şi terorizat cu chestia asta:
dă totul de pomană, hrăneşte-i pe sărmani, nu uita să-i iubeşti

pe leproşi! –, dar revenim la acest expert dezamăgit, care zice
că la orice facultate de economie şi afaceri din ţară vei învăţa
aceleaşi lucruri penibile în care a crezut şi el în toţi acei ani irosiţi –
despre vremurile când maşinile nu aveau plafon şi Brooks Brothers făcea uniforme –
şi din cauza asta sistemele financiare sunt motoare generatoare de
echilibru şi e nevoie de forţe aleatorii sau externe pentru a le face să deraieze
din cauza asta întreaga noastră economie se bazează pe un principiu simplu –
că în majoritatea cazurilor pieţele lăsate libere vor dudui şi vor avansa în linie dreaptă
că în majoritatea cazurilor îşi vor urmări interesele personale imediate...
Compensează riscul prin recompensă.
Aruncă ziarele proaste la gunoi.
Fă bani.

Dar criza asta, explică trist expertul falit,
contrazice toate lucrurile astea, sfidează orice a crezut oricine şi oricând
pentru că n-a fost provocată de foamete sau de uragan sau
de război sau de umflarea preţurilor la petrol sau de nu ştiu ce ţară din lumea a treia
înfundată în împrumuturi de miliarde în timp ce tiranul ei vesel şi cu epoleţi
trimite înapoi convoaiele cu ajutoare umanitare şi goleşte băncile... nu
cauza esenţială a acestei crize globale
din sistemul nostru financiar
este sistemul nostru financiar.

Problema e una endemică pentru mecanismul defect care a revelat-o

şi, în ciuda a ceea ce se spune la ştiri, nu au provocat-o oamenii săraci

cărora li s-a permis să se împrumute pentru locuinţe

cu preţuri umflate cu o sută de procente şi fără nici o garanţie, nici pe departe

şi nu au provocat-o nici măcar brokerii care au inventat dubioasele

instrumente financiare derivate pentru aceleaşi credite neperformante, nici pe departe

(e ca şi cum ai spune că răceala e declanşată de tuse

că ai făcut pneumonie fiindcă ai strănutat)

nu, cauza primordială a acestei crize globale

din sistemul nostru financiar

este sistemul nostru financiar.

Şi abia de-aici începe adevărata mea problemă cu experţii financiari

întotdeauna te sfătuiesc ce să faci

cu fondurile tale private de pensie sau cu banii puşi deoparte

pentru facultatea copiilor, iar când se întâmplă să-i prinzi

la TV (numai manşete şi gulere de fiţe)

tot ce spun sună foarte deştept. Foarte corect.

Moneda lor de schimb e siguranţa, iar ei sunt atât de siguri

de siguranţa lor... dar stai, taurul şi ursul

nu pot avea amândoi dreptate, cum pot fi pariuri sigure

şi circulaţia activelor, şi investiţiile pe termen lung? Şi totuşi

tipii ăştia sunt întotdeauna atât de siguri pe ei

iar acest expert sigur pe el zice, dacă există

vreo fisură în întreg mecanismul, îndrăznesc să spun –

şi glasul începe să-i tremure – că atunci există cu siguranţă o fisură

în întreg sistemul nostru slab reglementat de generare şi investire

a capitalului, ceea ce înseamnă că există cu siguranţă o fisură

pur şi simplu în umanitatea însăşi – iar aici

expertul financiar se îneacă şi trebuie să-şi dreagă glasul şi desigur că plânge

desigur că l-am dezamăgit noi, oamenii, desigur că

boceşte, transformându-se într-un socialist, într-un ateu fiscal

chiar la postul public de radio, în auzul nostru, în sigurul sistem dolby.

Şi atunci aud vocea şovăielnică a Maicii Tereza

rugându-se Dumnezeului care a refuzat cu atâta egoism să-i

mai vorbească (dumnezeul fetelor nervoase de gimnaziu

divinitatea doamnelor care încremenesc în faţa notei pentru masa de prânz

domnul şi stăpânul fraţilor încăpăţânaţi şi al îndrăgostiţilor părăsiţi

zeul îmbufnat, meschin şi ranchiunos al resentimentelor)

şi zic, în ritmul infestat de şobolani şi iubitor de leproşi al Terezei,

această rugăciune înţeleaptă şi ostenită: „Tatăl nostru, dacă eşti acolo

şi dacă mă auzi, apără-ne de rele şi, orice ar fi,

ajută-i pe cei slabi şi pe cei săraci, pe cei fără salarii şi

fără adăpost, pe cei flămânzi, pe cei evacuaţi din case, pe cei rătăciţi, pe cei

ce suferă nemăsurat, dar dacă îţi mai rămâne un minuţel după toate astea
n-ai putea oare te rog te rog te rog
să-i fuţi una de să-i iasă sufletul pe nas căcănarului ăstuia – adică
fă-i o figură cum ştii tu belitului ăstuia gras şi plin de bani
expertului ăstuia care se pare că a dormit în timpul
orelor de istorie, în timpul tuturor relaţiilor
în care a fost implicat cineva, în timpul întregului
secol douăzeci, acestui pulălău sigur pe el care
a descoperit abia acum că există
o blestemată de fisură în noi toţi.

Capitolul 14

Despre crizele spirituale ale traficanţilor de droguri

Apoi Bea mă sărută.

Dar cum de am ajuns eu aici, pe această verandă, printre frunze împrăştiate şi castane pe jumătate decojite, unde periclitez cinsprezece ani de căsnicie extrem de stabilă acceptând sărutul dulce al amantei blonde şi înalte a traficantului de droguri? O rapidă reconstituire a acţiunilor mele recente nu-mi oferă cine ştie ce iluminare (dus tată senil la medic, primit ofertă de angajare umilitoare, de şaişpe miare pe an, mers la depozitul de cherestea al lui Chuck, hoţul de neveste, cumpărat dintr-o toană lemn de o mie o sută de dolari, primit telefon de la Dave, dealerul de droguri, cu sugestia să ne vedem la Bea în apartament, venit aici cu maşina, timp în care l-am ascultat la NPR pe incredibil de enervantul expertul financiar, sunat la uşa lui Bea, făcut conversaţie despre biblioteca ei mişto, plină cu

marile creaţii ale literaturii engleze, ieşit afară cu ea, ca să poată fuma, destăinuit la un moment dat că n-ar trebui să se mai vadă cu Dave, dealerul de droguri, pentru că, ei bine, e dealer de droguri, adăugat apoi că ar trebui să-şi găsească un poetaş drăguţ şi sensibil în loc să iasă cu...).

Bum! Bea se apleacă peste mine şi mă sărută.

Se retrage şi îşi atinge buzele. Chicoteşte.

— Scuze, zice ea. Am obiceiul să sărut oamenii. Asta-i aşa... o chestie de-a mea.

Are o gură adorabilă, încadrată de o bărbie îngustă, ca de pisică, sub acoperişul acela de păr blond. A fost un sărut scurt şi dulce şi nici măcar nu ştiu dacă a implicat ceva sexual, doar că a fost totuşi pe buze, iar mâna ei, atunci când m-a sărutat, era pe obrazul meu. Nu, e clar că a fost ceva pe la mijloc, nu chiar ca sărutul mătuşii Marta cea mustăcioasă în gară, dar probabil că nici unul menit să fie erotic, şi probabil că din cauza asta e incredibil de erotic, iar eu mă înroşesc ca un adolescent, înghit în sec, mă ia cu leşin şi mă simt înduioşător de tânăr în toate felurile posibile – ceea ce e tot ce şi-ar putea dori un om de la un sărut.

— Eşti drăguţ, zice ea. Jamie e fix ca tine.

Apoi îşi stinge ţigara pe prispă şi merge cu paşi mari spre un coş de gunoi, ca să arunce mucul. Rochia i se ondulează când păşeşte – Dumnezeule, probabil că ascunde nişte craci de un metru douăzeci dedesubt! –, iar când se întoarce şi mă priveşte, are ochii roşii, înrouraţi de lacrimi, şi eu nu pot pricepe ce i-am spus de am făcut-o să plângă.

— Nu mă văd cu Dave.

— A! Am presupus că...

— Ştiu că el şi-o doreşte, zice ea, dar suntem doar prieteni. Aveam probleme cu banii, Jamie ne-a făcut cunoştinţă, iar el a fost de acord să plătească o parte din chirie dacă eu accept ca întâlnirile lui să aibă loc la mine acasă. Dave e paranoic. Crede că la el e plin de microfoane.

— Aha.

Şi în clipa asta sunt atât de fermecat de ea, încât ăsta e singurul lucru care mă împiedică să-i ofer bani, ca să poată rupe înţelegerea cu Dave, dealerul de droguri paranoic, numai că eu n-am alţi bani în afară de cei băgaţi deja în afaceri cu droguri sau cu lemn tratat.

Zâmbeşte strâmb, cu jumătate de gură.

— Şi poetaşi sensibili nu găseşti chiar în fiecare zi.

În clipa aia Dave trage pe dreapta într-un Nissan Maxima din exact acelaşi an ca al meu şi de aceeaşi culoare. Asta mă face să mă simt ciudat într-un mod pe care nu-l pot defini precis.

Mă întreb preţ de o clipă dacă Dave nu parcase cumva mai la vale şi văzuse sărutul sau dacă nu cumva putea citi pur şi simplu pe faţa mea îmbujorată că Bea mă sărutase. Poate că acum o să ieşim la o plimbare cu maşina şi o să-mi ia gâtul sau, cum e un dealer de droguri avocat, o să mă dea în judecată. Sau poate că totul a fost o înscenare şi Dave ne-a făcut nişte poze când Bea m-a sărutat, ca să mă poată şantaja. Dacă aşa stă treaba, s-a fraierit rău: nu-s sigur că nevastă-mea, care-i pe cale să mă părăsească, o să dea doi bani pe pozele lui.

— Ia uite-l, zice Dave.

Poartă acelaşi costum fără cravată.

— Ce mai faci, Ciupici?

— Bine, zic, apoi mă ridic şi ne strângem mâinile.

— Aşa-i că-i o zi de toamnă superbă?

Da, trebuie să recunosc că e superbă: clară şi însorită, cu marginile lumii parcă ascuţite de profunzimile cerului. Toamna asta e dureros de limpede.

Dave se uită la Bea, care şi-a mai aprins o ţigară.

— Cum mai merge cu şcoala?

— Ca curu'.

— Ce contează? Tu oricum te descurci la cursuri.

Ea îi arată degetul.

— Frumos! Toţi sunt cinici zilele astea, zice Dave şi îi ia ţigara, trage un fum lung, ce iluminează puternic capătul ţigării, apoi i-o înapoiază.

E mai înaltă decât el. Când s-au făcut fetele atât de înalte? Dave spune în timp ce expiră fumul:

— Toată lumea e cinică.

Apoi se uită îndelung la linia albă a orizontului.

— Tocmai l-am ascultat pe bancherul ăsta de investiţii entuziast care vorbea pe NPR...

— Hei, şi eu l-am ascultat!

— N-a fost tare? E uluitor să auzi cum unul din tipii ăia e atât de sincer şi de uman şi-ţi zice „Frate, am dat-o-n bară". M-a făcut să mă simt... nu ştiu... încrezător.

— Pe bune? întreb. Pe mine m-a scos din sărite.

— Nu, mie mi s-a părut c-a fost tare. Stăteam şi mă gândeam, căcat, ce fac eu? Pentru ce mă zbat atâta? Pentru ce-mi fac griji? Pentru căcatul ăsta cu baroul? Ce mai înseamnă toate astea dacă mâine mor?

Minunat. Dealerul meu de droguri o ia pe calea religiei. Sper că nu înainte să-mi iau eu marfa.

— Hai să-ţi zic la ce m-am gândit eu, îi spun. Vine un tip care a făcut milioane de pe urma a ceea ce azi recunoaşte că a fost un sistem financiar corupt, probabil că a ars-o douăzeci de ani bând şampanie cu stripperiţele, iar acum, când toată schema aia piramidală se năruie în capul nostru, vine şi-mi bagă povestea cu religia? De ce nu devin oamenii religioşi înainte de faza cu şampaniile şi cu stripperiţele?

Dave se holbează la mine:

— Tu eşti şi mai cinic decât ea. Voi doi vă potriviţi de minune.

Nu-mi dau seama dacă ştie că ne-am sărutat sau doar mă tachinează. Mă uit la Bea, care se reazemă

de coşul de gunoi, plecându-şi bărbia dezaprobatoare. Gura ei arată ca o inimioară roz, gura care tocmai m-a sărutat... şi simt iar îmbujorarea aia adolescentină, dar când să...

Ceva începe să-mi bâzâie la talie.

— Eşti gata, Ciupici? Tre' să-l luăm mai întâi pe Jamie.

Arunc o privire la telefonul care-mi bâzâie la talie. E de la şcoala copiilor. Probabil s-a îmbolnăvit cineva. Dintre toate afurisitele astea de semne proaste...

— Of... S-ar putea să fiu nevoit să amân.

Capitolul 15

Decizii corecte

Învăţătoarea băiatului meu e o blonduţă lascivă şi-i aşa
o bunăciune, că până şi cei mai obraznici elevi se poartă frumos.
Dar dacă aş fi fost elevul ei, aş fi făcut ceva
ca să mă pedepsească – şi iată la ce râvnesc:

Domnişoara Bishop mă pune să-mi aşez pe scaun dosul pălmuit,
Tinere, aici ne folosim vocile interioare,
vei sta la colţ până când vei fi gata să te alături
colegilor tăi şi să iei decizii corecte.

„Decizii corecte“ – acesta este veşnicul refren din clasa lui Franklin, clasa a doua, „Marshall, asta a fost o decizie corectă? April, în clasa a doua luăm decizii corecte. Dragi părinţi, nu fac decât să-i învăţ pe copii să ia decizii corecte“, şi ştiu foarte bine ce le trece prin minte şi celorlalţi tătici (dar şi unor mămici) în timp ce urmăresc adorabilul şi

nebunaticul botic pervers al domnişoarei Bishop şi conturul negru al ochilor ei, fiindcă şi mie îmi trec prin minte aceleaşi lucruri: „O, tu, bunăciune obraznică, vulpiţă de gimnaziu, câte decizii greşite aş lua eu cu tine chiar în clipa asta!“. În seara şedinţei cu părinţii n-o să vezi nicăieri altundeva atât de mulţi taţi bântuind pe holuri: îmbrăcaţi elegant şi parfumaţi, toţi se învârt pe-acolo şi se prefac că nu fac altceva decât să contemple lucrările de artă ale copiilor şi dioramele din beţe de la îngheţată, când de fapt vânează orice apariţie a celebrelor fuste colorate purtate de domnişoara Bishop, ce îi conturează acel perfect simetric şi rotunjit cu... („Stop, decizie greşită!“) După mine, un *connoisseur* veritabil al domnişoarei Bishop, nu fustele strâmte (prea stridente şi lipsite de rafinament) trebuie urmărite, ci bluzele, şi nu partea lor din faţă, ce-ţi sare în ochi – decolteurile ei adânci, în formă de V, cu nişte vârfuri ce sfidează legile gravitaţiei, sunt pentru neofiţii în domeniul Bishop... Nu. Bishopepifania mea s-a produs acum câţiva ani, în Noaptea Porţilor Deschise, când ea s-a întors spre tablă, iar eu am văzut pentru o clipă arcul simetric de deasupra fundului ei adorabil. A fost ca şi când, frânt de oboseală după o noapte de mers călare, aş fi ajuns cu calul meu în acea vale lină, netedă şi îngustă, ce se îngustează graţios de la umerii ei în jos, şi acolo am zărit acel loc tihnit şi micuţ, acel loc plăcut... un loc în care ţi-ai putea odihni capul după două ore de luat decizii extrem de dubioase.

Acum trei ani Teddy făcea parte din clasa domnişoarei Bishop. Atunci Lisa a observat ceva: de fiecare dată când ne întorceam de la vreo întâlnire organizată de şcoală, nu ne mai puteam lua mâinile unul de pe altul, de parcă domnişoara Bishop ar fi fost vreun fel de zeiţă a fertilităţii. După fiecare vânzare de acadele sau îngheţată, după orice petrecere cu pizza sau licitaţie şcolară, Lisa şi cu mine ne aruncam unul peste altul în pat,

transpirând şi gâfâind din greu, şi tot adorabila de Lisa a fost cea care a zis prima dată: „Uau! O decizie extrem de corectă". O bună bucată de timp, în vremurile noastre bune, asta ne-a fost parola în faţa copiilor: „Mă gândeam că în seara asta aş lua o decizie corectă". Sau: „Tinere, sper că o să ai grijă ca mai încolo să iei nişte decizii corecte".

Numai că acum întâlnirea cu domnişoara Bishop se prevede a fi cât se poate de puţin erotică.

Mi-am reprogramat achiziţia mea nebunească de wollie (acum nu mai am de plătit numai ipoteca şi taxele la şcoala privată, ci mai trebuie să achit şi unşpe sutare pentru lemnele cumpărate de la tipul care-mi bishopează nevasta) ca să pot veni la şcoală şi să discut despre micuţul şi fragilul Franklin, care e acuzat că şi-a atacat din senin un coleg de joacă lipsit de apărare, folosind ca armă micuţele talgere din lemn pe care ar fi trebuit să le pocnească unul de altul într-un mod cam primitiv la ora de muzică.

Imediat ce află că fiul lui s-a bătut cu cineva, orice tată – fie că o recunoaşte sau nu – oscilează între două gânduri opuse: pe de o parte speră că nimeni nu a fost rănit, iar pe de altă parte se teme că s-ar putea ca puştiul lui să nu fi ieşit învingător. (*Arta înfrângerii nu e greu de stăpânit*.) În clasa a treia, la două zile după ce Teddy i-a dat o palmă unui coleg, m-am trezit că-l învăţ în taină pe băiat cum se închide corect pumnul, cum se ţine garda sus cu stânga şi, jap, jap, se dă o directă cu dreapta. (Mai repede, băiete! Loveşte şi mişcă-te, loveşte şi mişcă-te!)

— Nu e stilul lui Franklin, zice domnişoara Bishop.

— Nu, zic eu aprobator, el ia de obicei decizii foarte corecte.

Imediat, reflexul pavlovian la această replică mă face să mă aşez picior peste picior. Pe când restul colegilor lui sunt în recreaţia de după-amiază, Franklin se răcoreşte în biroul directorului cât timp

eu discut cu învăţătoarea lui: singuri în sala de clasă, înconjuraţi de pinguini, de litere groase, curgătoare, şi de operaţii aritmetice simple, vorbim lucruri serioase, ţintuiţi în scaunele acelea mititele, genunchii noştri aproape că se ating şi eu fac tot posibilul să nu mă uit la domnişoara Bishop, altfel s-ar termina totul, iar eu n-aş mai reuşi deloc să par părintele responsabil care trebuie să fiu. Faptul că nu am slujbă şi recentele tentative amoroase ale Lisei au dăunat frecvenţei cu care am făcut sex în ultimul timp – a trecut aproape o lună –, aşa că nu e momentul potrivit să mă întâlnesc cu femei ca Amber Philips, Bea sau domnişoara Bishop (al cărei jerseu a fost retras cu mult timp în urmă din lista imaginară a femeilor care speră în secret să se culce cu mine).

— Nu, nu e deloc stilul lui Franklin, zice domnişoara Bishop.

Franklin e copilul plăpând. Mă aştept oricând să aud despre Teddy că s-a bătut... dar Franklin? Învăţătoarea lui clatină din cap. Poartă o fustă în carouri şi o bluză colorată, care s-a lipit de ea de parcă până acum ar fi stat în ploaie.

— Asta e cel mai dezamăgitor, zice domnişoara Bishop. Faptul că şi Franklin ar putea lua o decizie atât de greşită.

Şi se aşază picior peste picior, cu un fâşâit textil, lăsând să i se vadă o parte din piciorul musculos şi neted, iar eu îmi dreg glasul, pentru a masca scâncetul pe care îl simt în piept. Mă holbez la tavan, sperând că par să iau în serios detaliile atacului lui Franklin: se pare că în mijlocul orei de muzică, pe când li se explica teoretic cum se ţine ritmul, Franklin a izbucnit brusc şi, fără să fie provocat, şi-a luat avânt şi a aruncat talgerele de lemn în obrazul prietenului său Elijah Fenton. Elijah s-a ghemuit la podea. Franklin s-a prăbuşit peste el plângând, apoi l-a mai lovit de două ori, după care domnişoara Bishop a reuşit să-i smulgă talgerele dintre degetele reci ca gheaţa. (*Nu*

talgerele omoară oameni, oamenii omoară oameni.)

— Ştim şi ce a declanşat toată povestea? întreb eu.

— Nişte şicanări, se pare, deşi Franklin n-a vrut să-mi spună care-i motivul. I-am zis că nu contează care-i motivul. Iar copiii ştiu că nimic nu scuză asemenea asalturi fizice.

(Ar exista nişte asalturi fizice pe care mi-ar plăcea să le...)

— Franklin ştie că violenţa fizică nu rezolvă niciodată nimic, continuă domnişoara Bishop. I-am spus că dacă în viitor va mai fi şicanat, să vină să-mi spună mie sau să discute despre asta cu dumneavoastră ori cu doamna Prior.

(Cu cine? A, da. Cu doamna Prior. Nevastă-mea. Decizie greşită.)

Domnişoara Bishop mă conduce în biroul directorului, unde Frank Sânge-Rece fierbe în suc propriu la carceră. (Băiatul meu poate mânca cincizeci de ouă!) Privesc fix în faţă, însă zgomotul ce vine dinspre domnişoara Bishop cât merge alături de mine aproape că mă înnebuneşte. (Ce se întâmplă cu mine? Reacţii iraţionale de gelozie pasivă? Accese de leşin după săruturi pe verandă? Buimăceală în preajma femeilor atractive? Am iarăşi, în mod oficial, paisprezece ani.)

În faţa biroului domnişoara Bishop îmi explică faptul că şcoala are „un set de protocoale pentru cazuri de violenţă şi agresivitate, pe care Franklin le-a accesat în clipa de faţă“, şi acum îmi aminteşte de fostul meu şef de la ziar, maleficul şi stupidul domn M., iar eu stau şi mă întreb când au adoptat oamenii jargonul din afaceri în educaţie – deşi poate că s-a întâmplat invers. Conform protocoalelor pentru violenţă şi agresiune pe care Franklin le-a accesat, micul meu contravenient e pasibil de o eliminare pentru o zi la primul delict, de o săptămână la al doilea, iar la al treilea va fi

exmatriculat. Ţinând cont că băiatul n-a mai făcut niciodată aşa ceva, spune domnişoara Bishop, ea a hotărât – iar directorul a fost de acord – că dacă Franklin îi va scrie lui Elijah un bilet în care îi va cere iertare, nu va fi eliminat, însă fapta lui va fi totuşi considerată un prim act violent. Iar la următorul va fi exmatriculat o săptămână. Îi mulţumesc.

— Pentru procesul educaţional nimic nu este mai important decât garantarea unui mediu sigur, zice domnişoara Bishop.

Îl găsesc pe bietul Franklin în biroul directorului, stând pe scaun şi cu capul în mâini.

— Haide, îi zic.

Suspină. Peste treizeci de minute cursurile se termină, băieţii stau pe bancheta din spate a maşinii, iar eu îi duc acasă. Franklin fornăie şi se uită pe geam. Teddy îl lucrează ca un reporter bătrân, încercând să stoarcă de la el informaţii despre bătaie.

— Ce fel de zgomot s-a auzit când l-ai lovit? O plesnitură sau o bufnitură?

— Gata, Teddy!

Franklin fornăie iar nervos.

— Elijah Fenton e cam javră, tată, zice Teddy. Nu e chiar o tragedie că l-a pocnit Frankie.

— Nu cred că-i adevărat, Teddy, însă chiar dacă e cum spui tu, ştii bine că tot n-ar conta, îi răspund. Niciodată nu e corect să loveşti pe cineva.

— Nici dacă vrea să-ţi omoare familia cu o grenadă? întreabă Teddy.

— Elijah Fenton are la el o grămadă de grenade, nu-i aşa?

— Probabil că a spus ceva foarte urât, zice Teddy. Înjură la greu.

— Nu contează. Nu aşa ne rezolvăm noi problemele. Nu contează cine ce spune.

— Şi dacă spune că o să-ţi omoare familia cu o grenadă?

— Hai să nu mai vorbim despre grenade şi să ne gândim cum se simte Elijah.

Franklin suspină iar.

— Când s-au terminat orele, juca fotbal, zice Teddy. N-are nimic. Pot să-l întreb pe Frankie cu ce l-a lovit? Numai asta. Te rog! Lasă-mă să-l mai întreb asta şi dup-aia tac.

— Nu.

Sunt blocat în spatele unuia care virează la stânga. Pierd verdele. Traficul e odios.

— Te rooog!

— Nu! îl reped eu, dar imediat după aceea, dându-mi seama că am exagerat, continui: Cu chestiile alea de lemn de la ora de muzică.

— Talgerele! Mamă, l-ai plesnit cu talgerele!

Franklin suspină.

— Gata, Teddy, ajunge.

Parchez pe alee. În casă, copii se retrag în camerele lor. Mai fac o încercare cu prefixurile de la Providential Equity şi le umplu mesageria vocală. Cum Lisa a pretins misterioasă că are ceva de făcut astă-seară, pregătesc eu cina: cotlet de vită. Tata vine din camera cu televizorul, pune telecomanda pe masă, înalţă din sprâncene, dar nu spune nimic despre ce i-am gătit. I l-am pus pe pâine, în farfurie, acoperit cu un sos de un alb-cenuşiu aseptic.

— Cotlet de vită, tată.

— Sosul arată haios, zice tata, dar mănâncă, zdrăngănind cu furculiţa în farfurie.

Băieţii plimbă mâncarea prin farfurii. Tata îşi pune a doua porţie fără să scoată un cuvânt. Suntem o rasă stoică – bărbaţii Prior.

Când termină, tata se caută de ţigara care nu mai există, după care îşi ia telecomanda, oftează şi merge întins în camera cu televizorul. Se prăbuşeşte în fotoliu. Băieţii ciugulesc din cotletele lor şi se uită la mine cu jale. Le dau o cupă de îngheţată în plus la desert.

Se face întuneric. Îi ajut pe băieţi la teme, sar peste spălatul vaselor şi se mai duce o noapte (unde dracu' o fi Lisa?). Singur la masă, beau o ceaşcă de cafea (poate e prea târziu... au fugit deja împreună), văd ce face tata, care îmi spune că trebuie să fie greu să joci mijlocaş ofensiv când ai barbă („Te mănâncă?" întreb eu), învelesc băieţii (oare am pierdut-o?) şi mă aplec peste Franklin în patul lui dublu, pregătit în sfârşit să port o discuţie cu micul meu luptător neîndurător.

— Ce-a spus Elijah de te-a înfuriat aşa de tare?

— Nu vreau să zic.

— Îmi pare rău, amice, dar n-ai de ales.

Franklin stă cu păturile trase până la piept. Pijamalele cu Shrek i-au rămas mici şi-l strâng la gât.

— A zis ceva urât de domnişoara Bishop.

— Ce?

— Nu vreau să zic. O să mă pedepseşti.

— O să trec cu vederea, Frankie. Graţierea dinainte de culcare.

— Ce-nseamnă asta?

— Înseamnă că de data asta n-o să păţeşti nimic dacă zici.

— A făcut-o curvă pe domnişoara Bishop.

— Şi de unde ştii tu ce înseamnă cuvântul ăla, Franklin?

— Elijah îl zice mereu.

După care, probabil gândindu-se că eu nu ştiu ce înseamnă, Franklin adaugă:

— Înseamnă o fată care se pupă cu mulţi oameni. Elijah a zis că domnişoara Bishop l-a pupat pe tatăl lui şi că mama lui a făcut-o pe domnişoara Bishop curvă. Eu am zis că nu e şi el a zis că e şi dup-aia... m-am enervat foarte tare. Şi l-am lovit.

Însă eu încă nu am asimilat ideea de mai înainte. Tatăl lui Elijah Fenton a sărutat-o pe domnişoara Bishop? Ei, căcat! Carl Fenton? Nici în vise n-ar avea pulică ăla vreo şansă la domnişoara Bishop.

Imposibil. Deşi... dacă un pulică precum e Carl Fenton poate ajunge la...

— Şi-atunci pur şi simplu... l-ai pocnit?

— Eu i-am tot zis că nu e... (se uită la mine, ca să vadă dacă e încă sub incidenţa graţierii) o curvă, că e drăguţă. Ş-atunci Elijah a zis că şi eu o iubesc şi că probabil vreau şi eu s-o pup. Aşa că l-am pocnit.

Ochii i se umplu iar de lacrimi.

— M-am enervat aşa de tare când a zis că-mi place de ea!

— Poate... pentru că... îţi place de ea?

— Taata! zice el şi se uită la mine de parcă aş fi înnebunit. Zău aşa! Tu te-ai uitat cum arată?

Şi, oricât de mult aş empatiza cu el, lecţia asta tot trebuie să o primească. Ideile principale: (1) Violenţa nu e niciodată bună, exceptând rarele cazuri în care e vorba de autoapărare sau de protejarea celor care nu se pot apăra singuri. („Cum ar fi grenadele?“ întreabă Franklin, luându-se după fratele lui mai mare. „Cum ar fi.“) (2) Deşi Elijah a greşit atunci când a spus ce a spus, dacă răspunzi la greşeala lui cu o altă greşeală, nu faci altceva decât să înalţi un turn de greşeli. (3) Altădată Franklin va trebui să-mi spună mie sau să-i spună învăţătoarei, chiar dacă e ceva jenant. (4) Pe de altă parte e normal să-ţi placă de învăţătoare. (Şi mai ales de învăţătoarea ta, Dumnezeule, coarda aia de chitară bine întinsă...)

Franklin oftează şi promite să nu mai lovească niciodată pe nimeni cu talgerele. (Îmi imaginez cum o să se scuze data viitoare: „Dar nu mi-ai spus niciodată să nu folosesc cutiile de lemn“.) Îl sărut pe frunte şi el mă prinde iarăşi de mână.

— Oamenii trebuie să doarmă şi când sunt bătrâni?

— Da, zic eu. Trebuie.

Altă ipocrizie din partea mea, regele nedormiţilor.

Franklin se întinde înapoi în pat. Lumea i se pare extrem de ininteligibilă, extrem de dificilă. Probabil îşi imaginează că după lăsarea întunericului există o altă lume, în care s-ar potrivi mai bine. Îmi dau seama brusc că ăsta e puştiul pentru care trebuie să-mi fac griji, cel care are toate şansele să ajungă să îşi facă veacul în faţa intrării unui 7/11.

Cobor să văd ce se mai întâmplă cu propriul meu tată, care se uită pierdut la fereastra întunecată, ignorând televizorul din faţa lui. Se întoarce, mă vede în încăpere şi îi trebuie o secundă până să-şi amintească cine sunt. Se caută de ţigări.

— Ştii de ce mi-e dor? întreabă el.

Şi eu mă rog să fie Rockford Files.

— De cotlet de vită.

Întors în bucătărie, răzuiesc căcatul pe băţ din tigaie, spăl vasele, le aranjez frumos şi mă holbez în a doua ceaşcă de cafea. Ceasul ticăie. Corespondenţa e pe bufet, o aşteaptă pe Lisa: un teanc de facturi restante, plus nişte cataloage rustice pe care mă gândesc să le arunc. Mă trec sudorile când Lisa pune mâna pe vreun catalog. De când cu accesul ei compulsiv de cumpărături, le priveşte ca pe cele mai crude ispite – veşti din lumea de afară. Desigur, chiar şi înainte de problema asta recentă, Lisa a avut o relaţie foarte complicată cu banii şi cumpărăturile. A crescut singură la părinţi, iar în primii zece ani de viaţă a fost răsfăţată de tatăl ei, dealerul de maşini mereu plecat, deşi în final s-a dovedit că nu fusese la fel de răsfăţată precum copiii lui din cealaltă familie. Lisa avea doisprezece ani când Walter McDermott a făcut un infarct şi-a murit, ceea ce a dezvăluit o stranie bucată de adevăr: Walter nu numai că avea două reprezentanţe Dodge, în două state diferite, dar avea şi două neveste, câte una în fiecare stat. Tribunalul a stabilit că Lisa şi mama ei erau de fapt a doua familie a lui Walter – el nu divorţase

niciodată de soţia numărul 1 (şi nici nu i-a pomenit vreodată mamei Lisei de ea) –, astfel încât întreaga avere a fost moştenită de prima soţie şi de cei trei copii mai mari ai lui Walter. Lisa şi mama ei au rămas fără nimic. Când le auzeai amintindu-şi acea perioadă, ai fi zis că vorbesc despre asediul Leningradului, unde ele fierbeau pantofi şi mâncau scoarţă de copac. Într-un final, când Lisa avea cincisprezece ani, mama ei a găsit un bărbat mai în vârstă şi responsabil, care să aibă grijă de ele şi să plătească facultatea Lisei (acesta a fost şi sfatul ei, pe care Lisa evident că l-a ignorat: să se mărite cu un bărbat bogat şi mai bătrân cu cel puţin zece ani decât ea). Ce m-a surprins pe mine a fost faptul că Lisa a continuat să-l idolatrizeze pe Walter. Ce nu mă surprinde nici acum e că a ajuns să fie plină de spaime în ceea ce priveşte banii, siguranţa şi bărbaţii – şi că temerile ei cele mai profunde se păstrează şi acum în zona unde cele trei lucruri se intersectează. Îmi amintesc că m-am speriat un pic când, la începutul relaţiei noastre, Lisa m-a târât după ea într-un magazin în care pusese ochii pe o curea. Am întors eticheta spre mine: două sute optzeci de dolari. I-am zis că toate hainele mele la un loc nu fac atâta. Vreme de două zile a fost întoarsă pe dos şi furioasă pe mine fiindcă o umilisem (şi o dezamăgisem), dar, în chip iraţional, a fost furioasă şi pe magazin, pentru că-şi permisese să vândă haine pe care ea nu şi le permitea, şi pe lume în general, pentru că o ţinea departe de ce avea mai bun. Asta a fost înainte ca eu să-mi dau seama că Lisa va lua întotdeauna foarte personal problemele legate de bogăţie şi sărăcie, înainte să înţeleg că, deşi mă iubea, Matthew D. Prior nu-i alunga teama ei cea mai profundă, că o să fie pusă în situaţia să rămână pe cap cu un ratat care nu-i în stare să o întreţină... (sau poate că s-a îndrăgostit de mine fix din cauza asta, pentru că îi aduceam aminte de bătrânul şi periculosul Walter).

Poate că suntem târâţi spre propria noastră distrugere, împinşi înspre propriul nostru 7/11.

Pe unde o fi? Ceasul de pe peretele din bucătărie arată ora zece fără cinci minute. Mă uit pe geam, dincolo de minuscula mea reflecţie, în bezna curţii din spate. Ştiam încă de acum doi ani că Lisei îi va pica greu să vadă cum îmi dau demisia pentru a mă aventura în ceva atât de riscant precum un website dedicat poeziei financiare. Dar de unde era să ştiu că economia o să se ducă atât de tare la vale, că o să fiu concediat din slujba la care m-am întors imediat sau că propria noastră casă îşi va pierde jumătate din valoarea de dinainte? Sau poate că nici nu mi-a păsat (...suntem târâţi spre propria noastră distrugere). Îmi amintesc că la un moment dat mă uitam la Teddy, când el credea că nu-l vede nimeni, cum fixează cu privirea o cană cu lapte care stătea pe marginea bufetului. Cu totul inexplicabil, i-a dat un ghiont. Sau poate că nu e chiar inexplicabil, genul ăsta de căni se găsesc mereu pe marginea bufetelor şi uneori pur şi simplu nu te poţi abţine.

Într-un sfârşit, la zece şi câteva minute, văd nişte faruri înaintând pe alee. Văd cum se aprinde lumina din garaj. Peste trei minute nevasta mea, care-mi pune coarne, intră pe uşa din spate.

Şi ea poartă tot o fustă în carouri... se pare că e la modă. Şi chiar dacă picioarelor ei le lipseşte ceva din elasticitatea celor ale domnişoarei Bishop, sunt nişte picioare superbe şi sunt picioarele cu care m-am însurat, picioarele pe care mi le-aş încolăci în clipa asta în jurul taliei dacă m-ar primi. Lisa mai poartă şi o beretă roşie din lână. Nu ţin minte să mai fi purtat vreodată aşa ceva, iar simplul fapt că o văd acum îmi îngheaţă un pic inima, de parcă ar urma să se transforme în altcineva, din cap până-n picioare. Să fie un dar de la Chuck? De parcă mi-ar fi citit gândurile, Lisa îşi scoate bereta şi o pune pe bufet.

— Mulţumesc că i-ai culcat pe băieţi, zice ea.

Se uită prin teancul de corespondenţă. Pare totuşi prea nonşalantă, chiar şi acum, când răsfoieşte cataloagele, de parcă până şi ele şi-ar fi pierdut din forţa de atracţie (o fi îndrăgostită?), iar buna ei dispoziţie mă calcă pe nervi.

— Ceva noutăţi de la şcoală?

Şi îmi dau seama că exact ăsta e momentul pe care îl aşteptam, dar încerc să nu par prea încântat de mine pe măsură ce îi înşir întreaga poveste, incidentul cu talgerele – în timp ce tu erai plecată, făcând Dumnezeu ştie ce, şi eu a trebuit să mă descurc cu toate şi să menţin familia asta unită –, şi poate că mai îngroş un pic povestea, poate că o mai şi înfloresc – ferocitatea atacului lui Franklin, severitatea cu care a reacţionat conducerea şcolii, patima cu care a plâns Franklin după aceea –, dar sunt disperat şi sper ca cele zece tone de vinovăţie pură să o şocheze şi să o abată pe Lisa de la chestia asta pe care e pe cale să o facă familiei. Şi, într-adevăr, în timp ce îi povestesc ce s-a întâmplat, ea îşi pune mâinile la gură şi clatină din cap.

— Dumnezeule, Matt! De ce nu m-ai sunat?

Ridic din umeri:

— Ai spus că ai planuri în seara asta.

— Păi, şi... te-ai gândit că n-o să răspund la telefon?

Ridic încă o dată din umeri, la fel de pasiv şi de ofensat.

— Nu ştiam ce faci. Nu voiam să te întrerup în caz că era ceva important pentru tine.

Sper ca acest „pentru tine“ să o doară un pic. Îmi cobor privirea la tăblia mesei.

— Să întrerupi... Ce... ce să... întrerupi? mă fixează ea uimită. Ştiai ce fac. Ţi-am zis acum o săptămână. Am fost la petrecerea cu lumânări a lui Karen.

Petrecere cu lumânări? Acum, că a spus asta, da, parcă îmi amintesc ceva cu lumânări... Mă gândesc rapid la ceva care să mă absolve de vină, ceva pe care să fiu supărat: petrecerile alea cu lumânări

încep întotdeauna la şapte, ceea ce nu explică de ce nu a ajuns acasă la cină.

— Toată noaptea? întreb eu disperat.

Lisa se întoarce cu spatele. Îşi toarnă cu mâinile tremurânde o cafea, dar o aruncă în chiuvetă cu tot cu ceaşcă, care se sparge.

— A fost o nenorocită de petrecere cu lumânări, Matt! zice ea, întorcându-se către mine cu ochii roşii, înlăcrimaţi. Vrei să mă simt de căcat pentru că am fost la o petrecere cu lumânări?

Deschid gura ca să spun ceva, dar nu scot nici un sunet.

— Pentru că mă simt! Bine? Eşti fericit acum? Mă simt groaznic. M-am simţit groaznic cât am stat acolo, cu toate femeile alea care-şi comandau lumânări şi beau vin şi povesteau pe unde se duc în concedii. Matt, simţeam că le e milă de mine! Stăteau acolo şi le era milă de mine. Şi ştii de ce? Pentru că ştiau că eu nu-mi permit să cumpăr nici măcar un căcat de lumânare, pentru că... pentru că...

Îşi acoperă gura şi începe să plângă tăcută. Eu rămân la masă, cu ochii în ceaşca de cafea.

Amândoi ştim de ce nu-şi permite să cumpere nici măcar un căcat de lumânare.

Când o pomenea pe Lisa, mama obişnuia să îi aducă cel mai înalt elogiu de care era ea în stare când vorbea despre altcineva. Soţia lui Matty, zicea ea, e o femeie *dintr-o bucată*. Pentru mama mea cei mai buni bărbaţi erau „adevăraţi gentlemeni“, iar cele mai bune femei erau cele „dintr-o bucată“. Oprah Winfrey? „Dintr-o bucată.“ Hillary Clinton? „Dintr-o bucată, zău aşa!“ Soacra celei mai mari surori ale mele? „Îi place *să creadă* că e dintr-o bucată.“ Şi, deşi tatăl meu o lua peste picior (uite, Charity, iubita lui stripperiţă, aia era o femeie *dintr-o bucată* – chirurgical vorbind), prin expresia asta mama nu voia să zică decât că o anumită femeie avea succes, că era calmă şi stăpână pe sine. Toate

calităţile pe care mama credea că ea nu le are, toate lucrurile pe care şi le-ar fi dorit pentru ea însăşi.

Când Lisa a trebuit să se întoarcă la lucru şi nu şi-a găsit nici o slujbă, m-am gândit la expresia de suflet a mamei. Şi m-am mai gândit o dată la ea acum vreun an, când – în ceaţa lăsată de *poetfolio.com* – s-a întâmplat să ridic corespondenţa şi să văd un plic de la MasterCard. Inscripţia „URGENT“ de pe plic mi-a atras atenţia: în timp ce eu plăteam ipoteca, Lisa se ocupa de facturile lunare şi ştiam că uneori ce luam pe mere dădeam pe pere. Faza era că noi n-aveam nici un MasterCard. Aveam carduri Visa. Dar, după cum s-a dovedit, aveam amândoi şi câte un MasterCard, ba chiar şi un Discover, iar toate trei fuseseră golite la maximum. M-am dus în garaj, unde cutiile se tot adunau – investiţii, aşa le zicea Lisa –, şi am început să le deschid: păpuşi de porţelan, plăcuţe comemorative şi jucării de pluş în ediţie limitată. După cinci sau şase, m-am oprit. Aici nu era nici un secret. Văzusem cutiile. Iar ea încercase să-mi povestească ce-i cu „afacerea“ online despre care citise – cumpărai obiecte de colecţie de pe eBay, le păstrai câţiva ani, timp în care le creştea valoarea, apoi le vindeai pe Craigslist (sau poate că era invers). Adâncit în propriile-mi vise amăgitoare, m-am prefăcut că o ascult, aşa că disperarea şi invidia cu care vorbea despre oamenii care făceau bani cumpărând şi vânzând asemenea rahaturi online mi-au trecut pe lângă ureche şi am ignorat complet faptul că, în adâncurile ei, soţia mea – care peste o oră stătea şi plângea în faţa mea („Matt, pur şi simplu am scăpat hăţurile“) suferea, era nesigură de locul ei în lume, de valoarea ei, şi târa după ea o spaimă patologică, că bărbatul puternic cu care se măritase se transforma în iresponsabilul ei tată, aşa că a simţit nevoia să facă numaidecât ceva pentru a se putea întreţine singură.

Uite care-i chestia: şi dacă eşti dintr-o bucată, tot te poţi face ţăndări.

Acum Lisa e în bucătărie, rezemată de chiuvetă. Se încruntă, clatină din cap fără să se uite la mine şi iese. În camera cu televizorul îi aruncă tatălui meu un „Salut, Jerry" plat, iar vocea lui hârâie, răguşită şi precipitată, ca vocea unuia care moarte de sete:

— Mi-e dor de-un cotlet de vită.

— Ştiu, Jerry, i-o taie ea, după care adaugă, ceva mai blând: Îmi pare rău.

Apoi se duce sus, iar după un minut aud vocea ei tandră şi dulce venind din camera lui Franklin – un murmur slab, din care nu pot desluşi nici un cuvânt – şi o ţine aşa câteva minute, întreruptă din când în când de vocea lui Franklin, mai întâi furioasă, apoi ascuţită, apoi joasă şi mai relaxată – înăbuşita trompetă de jazz a confortului. Lisa nu face din asta mai mult caz decât ar fi nevoie. E bună la aşa ceva, e bună cu ei, e un geniu al perspectivei şi calmului. Ştiu sigur că Franklin se simte mai bine şi simt cum mă străbate un nou val de gelozie. Vreau şi eu calmul ăla, vocea aia. Apoi îi aud tălpile păşind pe podeaua de la etaj, aud apa trasă la baie, apoi alţi paşi, uşa biroului deschizându-se – ochii mei îi urmăresc mişcările pe liniile din tavan, ca şi cum aş putea vedea prin scândurile plafonului lumea în care trăieşte Lisa acum –, apoi aud primele ţăcănituri surde ale tastaturii computerului (*N-o să-ţi vină să crezi ce mi-a făcut acum*...).

Ştiu că ar trebui să urc la etaj şi să vorbesc cu ea. Şi să ce? Să-mi cer scuze? Să o întreb direct despre Chuck? Să o aştept pe ea să îmi spună? Şi ce să-i zic? Suntem într-un şah etern al orbilor – pierduţi. Cum am ajuns în situaţia asta? Înţeleg cum am ajuns aici: odată cu fiecare decizie greşită, cu fiecare eşec, fiecare s-a împovărat cu vinovăţia şi meschinele sale resentimente. Am construit unul împotriva celuilalt câte un dosar pe care nu l-am

înaintat niciodată. Atâta timp cât nici unul dintre dosare nu a fost deschis, iar acuzaţiile au rămas nerostite, ne-am menţinut într-o înţelegere tacită, *tu nu zici nimic despre asta şi eu nu zic nimic despre aia*, timp în care asta şi aia au tot crescut, au copleşit totul, iar unica legătură dintre noi a rămas acest pod făcut din tăceri vinovate şi învinuiri reciproce. Eu nu aduc în discuţie insistenţele ei privind redecoratul casei şi nici accesele compulsive de cumpărături online, iar ea nu mă priveşte fix peste masă la cină şi nu-mi spune „Cu tot respectul, Matt, dar... poezie financiară? Ce căcat!“ Şi o ţinem aşa la nesfârşit, fără să schimbăm o vorbă – până ajungem în faza cu acuzaţiile de infidelitate şi dezastrul cu traficul de iarbă în care suntem acum.

Acum nu mai suntem soţ şi soţie – suntem complici necondamnaţi.

E aproape ca şi cum Lisa şi cu mine am merita aşa ceva. Sau am crede că o merităm. Şi nu mi se pare că suntem singurii. E ca şi cum întreaga ţară ar crede că am făcut noi ceva ca să merităm căderea economică, încălzirea globală şi războiul ăsta nesfârşit, grămada de căcat în care ne-am afundat. Ne-am întins mult mai mult decât ne era plapuma, am cheltuit bani pe care nu-i aveam, am stors toate resursele şi-am trăit într-o bulă. Economiştii pretind că studiază o ştiinţă socială, numai că, deşi economia este o maşinărie formată din sisteme extrem de complexe, ea este de asemenea şi ceva organic, unde întregul e o reflexie a celulelor din care e format, un zeu făcut după chipul şi asemănarea noastră, predispus la puseuri de lăcomie şi mândrie euforică, de invidie sufocantă, frică iraţională, meschinărie, zgârcenie, euforie maniacală şi depresie absolută. Şi... la vină. La ruşine. Undeva în lume un geniu economic introduce şi calculează indicele ruşinii din această recesiune, fiindcă noi înşine ne dorim să suferim, simţim nevoia să suferim. Ca acel invitat iritant de

la radio, care prezicea cu voioşie un colaps economic încă de-acum cinci ani de zile, iar acum e extaziat, e mai mult decât încântat că poate spune „V-am zis eu!“ De fapt pare chiar excitat de ideea supelor la plic şi de o rată a şomajului de douăzeci la sută. Vă zic eu, omului ăstuia i se scoală la criză. Politicienii şi analiştii de la televizor îşi pun ciorapi de piele şi îşi trag singuri biciuri pe spate, autoflagelându-se ca nişte creştini de la sfârşitul veacurilor, cerşind pedeapsă pentru cheltuielile lor desfrânate, pentru încrederea în creanţe, pentru împrumuturile nu foarte inteligente şi pentru cretinii pe care i-am ales în funcţii, pentru şefii consiliilor de administraţie, plătiţi de noi cu mult prea mulţi bani, şi pentru războaiele nejustificate pe care le-am purtat. Suntem nişte copii prinşi cu minciuna şi cu furtişagul: copiii vinovaţi şi bătuţi ai beţivilor. Daţi-ne nouă pedepse astăzi, ca să ne simţim iubiţi, ca să simţim şi noi ceva.

Dar Lisa şi cu mine? Noi ne-am plămădit necazurile cu mâinile noastre, la bine şi la rău, la belşug şi sărăcie, le-am clădit din greşeli şi aroganţă şi, da, dintr-o anumită perspectivă, merităm asta... să sfârşim cu curul în drum. Fără alte explicaţii. Ea îşi merită soţul şomer şi drogangiu. Eu îmi merit soţia rece, care-mi pune coarne.

Mă holbez la tavanul care ne desparte. Ea e acolo sus.

Aud zumzetul slab al televizorului din camera de alături. Tata oftează.

Încă mai pot merge sus. Şi ce să văd acolo? Pe Lisa stând la computer? Sau întinsă pe pat şi scriindu-i ăluia SMS-uri? Există oare vreo şansă, oricât de mică, ca ea să tragă la o parte aşternutul şi să-mi zică „Matt, aşa-i că nu ieşi în seara asta?“ Sau va urma aceeaşi tăcere inconfortabilă, cu priviri care se evită, cu mine mutându-mi greutatea de pe un picior pe altul şi rostindu-mi scuzele idioate, după care Lisa va ridica din umeri când o

să-i spun că mă duc după lapte a treia oară săptămâna asta?

Întotdeauna există momente în care te mai poţi opri, intersecţii unde poţi schimba direcţia – momentele acelea există... până când încetează să mai existe.

Îmi iau cheile.

Capitolul 16

Bun venit în Weedland – haiku 2

Îmi vreau dealerii
mult mai deştepţi de atât;
Intraţi în Weedland

— Trezeşte-te, Ciupici! zice o voce pe care nu o recunosc.

Sar ca ars.

— Bun venit în Weedland! zice Jamie de pe bancheta din spate.

Mă uit pe fereastra din dreptul meu, apoi la Dave, dealerul de droguri, care e la volan.

— Ai dormit bine? mă întreabă tovarăşul meu, Jamie.

— Cât am dormit?

— Juma' de oră.

Era bizar de relaxant să mergi într-o maşină pe care o conduce altcineva, chiar dacă acel altcineva era dealerul de droguri Dave, iar maşina lui era deconcertant de asemănătoare cu a mea. Ne-am întâlnit acasă la Bea, iar eu, cum nu mai dormisem de câteva zile, începusem să-mi simt capul tot mai greu când Jamie se apucase să povestească despre „tipul ăsta care-i cu mine în clasă la mate" şi care „vrea să-şi facă o operaţie ca să devină gagicuţă, dar zice că nu-i homosexual şi eu îi zic «Frate, cum căcat să nu fii homosexual?», da' el insistă că nu-i homosexual, zice că e, gen, femeie, şi eu zic, gen, «Frate, până nu eşti femeie pe bune, eşti un

bulangiu, bă», da' el zice «Dar dacă n-am făcut niciodată sex cu un bărbat, cum să fiu homosexual?» şi-atunci eu îi zic «Băi, frate, asta-i cam ciudat...»"

Iar următorul lucru pe care mi-l amintesc e că Dave mi-a spus: „Trezeşte-te, Ciupici".

Şi m-am trezit dintr-odată aici, în...

...Weedland, Ţara Ierbii, care se găseşte în ultimul loc din lume pe care mi l-aş fi imaginat, într-un târguşor de fermieri, la o oră distanţă de oraş, pe un drumeag din dosul străzii principale a acestui nesfârşit târg muribund, cu lanuri de grâu şi mori – un târg care s-a zbătut în sărăcie cu atât de mult timp în urmă, încât localnicii au ajuns să fie nostalgici după vremurile grele de altădată. Vremurile grele de acum? Puah, plictisitoare. Ca vai de ele. Pe vremuri, în zilele grele de altădată, mâncau pământ. Dar erau fericiţi!

Nu-i zic lui Dave că am mai fost în târguşorul ăsta de cel puţin cinci ori, asta pe vremea când eram reporter. Undeva între niciunde şi nicăieri, pe o autostradă cu două benzi, orăşelul ăsta de căcat e îndeajuns de aproape de oraş ca să fie unul dintre cele cinci-şase localităţi în care se duceau angajaţii ziarului oricând aveau nevoie de vreo „reacţie rurală" la textele lor. Veneam în Weedland destul de des (bineînţeles, fără să ştim că e Weedland) ca să scriem despre respingerea cutărui proiect de lege agricolă, despre cutare embargo pe grâu sau despre campania electorală parşivă a cutărui politician local. Uneori un articol nu e complet dacă nu citezi şi un comentariu aleatoriu oferit de un bătrân fermier, iar aici găseai mereu câte un fermier bătrân şi slobod la gură pe care să-l citezi, unul dintre fiii fermierilor bătrâni şi slobozi la gură pe care ziarul meu îi cita în vremurile grele din anii '70, unul dintre nepoţii bătrânilor slobozi la gură pe care-i citam în vremurile grele din anii '30. Moştenirile trecutului.

Dave parchează pe o stradă cu case din scânduri, chiar în dosul străzii principale, care se numeşte, absolut adecvat, Strada Principală. Casa către care ne îndreptăm e situată în dosul câtorva magazinaşe improbabile de pe Strada Principală: un magazin de aparate foto şi ceasuri şi un mic atelier de reparat motoare. În acest cvartal sunt doisprezece case, şase de-o parte a străzii şi şase de alta. Parcăm în spatele unui Camaro roşu (Atât de multe depind de un Camaro roşu...) şi eu îi urmez pe Dave şi Jamie, trecând pe lângă grămezile de frunze adunate pe trotuar, până în faţa unui imobil obişnuit, cu etaj şi o lucarnă înaltă, cu o piscină gonflabilă într-o parte a casei şi o rulotă veche, conectată la curent printr-un cablu care duce la uşa din spate.

Dave sună la uşă.

În prag apare un tip scunduţ şi rotunjor de vreo douăzeci şi ceva de ani, cu o şapcă de baseball cu cozorocul la spate, care vorbeşte la mobil („N-are cum... Nu ea... Fii serios... Numa' prietenii lu' frate-meu ş-un gabor... N-are cum... Fii serios... N-are cum...") şi care, după ce ne deschide uşa, face câţiva paşi în spate fără să ne ia cu adevărat în seamă, ci continuând să vorbească la infinit („N-are cum... Fii serios... Nu ea... N-are cum..."), timp în care se împinge într-o uşă şi dispare.

— Nu-ţi bate capul cu el, zice Jamie. Grăsanul ăla muist crede că toţi îs gabori. Îl urăsc.

Jamie poartă iar kippa, o haină neagră, care-i vine până la genunchi, şi o simpatică pereche de ochelari de vedere negri (mi-a povestit că a rămas fără lentile de contact şi că mama lui s-a mutat la o companie de asigurări medicale care oferă servicii complet inutile în materie de vedere).

Jamie zice iar:

— Îl urăsc al dracu' de tare!

E drept că nu-l ştiu de prea mult timp pe Jamie, dar mă surprinde să-l aud spunând că urăşte pe cineva. Poate că în general cei cu kippa îi urăsc pe

cei cu şepci de baseball – ceva gen republicani contra democraţi sau India contra Pakistan.

Arunc o privire în camera de zi a acestei case vechi. Sunt acolo două afişe cu reclame la bere şi o hartă mare a lumii, o pictură proastă în ulei înfăţişând o casă în pădure, o canapea, două fotolii, un televizor, un set de enciclopedii World Book şi încă un raft plin cu ediţii de opere prescurtate de la Reader's Digest. Covorul e de un bej tocit. Dacă laşi la o parte afişele cu reclame la bere, ar putea fi la fel de bine casa bunicilor tăi, cu toate cele la locul lor, numai că are ceva... nu ştiu exact ce... ceva dubios... o dezordine artificială, de parcă ar fi fost asamblată de scenograful unui teatru de provincie pentru o melodramă de familie.

Dave, dealerul de droguri, se leagănă pe picioare cât îl aşteptăm pe cel cu care trebuie să ne întâlnim. Poartă un palton superb din lână pieptănată şi are părul proaspăt tuns şi dat cu gel. Şi eu am un palton din lână aproape identic şi iarăşi mi se pare că ceva nu se potriveşte: dealerul meu de droguri are aceeaşi maşină şi acelaşi palton ca mine? Un dealer de droguri ar trebui să conducă un Monte Carlo cu garda la sol micşorată şi să poarte haine cu ţesătură lucioasă, satin negru, treninguri de velur sau ceva de genul ăsta. Declar oficial că nu-mi place ca dealerul meu să fie avocat.

Mai stăm aşa, în picioare, vreun minut şi în cele din urmă în cameră intră omul pe care-l aşteptam... şi nici de data asta nu e nici pe departe cum mă aşteptam să fie – deşi nu-mi aduc aminte să mă fi aşteptat la ceva anume. Tipul ăsta e rotunjor şi greoi, are treizeci şi ceva de ani, o faţă de bebeluş, obraji rotunjori şi pufoşi şi un păr blond şi rărit. Poartă cea mai mare *parka*[28] pe care am văzut-o vreodată, cu fermoarul încheiat până la gâtul lui gros cât un buştean. Tipul ăsta e un cort de campanie umblător. Apoi Marele Parka şi Dave fac acea ciudată combinaţie de îmbrăţişare şi strângere

de mână, cu capetele lăsate pe spate şi folosind încrucişăturile de mâini pe post de tampon.

— Ce mai faci, frate?

— Bine. Tu?

— Ei, ştii şi tu.

— Bun, deci...

Dave se extrage din îmbrăţişare şi... mă introduce:

— El e tipul.

Întind mâna şi Marele Parka mi-o ia în halca lui de palmă pufoasă şi umedă. Îmi oferă o strângere de mână jilavă, iar eu ridic privirea la faţa lui roşcovană şi delicată.

— Încântat de cunoştinţă, Guy, zice el.

— Ăăă... nu.

Îi arunc o privire lui Dave.

— Nu mă cheamă Guy.

Marele Parka se uită şi el la Dave:

— Ai zis „El e Guy“.

— Nu. Am zis „tipul“[29]. „El e tipul.“ Îl cheamă Matt.

— Ah.

Marele Parka pare cumva înspăimântat de gafa dealerului.

— Am crezut că Guy e un fel de... prescurtare pentru Matt.

— Cum să fie Guy o prescurtare pentru Matt? întreabă Dave. De ce ai prescurta un nume de patru litere într-unul de trei?

Mă simt jenat de stângăcia Marelui Parka, care acum s-a înroşit complet. Ba chiar mă gândesc că ar putea izbucni în plâns.

— Dar... ar putea fi o poreclă, nu?

— Porecla tipului e Ciupici, zice Jamie.

— Aha! zice Marele Parka. Ciupici, uite ce e. E vreo problemă dacă Dave şi cu mine discutăm un minut între patru ochi?

Bineînţeles că nu, zic eu, după care mă duc să mă aşez pe canapea, lângă Jamie, iar Dave şi Marele Parka se retrag să şuşotească în bucătărie.

De pe canapea, Jamie zice încet:
— Dave a crescut pe-aici.
— Pe bune?
De fapt nu sunt foarte surprins că Dave e de-aici. Sunt surprins doar că Dave e de undeva. Normal că trebuie să fie şi el de undeva, dar niciodată nu te-aştepţi să ajungi în cartierul natal al dealerului tău de droguri.
Jamie continuă cu o voce scăzută:
— Gagiu' ăla mare cu haina aia e Monte. A fost coleg de liceu aici cu Dave. Au jucat fotbal împreună. Ţi-i închipui pe tipii ăştia jucând fotbal? Căcat, ar fi trebuit să trăiesc şi eu într-un orăşel. Aş fi fost super-tare, băga-mi-aş! Cu siguranţă nu m-aş fi lăsat de şcoală într-a opta. După ce-au terminat, Dave s-a mutat şi a făcut Dreptul. Monte a rămas prin zonă. Asta-i casa lu' bunicu-său.
— Şi bunicul lui Monte unde-i?
Jamie se uită la mine cu nişte ochi măriţi, într-un fel care mă face să mă gândesc că bunicul lui Monte a înnebunit şi l-au băgat într-un azil sau că Monte şi Dave l-au sugrumat şi l-au omorât.
— Pe Monte l-au înfundat pentru posesie acu' vreo doi ani. Dave l-a scos şi de-atunci lucrează împreună.
Jamie arată cu capul spre bucătărie:
— Căcănarul care vorbea la telefon, ăla-i fratele lui Monte, Chet. Un căcănar. O lipitoare care trăieşte pe spatele lui Monte, idiotu' dracu'! Într-o zi noi doi o să ne luăm în beţe. Şi-abia aştept, bă. Îl termin pe muistu' ăla!
Cu toate că, venind de la Jamie, toate astea nu par a fi decât vorbe goale, mă gândesc să-i ţin şi lui eficienta mea predică anti-violenţă în patru puncte, pe care i-am servit-o şi lui Franklin ceva mai devreme, dar într-o altă versiune („(1) Violenţa nu e niciodată bună, exceptând rarele cazuri de autoapărare ce implică şi grenade de mână, chiar dacă e folosită împotriva căcănarilor muişti şi idioţi...“).

Jamie se uită roată prin sufragerie.

— Deci... tu eşti cumva şi om de afaceri, şi scriitor?

— M-am ocupat de secţiunea economică a unui ziar timp de optsprezece ani.

— Şi scrii ce? Poezii şi căcaturi d-astea?

— În mare parte căcaturi.

— Şi cum ajungi să faci asta? Îţi trebuie, gen... o diplomă pentru aşa ceva?

Până acum stătusem lângă Jamie pe canapea, însă acum mă întorc şi-l privesc în faţă: obraji supţi, păr lins, vopsit negru, o ţintă în nas şi una în buză, plus tatuajul ăla care i se încolăceşte la jumătatea gâtului, iar deasupra, doi ochi cu colţurile coborâte. Acolitul dealerului meu de droguri reacţionează ca orice puşti care se hazardează să lanseze o întrebare. Roşeşte.

Nu pot să nu zâmbesc.

— Ce-i, Jamie, vrei să te faci scriitor?

Îşi muşcă nervos buzele şi coboară privirea: nu ştie sigur dacă zâmbesc din cauză că îl iau peste picior. E jenat că aspiră la ceva atât de prost cotat cum e calitatea de scriitor.

— Nu ştiu, zice Jamie. Probabil c-o să ajung şi eu în vânzări... sau în poliţie... sau, nu ştiu, poate c-o să cânt în vreo trupă... E clar că tre' să fac altceva ca să scot un ban.

Ridică din umeri.

— Dar da, mereu m-am gândit c-aş putea fi un scriitor bun.

Din păcate, şedinţa noastră de consiliere profesională se întrerupe în momentul în care Monte, Marele Parka, se întoarce singur în cameră. Habar n-am unde a dispărut Dave.

— Hai, Ciupici, zice Monte. Vreau să-ţi arăt ceva.

Jamie şi cu mine îl urmăm printr-o bucătărie rustică – pe masa de plastic laminat zace o cutie deschisă cu o jumătate de pizza vegetariană (Notă de subsol a analistului de piaţă drogat: Platforma

de livrări rapide şi preţul scăzut al acţiunilor fac ca pizza Domino să fie o investiţie solidă pe timp de criză) – şi ne oprim în faţa uşii zăvorâte a pivniţei. Marele Parka scoate unul dintre acele inele de chei purtate de obicei de portari, deschide uşa şi coborâm (Jamie: „Ai grijă la cap, Ciupici“) într-o cameră de recreere lambrisată, cu două ferestre protejate de un cadru exterior. Într-un colţ e o sobă ecologică stinsă, iar un ventilator de plafon plimbă aerul cald prin încăpere. E surprinzător de torid aici jos, chiar sufocant. În cealaltă parte a încăperii o masă de hochei stă sprijinită de un perete. Marele Parka o apucă de o margine, Jamie de cealaltă, o trag deoparte, după care Monte, Marele Parka, ia un şpaclu, îl potriveşte într-o despicătură a lambriului şi desprinde de acolo o bucată de mărimea unei uşi, aşază lambriul în picioare, sprijinit de un alt perete, şi face un pas în spate, lăsând astfel să se deschidă în faţa noastră un culoar îngust, luminat în galben de o instalaţie cu becuri de Crăciun întinse direct pe pământ.

— Pe vreme prohibiţiei, aici jos a existat un alambic, îmi zice Jamie. Străbunicu' lu' Monte făcea contrabandă cu rom.

Mă iau după Monte pe culoarul ăsta îngust. E cald. Nici o fereastră. De-a lungul culoarului sunt trei uşi micuţe, toate încuiate cu lacăte. Pe sub fiecare trece un şirag galben de beculeţe aprinse. Monte foloseşte o cheie ca să descuie prima uşă, apoi se dă la o parte, ca să pot vedea înăuntru.

Dave nu e nicăieri. Fiecare pas pe care îl face pare plănuit dinainte în vederea unei mărturii viitoare: „Domnule Prior, l-aţi văzut vreodată pe clientul meu în camera unde erau culturile?“.

Păşesc în cadrul îngust al uşii.

Nu sunt cu totul pregătit pentru ce văd.

Camera e mică, poate de vreo trei metri pe trei. E aproape insuportabil de luminoasă. Aud un gâlgâit surd: sunetul apei trecând prin ţevi. Din tavan atârnă trei şiruri de reflectoare de genul celor

folosite de fotografi, iar pereţii sunt tapetaţi cu staniol. De-a lungul pereţilor sunt aliniate aeroterme, iar pe peretele de lângă uşă sunt plasate termometre şi barometre. În mijlocul camerei, sub reflectoare, e chestia pentru care am venit aici: patru şiruri de tejghele înalte până la piept, fiecare cu câte un vas pe ea şi cu nişte şiruri de cuburi mari, făcute parcă din plasă de sârmă oţelită şi legate printr-un sistem de irigare cu ţevi de plastic, din care se înalţă, ca nişte şiruri de pacienţi cu perfuzii, trei duzini de un verde întunecat din cele mai măreţe plante hidroponice de marijuana pe care le-a văzut cineva vreodată, cu tulpinile explodând în frunze ca de ferigă şi având în vârf, ca nişte figurine lascive dintr-un brad de Crăciun, superbele răbufniri violet-verzui ale vaporoşilor muguraşi.

— Uau! zic eu.

Sunt şiruri peste şiruri din aceste plante de un verde-întunecat, cu vârfurile grele de muguri, dar şi mai multe atârnă cu vârfurile în jos la uscat, iar eu îmi amintesc de mahorca aia gri pe care prietenul meu Donnie se încăpăţâna să o cultive pe vremuri şi diferenţa dintre ele e precum cea dintre caii pursânge şi măgari. Şi chiar dacă pentru asta am venit aici, încăperea are ceva vag neliniştitor, ca una din acele ferme avicole unde găinile sunt ţinute închise şi injectate cu steroizi ca să le crească pieptul. Iar gâlgâitul surd al tuburilor hidroponice legate la ghivece o fac să fie şi mai înfiorătoare, ca într-un film cu profanatori de morminte sau ca un cuib de cadavre din seria de filme Alien. Monte îmi pune o mână pe umăr:

— Haide.

Următoarea încăpere arată la fel, doar că aici se aude bâzâitul becurilor cu sodiu şi ceva despre care Monte îmi spune că e un generator de dioxid de carbon. Şi, în loc să fie cultivate în „lână de piatră“, cum le-a zis Monte cuburilor pe care le-am văzut mai devreme, aceste tulpini răsar dintr-o

chestie gri-albicioasă, ce aduce foarte bine cu folia de împachetat.

— Nucă de cocos tocată, zice Monte. Merge de minune la genul ăsta de plantă, dar trebuie să fii foarte atent la afide[30]. Într-un an am pierdut o recoltă întreagă din cauza afidelor.

— Înţeleg.

Asta e tot ce-mi trece prin cap să zic.

În încăperea următoare becurile sunt fluorescente, iar plantele cresc într-un amestec de pământ şi bureţi.

— E incredibil, zic eu. Sigur ai o diplomă în botanică sau aşa ceva.

Din camera de recreere din spatele nostru se aude vocea lui Jamie:

— Nici vorbă, gagiu'. Monte e autodidact. Tipu' e un fel de geniu.

Monte înalţă timid din umeri.

Scurtul culoar se termină cu o uşă de metal ca o trapă de la un furnal de cărbuni de pe vremuri. Monte o deschide şi mă trezesc privind cu atenţie un spaţiu îngust prin care, dacă te târăşti, ajungi într-un alt coridor strălucitor.

— Tunelul ăsta duce în pivniţa vecinului, zice el.

Îmi spune că prin tunelurile astea sunt legate trei pivniţe din cartier şi că fiecare pivniţă are câte o intrare secretă care duce în camerele destinate culturilor. Există douăsprezece astfel de încăperi în micul lui labirint subteran.

Mă gândesc la fermierii bătrâni şi slobozi la gură pe care îi intervievam de obicei în legătură cu preţurile în scădere la grâu – şi mă întreb dacă vreunul dintre ei o fi locuit într-una din aceste case cu pivniţe pentru alcool contrafăcut, transformate în tuneluri pentru marijuana. Probabil cultivau deja iarbă de zeci de ani în labirintul ăsta de beciuri.

Monte îmi spune că Chet, fratele lui, locuieşte în una din aceste case. Cealaltă e tot a lui, dar o închiriază unor prieteni care nu au voie să intre în

pivniţă, pe care o ţine bătută în cuie şi încuiată cu lacătul. Monte le ia puţini bani chiriaşilor şi le plăteşte factura imensă la electricitate. Fiecare aparat electric din casă este cât mai economicos şi fiecare casă are câte o piscină goală în faţă şi o rulotă parcată alături, în caz că facturile foarte încărcate ar stârni suspiciunile cuiva. Să te descurci cu facturile la curent, asta-i cheia întregii afaceri, îmi explică el. Cei de la Narcotice şi-au făcut un obicei din a vâna consumul mare la electricitate, care i-ar conduce la operaţiuni de cultivare a ierbii, aşa că Monte îşi împarte facturile la curent nu doar între casele din cvartal, ci şi cu cele două afaceri din spatele casei lui, cele de pe Strada Principală, micul atelier unde se repară motoare şi magazinul de aparate foto şi ceasuri, ambele putând să justifice mult mai uşor un consum mare de energie decât o proprietate privată.

— Deci şi alea-s ale tale? întreb eu.

— Nu, nu, zice el, sunt doar afaceri prietene. Noi tragem curent din magazinele lor pentru câteva încăperi cultivate şi, în schimb, le plătim în fiecare lună dublul facturii la curent.

— Monte le ţine afacerile pe picioare, zice Jamie din prag. Tipu' ăsta-i, cum ar veni, ultima afacere care merge din oraş.

Fălcile rotunde ale lui Monte se înroşesc instantaneu. Acest baron al drogurilor şi botanist amator se ruşinează extrem de uşor.

Întreaga operaţiune mi se pare fascinantă, numai că toată povestea are ceva care mă nelinişteşte – şi nu e ceea ce ar trebui să mă nelinişească, adică faptul că, practic, fac turul unei operaţiuni complexe şi ilegale de cultivare a drogurilor. Nu, altceva mă sâcâie pe mine, orice aş face.

Monte se uită în urmă pe culoarul întunecat.

— Haide, zice, iar eu îi urmez pe el şi pe Jamie în camera de recreere.

Apoi Monte închide Weedlandul şi o pornim în sus pe scări.

Dave ni se alătură din nou şi ne aşezăm în jurul mesei de plastic – Jamie şi cu mine pe o parte, Monte şi Dave pe cealaltă. Scaunul lui Monte pârâie sub greutatea lui, deloc neglijabilă.

Chet se întoarce, vorbind în continuare la telefon, şi deschide din nou frigiderul.

— Căcat... Fii serios... Imposibil... Că-i un căcat, de-aia... Fii serios.

Mă uit la Jamie, care-i aruncă lui Chet o privire furioasă cu nişte ochi mijiţi şi încordaţi, ca un câine gata să rupă lanţul.

— Chet! strigă Monte. Ce-i cu tine?

Chet se întoarce către fratele lui şi ridică din umeri. După care închide frigiderul şi se cară din cameră pe un soi de verandă închisă cu sticlă din spatele casei.

— Căcat, zice el în timp ce iese. Fii serios, n-are cum.

Când uşa se închide, Monte zâmbeşte. Îşi lasă mâinile ca nişte cotlete de culoarea cărnii jupuite să se odihnească pe masă.

— Când Dave şi Jamie mi-au zis despre tine, am vrut imediat să te cunosc. Nouă miare e ceva impresionant pentru o primă achiziţie.

— Bine'nţeles c-am făcut nişte investigaţii legate de tine, ca să fim siguri că nu eşti vreun gabor, zice Dave.

Monte se fâţâie agitat pe scaun, ca şi cum i-ar fi frică să nu mă fi enervat că mi-au agresat spaţiul privat.

— Te-am căutat pe Google, atâta tot, zice el.

Dave, dealerul de droguri, îi aruncă o privire tăioasă lui Monte botanistul, pentru că mi-a spulberat iluzia unei cercetări amănunţite. Tipii ăştia sunt mai răi decât mine şi Lisa, cu privirile pe care şi le aruncă neîncetat, cu problemele lor de comunicare, cu afecţiunea bizară, mereu înfrânată, pe care o au unul faţă de altul.

— Orişicum, continuă Monte, suntem încântaţi de contactele tale, de noile pieţe pe care le-ai putea deschide. Întotdeauna ne-am gândit că există un... ăăă... un...

— Un segment de populaţie la care nu reuşim să ajungem, îi termină Dave fraza.

Monte îi aruncă o privire lui Jamie.

— Vreau să zic că oamenii cu care lucrăm acum sunt minunaţi, doar că Dave şi cu mine ne-am gândit întotdeauna că trebuie să mai existe şi alţi oameni pe lângă fumătorii obişnuiţi pe care-i ştim noi. Oameni mai în vârstă, oameni care au fumat mai demult şi care poate că ar fuma iar dacă ar şti un loc sigur de unde să cumpere. Iar tu eşti fix genul ăla de tip despre care Dave zice că i-ar cunoaşte. Respectabil. Nu baţi la ochi. Fără dosar penal, fără vreun motiv pentru care să te bănuiască poliţia de ceva, fără tatuaje, dependenţe ori alte asocieri dubioase...

Oricât de mult mi-aş dori să mă pot înfrâna, nu sunt în stare, iar la auzul cuvintelor „tatuaje, dependenţe ori alte asocieri dubioase“, mă uit la Jamie. Mestecă gumă, iar tatuajul de pe gât îi zvâcneşte ritmic la fiecare plescăitură. Îşi împinge ochelarii mai sus pe nas şi-mi zâmbeşte.

— Cum i-am zis lui Dave: dacă îţi permiţi să iei de nouă miare din prima... Frate, cu unul ca tine ar trebui să facem afaceri pe termen lung.

— Mulţumesc pentru aprecieri, zic eu.

Toate astea sună dubios de oficial.

— Trebuie totuşi să vă spun că n-o s-o fac decât o bucată de timp, până ce reuşesc să-mi achit câteva chestii şi să mă pun iar pe picioare.

— Sigur, zice Monte. Sigur, dar...

În momentul ăsta se lasă pe spate în scaun, iar picioarele scaunului se crăcănează puţin, hârşâind pe linoleumul vechi al podelei. Mă tem ca scaunul ăla vechi să nu se rupă cu tot cu el.

— Dave, n-ai vrea să...

Iar Dave, dealerul de droguri, pleacă din nou. Ăsta ar trebui să fie momentul în care îmi iau în primire iarba.

În loc de asta, Monte îmi înmânează o pipă mică şi o brichetă, iar eu îi dau foc şi simt acea arsură fierbinte în gât, urmată de fumul dulceag. O, da! Asta era. Două fumuri, apoi las pipa pe masă. Deja mă simt mai bine.

Monte întinde mâinile.

Scot plicul cu bani din buzunar – şi simt o undă de regret (uite că s-au dus). Monte nu-i numără. Banii dispar pur şi simplu în haina lui. După care el se ridică, se duce la un dulap de bucătărie, îl deschide şi scoate din el o pungă de plastic resigilabilă (Notă de subsol a analistului de piaţă drogat: Fii cu ochii pe S.C. Johnson and Sons – producătorii acestor populare pungi resigilabile – când apar pe bursă), pe fundul căreia se vede un fişic de muguri verzi de mărimea unui trabuc mai mare. Scoate şi un cântar pentru bebeluşi, pe care îl pune pe masă. Aşază punga pe cântar şi văd că are optzeci şi cinci de grame. După care îmi înmânează punga şi se aşază din nou pe scaun.

— Mai am nevoie de ceva timp ca să strâng şi restul, zice Monte. Nu poţi scoate de pe rafturi aşa, dintr-odată, un kil o sută. Şi în primul rând trebuia să mă asigur că ai cu ce să plăteşti.

Ridică din umeri într-un gest de scuză.

— Mâine-seară îl iei pe Jamie, treceţi pe aici şi iei restul. Ce-i acolo e doar aşa, de gust. Optzeci şi cinci de grame. O să le scad din un kil o sută.

— Fix cât îţi trebuie ţie pentru glaucom, zice Jamie şi râde.

Sunt cam nedumerit şi mă simt ca un prost fiindcă i-am lăsat să-mi ia banii. Mă întreb dacă de-asta mi-a dat să fumez înainte – ca să mă facă mai puţin vigilent. Şi de ce m-au mai chemat până aici dacă tot n-aveau de gând să-mi dea mai mult de optzeci şi cinci de grame? De ce nu puteam aştepta să-i plătesc până mâine? Mă frământ pe

scaun... simt o gaură în buzunar, acolo unde stătea teancul ăla mare de bani.

Monte mă întreabă, cu pipa în mână:

— Eşti în regulă?

Îi zic că da, iar el îşi vâră pipa într-unul din buzunarele acelei parka enorme.

— Bagă şi tu aia undeva, îmi zice Monte, aşa că îmi pun punga cu cele optzeci şi cinci de grame de iarbă în rucsac, după care el strigă: Dave!

Iar Dave se întoarce, de data asta cu tot cu servietă, şi eu mă gândesc „A, ce tare, alte contracte!“, dar în schimb el scoate un plic cu o ştampilă roşie: „Confidenţial“. Îl împinge spre mine pe deasupra mesei de plastic laminat:

— Am încredere că asta o să rămână între noi.

— Ce-i asta?

— Un fel de... broşură. Un plan de afaceri. Motivul adevărat pentru care te-am chemat în seara asta aici. Bun, evident că n-o să-l poţi lua cu tine. Va trebui să-l citeşti aici.

O broşură? Ce dealeri de droguri umblă cu broşuri? Îi arunc o privire lui Jamie. E imperturbabil, nu arată niciodată contrariat, dar nici nu pare să înţeleagă întru totul ce se întâmplă în jurul lui. Poate chiar ar trebui să se facă scriitor.

Mă uit la Dave, apoi din nou la Monte, care arborează pe faţa aia rotundă şi roşie aceeaşi expresie şovăielnică, dornică de a fi pe plac. Îşi trece degetele groase cât crenvurştii prin părul pieptănat cu cărare pe mijloc şi zice:

— Aici găseşti tot ce trebuie să ştii.

Apoi, pe când eu încă încerc să mă dumiresc, Chet se întoarce în cameră, vorbind la telefon întru eternitate:

— Cum căcat?

Deschide frigiderul şi îşi ia o bere.

— Chet! îl repede iar Monte.

— Tre’ că glumeşti, zice Chet în telefon, fluturând mâna ca să-l îndepărteze pe fratele lui mai mare. Cum căcat? Tre’ că glumeşti.

După care Chet dispare. Zău că încep să-mi doresc ca Jamie să-i crape capul.

Mă întorc către Dave:

— De ce mi-ar trebui o broşură ca să cumpăr iarbă?

Dave îi dă un ghiont lui Monte peste parka aia enormă. Îi face un semn cu capul.

— Mi-ar plăcea dacă ai lua în considerare o chestie, zice Monte, după care se uită din nou la Dave. Caut pe cineva... adică... Gândeşte-te şi tu: de ce să cumperi lapte când poţi să ai vaca ta?

Privirea mi se mută de la Dave la Monte:

— Pentru că... nu vreau o vacă...?

Dave pune o mână pe braţul lui Monte:

— Ce vrea Monte să zică e că ar trebui să te gândeşti dacă nu vrei să cumperi întreaga fermă.

Mă bufneşte râsul. Dar ei vorbesc serios. Mă uit la Monte, apoi la Dave, apoi iar la Monte. Da. Vorbesc serios.

— Pe cuvânt că nu vreau decât un pic de lapte. Nu vreau o vacă.

Dave clatină din cap:

— Uite, asta n-a fost cea mai bună analogie. Dar zău că ar trebui să iei în considerare chestia asta... E o ocazie care se iveşte doar o dată în viaţă.

Şi nu ştiu ce mă face să întreb asta, poate iarba pe care am fumat-o, poate simpla curiozitate, dar zic:

— Cât?

— Ei bine, zice Monte uşor jenat, aş vrea să capăt patru milioane.

— De dolari? întreb eu, după care încep iar să râd.

Dave se lasă pe spate, cu mâinile încrucişate la piept.

— Nu cred că iei chestia asta în serios, Ciupici.

— Nu, zic eu, evident că nu iau chestia asta în serios. Nici vorbă să cumpăr o afacere cu droguri care costă patru milioane de dolari.

Monte pare din nou jignit, iar fălcile lui rozalii zvâcnesc.

— Valorează mult mai mult de-atât.

Şi, în timp ce eu mă gândesc la valoarea în scădere accelerată a casei mele, Dave ciocăneşte cu degetul în broşura pe care o ţin în mâini:

— După plata cheltuielilor curente, Monte rămâne cu un profit net de peste un milion pe an. Ţi-ai amortiza întreaga investiţie în patru ani. Cu vechii lui clienţi şi dacă ai mai dezvolta şi tu piaţa un pic... Ai putea face două milioane pe an. Ţi-ai recupera banii şi mai repede.

Habar n-am ce să spun. Ce spui când ţi se face o asemenea propunere? Când intri să cumperi un Chrysler, iar ei încearcă să-ţi vândă întreg lotul, întreaga companie?

— De asta m-aţi chemat pân-aici? Să-mi vindeţi afacerea voastră cu droguri?

— În cele patru milioane intră echipamentul, proprietăţile, plantele – absolut tot, zice Monte. Şi două săptămâni de acomodare şi instruire practică.

— Şi nu cumperi doar o afacere, zice Dave. Ci şi cunoştinţele lui Monte, legăturile lui, accesul pe pieţe. Te alegi cu un avocat cu experienţă – eu –, iar Monte va accepta să semneze o clauză de neconcurenţă, ca să nu-ţi faci griji că o să meargă altundeva şi o să lanseze altă operaţiune.

Mă holbez la ei. Ăştia vorbesc serios.

— Băieţi, uitaţi ce e. Chiar dacă m-ar fi interesat – ceea ce e nu e cazul –, nu ştiu ce vă face pe voi să credeţi că dacă aş fi avut patru milioane de dolari, aş mai fi venit aici.

Dave are deja un răspuns pregătit:

— Monte va contrasemna contractul. Eu aş aranja totul printr-o bancă din străinătate. Tu dai un avans, să zicem cincisprezece la sută, după care Monte primeşte un procent din vânzări până când termini de plătit totul. Ar fi ca şi când ai plăti nişte rate, ca atunci când cumperi o casă, doar că, în loc să plăteşti ipoteca în treizeci de ani, tu o plăteşti în

patru sau cinci. Şi în timpul ăsta duci o viaţă bună. Fără comisioane.

— Dacă-i o viaţă aşa de bună, de ce mai vinde?

Lui Monte par să-i dea lacrimile. Îi aruncă o privire scurtă lui Dave, după care zice:

— Sunt obosit.

Are vocea spartă.

— Fac asta de şase ani. Te stoarce de puteri. E o treabă pentru tineri.

Dave pune o mână pe braţul lui Monte. Nu strica totul.

— Da, te stoarce de puteri... dar cât timp faci faţă stresului, faci şi o mulţime de bani. Am reuşit să punem deoparte mai bine de un milion de dolari pentru pensia lui Monte.

În bucătărie se instalează o linişte suficient de lungă cât să percep ironia: eu am lucrat în „economia albă" douăzeci şi ceva de ani, iar fondul meu de pensii se rezumă la patru sute de dolari în bancă şi un kilogram şi-o sută de grame de iarbă trăsnitoare, pe care trebuie să mi-o capăt mâine.

Monte dă din cap.

— Mă duc în Mexic. Sunt îngrozit de direcţia în care a luat-o ţara asta. Cred că ne mergem direct către un socialism globalizat. Nu asta-i America în care am crescut eu.

Eu doar privesc în gol. Efectul ierbii se lasă în mine cum laşi seara jaluzelele. Zâmbesc. Ce-i spui unui dealer de droguri căruia îi e frică de socialism?

Monte se agită în parka lui imensă.

— Vreau să cheltui banii pe care i-am făcut, dar n-aş vrea să se ducă de râpă tot ce-am construit. Sunt mândru de afacerea asta.

Se uită spre uşă:

— Chet o vrea el, dar ar intra în puşcărie în maximum două săptămâni după ce l-aş lăsa singur.

Apoi se apleacă înspre mine şi mi se destăinuie:

— E cam imbecil.

Jamie râde.

— De ce eu?

— Monte se gândeşte de ceva timp să se retragă, zice Dave, apoi ridică din umeri. Are nişte probleme cu stresul, atacuri de panică...

— Nu mai pot dormi, zice Monte şi ochii i se umplu de lacrimi. Am avut o cădere nervoasă.

Afacerea ideală pentru mine.

Dave continuă:

— Aşa că atunci când Jamie ne-a zis că a cunoscut un om de afaceri care poate să cumpere o cantitate serioasă, am discutat despre asta şi am zis: „Hei, poate că ăsta e omul nostru. Pare să se potrivească de minune".

Asta mă face să-mi dau seama cât de tare m-am scufundat în nebunia mea cu şomajul, dacă am ajuns să mă simt flatat doar auzind că e ceva ce mi se potriveşte de minune – orice, chiar şi o afacere cu droguri.

— Unu la mână: eu nu sunt om de afaceri. Sunt jurnalist de afaceri. Vedeţi voi, eu n-am câştigat niciodată din slujba asta mai mult de şaizeci de mii pe an.

Monte şi Dave se uită unul la altul şi tresar uşor.

— Iar acum nici măcar nu mai am slujbă.

— Găseşti tu ceva, zice Jamie. Eşti deştept.

Râd şi îmi frec fruntea, cumva mişcat de încrederea lui Jamie în mine.

— Băieţi, n-ar fi normal ca voi... nu ştiu... să o vindeţi unui grup organizat?

— Nu e ca şi cum ai căuta mafia rusească în „Pagini aurii", zice Dave. Şi o treabă de genul ăsta nu poţi s-o pui nici pe Craigslist. Iar majoritatea clienţilor noştri – îi aruncă o privire lui Jamie – nu sunt tocmai genul de oameni care ar avea de unde să scoată o asemenea sumă.

Mă uit de la o faţă roşie la alta. Grăsanul de Monte: confuz, un pic paranoic, îmbujorat. Ciupitul de Dave: atent, gânditor, intrigant. Jamie: mestecând gumă.

Şi mă gândesc la... Lisa. Care adoră să târguiască genul de case pe care nu ni le putem permite. În weekenduri obişnuia să se relaxeze mergând la prezentări de case ce costau două sau trei milioane de dolari. Trebuia să parcăm la capătul străzii, ca să nu-şi dea nimeni seama că veniserăm într-un Nissan, şi încercam să părem mai degrabă nişte oameni de BMW, după care ne plimbam prin casele astea mari, grandioase, prefăcându-ne că discutăm serios dacă piscina interioară e sau nu suficient de mare pentru copii (când s-ar întoarce acasă de la internat) sau dacă frigiderul Sub-Zero şi cuptorul dublu profesionist Viking ar fi potrivite pentru mesele gourmet pe care oamenii noştri le pregătesc la dineurile la care îi avem ca invitaţi pe prietenii noştri din nu ştiu ce club aristocratic. (Eu mai răbufneam uneori din pricina tensiunii şi îmi scăpa câte-o prostie: „Îmi place cuptorul dublu, am putea pune într-unul peşte şi-n altul, cartofi prăjiţi".) Lisa însă era o maestră, îi privea drept în ochi pe agenţii ăştia imobiliari sclifosiţi, parcă spunând „Nici să nu te gândeşti că n-am fi din lumea asta". De fapt ea a părut întotdeauna că e din lumea asta. Poate că mi-e dor de ea, atâta tot, dar îmi dau seama că mi-aş dori să o am alături de mine în această discuţie, să mă ajute să dau impresia că aş putea oricând să preiau această afacere cu marijuana în valoare de patru milioane de dolari.

Nu ştiu dacă de teamă să nu-mi periclitez achiziţia de droguri, ca să nu-i rup inima dealerului meu sensibil sau, poate, fiindcă îmi doresc să fiu afaceristul de succes care cred ei că sunt – sau poate fiindcă sunt iar drogat –, dar încep să mă prefac interesat. Scot din plic broşura de două pagini. Primul lucru pe care îmi cad ochii e un fel de raport trimestrial, ce include un grafic cu trei indici – cu albastru, vânzările, cu negru, profitul brut, iar cu verde, profitul net. Ca jurnalist financiar, am văzut suficiente lucruri de genul ăsta

încât să-mi dau seama când am în faţă un loz câştigător. Linia aia verde urcă până la cer, ca turnul Sears. Trec la pagina următoare... şi văd că pasivele şi cheltuielile taie de departe activele. Venitul din investiţii e o nebunie.

Dave se apleacă peste umărul meu:

— Ştiu la ce te gândeşti.

Mă uit la faţa lui ciuruită de acnee.

— Te gândeşti: ce păcat că nu o putem lista la bursă.

Când consideră că am avut suficient timp la dispoziţie, Dave îmi ia broşura din mână.

— Ciupici, zice el, ăsta-i genul de ocazie pe care o ai o dată în viaţă. Întreabă-te un singur lucru: cine mai are ocazia să cumpere o afacere cu un potenţial de două milioane de dolari pe an la preţul de patru milioane? Crezi că Jack Welch nu s-ar băga? Sau Warren Buffett?

Şi ăsta e momentul în care până la urmă răbufnesc, exact ca în fazele cu peştele şi cartofii prăjiţi... Izbucnesc în râs. Gândul că Warren Buffett ar deţine o afacere cu droguri mă doboară. Nu mai sunt capabil să joc rolul Lisei crescute în palat, nu mai pot să mă prefac că discuţia asta are vreun sens. Sunt prea drogat, prea obosit, prea dezlânat şi, oricum, pur şi simplu n-am cum să scot banii ăia.

— Băieţi, vă sunt recunoscător că v-aţi gândit la mine, dar chiar şi dacă n-ar fi fost o nebunie... cincisprezece procente, bani lichizi, tot înseamnă... cât, şase sute de mii? Uite, Monte, mai ştii ăia nouă mii pe care ţi i-am dat? Ăia sunt toţi banii mei. În patru zile or să vină să-mi ia casa. La ce bancă propui să merg pentru împrumutul ăsta? Ce bancă ştii tu că ar fi specializată în împrumuturi de juma' de milion de dolari pentru tipi fără adăpost, care vor să cumpere afaceri cu culturi de iarbă hidroponice?

Monte pare ofensat.

— Ştiu că pare mult.

Fălcile i se roşesc din nou. Tipul ăsta e atât de vulnerabil! Îţi rupe inima. El e Piggy, împăratul drogurilor şi al muştelor.

— Dave mi-a zis că s-ar putea să fie greu să strângi aşa o sumă în bani gheaţă, mai ales la felul cum merge economia azi. S-a gândit că tu ai putea să... ştii tu, să pui pe picioare o... – se uită la tovarăşul lui din liceu – o contorsiune?

— Un consorţiu, mormăie Dave înspre pantofi, jenat de greşeala lui Monte.

— Exact, zice Monte, un consorţiu.

Stau în faţa celor mai nefericiţi dealeri de droguri din lume.

— Un consorţiu, zic eu cu empatie.

Şi iarăşi mă simt flatat în chip ciudat de faptul că în ochii tipilor ăstora par genul de ins care poate pune pe picioare fie şi o echipă de bowling – ca să nu mai vorbim de un consorţiu.

— Băieţi, uite ce e. O să-ncerc să vă explic lucrurile cât mai clar. Nu există nici cea mai mică şansă să cumpăr o afacere cu droguri în valoare de patru milioane de dolari...

— Bine, bine, zice Dave şi pentru prima dată pot citi şi altceva pe faţa lui: e nervos foc şi stă cu buzele strânse şi cu mâinile încrucişate. Am înţeles ideea.

Se ridică şi îşi împinge scaunul sub masă. Apoi se întoarce iar:

— Trei opt sute?

Capitolul 17

Pe domeniile lui Monte

Pe domeniile lui Monte dulcea iarbă-şi ia avânt
Într-o fermă de subsol unde, rând pe rând,
Apa îşi urmează cursul prin conductele de plastic,
Adăpând improbabilele visuri eliberatoare:

Vreo patru milioane de dolari în iarbă de British Columbia.

Cine poate şti exact ce anume face ca lumea să pară un loc primitor? Te trezeşti dimineaţa şi simţi că parcă ţi-a luat cineva o greutate de pe umeri. Tot ce ieri părea înspăimântător astăzi pare benign, poate chiar benefic. Poate că e felul în care cade lumina sau, poate, felul cum s-au înroşit frunzele de colo... Ar putea fi ultimele unde ale unei stări plăcute sau o simplă reacţie chimică a creierului. Greu de spus. Oricum ar fi, stau ghemuit sub un cojoc pe canapeaua din pivniţă – nu pot să zic nici că mă trezesc, de vreme ce am dormit doar o oră sau aşa ceva –, ochii mi se opresc pe un tablouaş pe care Lisa şi cu mine l-am cumpărat cu ani în urmă dintr-o mică galerie şi, pentru prima oară după nu ştiu câte săptămâni, mă simt iar... plin de speranţă. Lucid. Pictura e în stilul care ne plac amândurora – nu prea abstractă, dar nici izbitor de figurativă, ci undeva pe la mijloc. Pare a fi un cuplu ce stă lângă un drum şi nu-mi dau seama cum de mi-a scăpat până acum un lucru care azi mi se pare evident: că bărbatul din pictură se întinde către femeie.

Trec pe lângă ea şi ating uşor una din tuşele de vopsea de pe pânza uscată şi călduţă – toată numai nuanţe de roşu, portocaliu şi maro –, după care urc scările pivniţei şi arunc o privire afară. E tare frumos aici, cu copacii înălţându-se direct din covorul de frunze ca scheletul unei vechi corăbii. Tata se foieşte pe canapeaua extensibilă din camera de zi, Lisa şi copiii se aud foindu-se sus, pregătindu-se pentru serviciu şi şcoală, iar toate astea sună atât de încântător, atât de minunat... Oare e posibil să te îndrăgosteşti de propria ta viaţă?

Nu e ca şi cum aş fi recuperat orele de somn pierdute – nu-s decât treizeci de minute de moţăială în maşina lui Dave, dealerul de droguri,

plus ora băgată rapid de dimineaţă, atâta tot. Dar mă simt de parcă lucrurile au luat o uşoară turnură, de parcă s-ar întoarce uşurel în favoarea mea... e ca un luminiş din care să pot avea şi o altă perspectivă asupra acestei furtuni.

Cu siguranţă nu reacţia Lisei e cea care mă înveseleşte: se întoarce pe scări mai nervoasă decât am văzut-o vreodată. Speram să îşi închipuie că „dormitul“ meu în beci a fost un mod respectuos de a-i oferi un pic de spaţiu. Dar Lisa clocoteşte, anticipând cu nesaţ un spaţiu şi mai mare între noi. Mă ofer să fac clătite pentru băieţi, iar ea, fără să spună un cuvânt, se întoarce la etaj ca să-şi termine pregătirile pentru serviciu. Când dă să iasă, încerc să-i surprind privirea, să-mi cer iertare scurt, printr-o ridicare din umeri, pentru că am încolţit-o aseară în capcana vinovăţiei. Nu vrea nici să mă bage în seamă.

Şi nici Franklin nu e responsabil pentru schimbarea dispoziţiei mele, fiindcă se preface că e prea bolnav să meargă la şcoală.

— Ştii ce cred eu? îl întreb, scoţându-i din gura supărată un termometru al cărui afişaj digital arată 37,1 grade. Cred că ţi-e teamă că o să-l întâlneşti pe Elijah sau că domnişoara Bishop va fi în continuare supărată pe tine. Dar ascultă aici, Frankie: trebuie să-ţi înfrunţi spaimele. Trebuie să le priveşti în ochi şi să le zici: „Sunt mai puternic ca voi“.

Franklin îmi arată începutul a ceea ce probabil că urmează să fie o mie de ochi daţi peste cap, după care se duce sus să se spele pe dinţi.

Nici tata nu scoate tocmai raze de soare pe gaura curului când îl oblig să facă un duş şi iese din baie în pielea goală, insistând că i-a furat cineva hainele.

Nu, dovada că s-a întors roata nu e de găsit aici, dar eu tot simt o schimbare. Iar când Lisa pleacă cu băieţii – fără să-mi zică nici o vorbă –, stau la fereastră şi o urmăresc cum iese cu spatele de pe

alee. Ridică scurt privirea din maşină spre mine, iar cum ăsta ar putea fi unicul semn de bunăvoinţă al ei pe ziua de azi, dau uşor din cap şi ridic ceaşca de cafea, fiindcă e şi ăsta un început, un prim pas, şi chiar dacă salutul meu rămâne în mod clar fără nici un ecou (Lisa se uită în altă parte), tot mă face să mă simt ceva mai bine.

Mă simt mai bine, pentru că astăzi voi începe lunga mea cale de întoarcere, pentru că astăzi, în loc să stau şi să înghit tot căcatul ăsta, voi acţiona conform planului. Astăzi voi pune la punct toate afacerile familiei (*Deci nu-mi spune că eşti nevinovat, Carlo*[31]).

Astăzi: (1) voi ieşi în lume şi le voi vinde lui Richard şi Amber cele optzeci şi cinci de grame de iarbă din geanta mea de umăr şi (2) voi obţine de la ei câteva nume, pentru a pune bazele piramidei mele de viitori clienţi. (3) Voi privi cum ni se descărcă în curte o grămadă de lemne – un mesaj clar adresat soţiei mele nestatornice, cum că de-acum „concertul“ de mâine-seară s-a anulat şi că, sper eu, n-o să mai fie nevoie să-l pomenim vreodată pe Chuck Stehne. (3a) (După aceea voi suna şi-i voi cere să-şi ia lemnul înapoi – nu e ceea ce-mi doream.) (4) Iar diseară voi merge din nou cu Jamie în Weedland, ca să-mi iau restul drogurilor, astfel ca (5) să trec la treabă şi să-mi scot familia din datorii.

Îmi sună telefonul. Mă uit la număr. Earl Ruscom.

— Uite ce e, Matt. Îmi cer scuze că te-am sunat aşa devreme, dar m-am simţit ca curu’ după întâlnirea noastră dă ieri.

Încă o chestie mişto la Earl: omul intră direct în subiect.

— Ţi-am oferit cinşpe mii când tu te aşteptai la cinzeci. Chestia asta m-a făcut să mă simt ca un câine castrat într-o fabrică de căţele.

— E-n regulă, Earl. Într-o economie ca asta... să-ţi deschizi o afacere, mai ales o revistă... Zău că

te-nţeleg.

— Chestia-i că nu concep ca redactorul meu şef să se simtă un ratat din prima zi. Aşa c-am mai umblat la cifre, am mai tăiat nişte căcaturi... şi ştiu că nu-i mult, da' aş putea să urc pân' la douăzeci.

Da, o schimbare foarte subtilă...

— E foarte generos din partea ta, Earl...

— Nee! zice Earl. E un căcat şi amândoi ştim asta, dar nu pot să dau mai mult, Matt. Uite, chiar dacă tu te gândeşti la ea ca la o slujbă dă treij' dă ore pe săptămână, în caz că o punem cumva pe picioare...

Îi zic lui Earl că oricum nu-i nici pe departe suma de care aş avea nevoie ca să-mi duc traiul, dar „Cred că, probabil, o să accept ce-mi oferi“, el scoate un strigăt de bucurie şi chiar atunci pe mine mă sună altcineva pe mobil.

Îndepărtez telefonul de la ureche pentru a vedea numărul, însă nu recunosc prefixul.

— Earl, mă sună altcineva. Pot să te sun eu mai încolo?

Dar el încă mai strigă de bucurie şi atunci când închid, e prins în mijlocul unei gogomănii fără sens despre cum îşi dă un şut în cur cu piciorul altcuiva.

O voce de femeie:

— Domnul Prior?

Da.

— Sunt Joy Addison de la Providential Equity. Gil West mi-a cerut să verific dosarul dumneavoastră şi să vă contactez.

Stai aşa...

E oare posibil
ca demult rătăcitul meu creditor
să mă fi contactat?

Aşa cum probabil că sunt adeseori veştile care-ţi schimbă viaţa, acest apel telefonic e scurt şi la obiect. Joy zice că sunt un candidat excelent

pentru programul lor de modificare a ipotecii. În zilele ce urmează voi primi un pachet cu documentele necesare, după care mă va contacta un specialist, în vederea stabiliri unui nou plan de plăţi, cu o nouă rată. Între timp, dacă voi fi găsit eligibil pentru unul dintre multiplele programe federale de asistenţă, dacă, de exemplu, am suferit vreun soi de nenorocire – să zicem, am fost dat afară („Da, ăsta-s eu!“) –, şi atâta timp cât creditul are o rată decentă şi debitorul nu are cazier („Da, tot eu!“), m-aş putea dovedi eligibil chiar şi pentru un împrumut fără dobândă, astfel încât să pot începe iar plata ratelor. Şi ratele pentru acel împrumut fără dobândă ar putea fi şi ele întârziate. Bineînţeles, datorez în continuare atât cât datorez, dar odată ce ratele vor fi echilibrate şi amânate, am şanse să ajung iar pe linia de plutire, zice Joy Addison. După care totul va fi la latitudinea mea. Iar dacă nu-mi voi respecta obligaţiile, Providential s-ar putea să nu aibă de ales şi să ceară transferul titlului de proprietate în patrimoniul său, dar asta tot n-ar include evacuarea noastră din casă.

Eu zic „Sigur“ şi „Nu, nu, e clar“ şi „Fireşte, fireşte“ şi „Nu cer decât o şansă, atâta tot“.

— Cu toţii merităm o şansă, zice Joy şi îmi vine s-o pup.

Îmi vine să-l pup pe Gilbert West. Să pup fiecare angajat de la Providential Equity, fiecare persoană din Benicia, din California, din Statele Unite ale Americii, de pe planeta Pământ.

— Începusem să-mi fac unele griji, zic eu. Patru zile... zău că vă pricepeţi să ţineţi omul sub tensiune.

Joy ignoră replica mea, îmi zice că o să primesc prin poştă un set de documente şi că trebuie să completez formularele, să le semnez, să le legalizez la un notar şi să i le trimit înapoi. Îmi lasă numărul ei de telefon în caz că mai am întrebări. Îi mulţumesc. Închidem, apoi eu o sun înapoi

imediat, iar după ce răspunde, zicând „Joy Addison“, pretind că am format din greşeală tasta de răspuns la ultimul apel, dar îmi înalţ pumnul strâns în aer, pentru că *am numărul de telefon al creditorului meu!* Cum îţi place asta, maşinărie Terminator? M-am întors, păpuşă... m-am întors!

Îmi bag capul în camera de zi:

— O s-o scoatem la capăt, tată!

Tata ridică telecomanda, îşi dezveleşte dinţii îngălbeniţi de bătrâneţe şi mi-o arată cu degetul pe femeia de la televizor:

— Cum ţi-ar plăcea să-i ari grădina ăsteia?

— Numai dacă are o prietenă şi pentru tine, tată.

Râde.

— Tu şi cu mine? O să se cutremure pământul sub noi, băiete!

Urc în fugă scările către dormitorul nostru. Drace, eu n-aveam nevoie de somn. Aveam nevoie de o pauză. Aveam nevoie ca măcar una sau două chestiuţe să meargă cum voiam eu. Acum pot vedea soluţia. Accept oferta lui Earl şi lucrez cu jumătate de normă, timp în care îmi rotunjesc veniturile vânzând iarbă. Şi, odată ce casa e pentru moment la adăpost de executarea silită, pot să vorbesc cu Lisa, să-i spun că totul va fi bine şi că putem ţine copiii în continuare la şcoala privată. Pot declanşa procesul prin care să o recuceresc. Asta aşteptam, asta e îngusta cale de scăpare de care aveam nevoie, un mesaj pe care să i-l pot trimite în *limbajul iubirii* ştiut de ea – cum l-a numit consilierul nostru marital. După accesul compulsiv de cumpărături al Lisei, am fost uşor revoltat de ceea ce am considerat a fi obsesia ei pentru bani şi stabilitate. Am văzut în acele cutii din garaj un fel de pedeapsă, o dojană aspră pentru că mi-am dat demisia (şi, concomitent, mi-am pus familia în pericol). Am fost supărat pe ea, şi, sincer vorbind, mă îngrozea gândul că mă însurasem cu o femeie superficială şi materialistă.

După care am fost la consilierul ăsta marital, un tip cu barbă masiv şi sensibil, care ne-a diagnosticat drept „două persoane cu limbaje ale iubirii foarte diferite“. Multe soţii, ne-a explicat el, împărtăşesc limbajul iubirii specific Lisei: se simt iubite pe deplin atunci când soţii lor muncesc din greu pentru a avea grijă de ele, pentru a asigura confortul şi liniştea familiei.

— Ia spune-mi, Lisa, care e limbajul iubirii la Matt? Ce-l face pe el să se simtă iubit, ce-l face să se simtă special? a întrebat consilierul.

Lisa a răspuns fără nici o ezitare:

— Sexul oral.

— Mulţi bărbaţi cântăresc iubirea prin prisma afecţiunii fizice. Ăsta-i limbajul iubirii la ei, a zis imperturbabilul consilier. Aşadar, Matt, am putea cădea de acord că nevoia Lisei de siguranţă financiară şi familială nu este neapărat un semn de lăcomie superficială, aşa cum nici nevoia ta de iubire sexuală nu este neapărat un semn de depravare? Suntem doar construiţi diferit, nu vezi asta?

Oh, o văd prea bine!

Arunc o privire spre patul deja făcut, unde jumătatea Lisei e uşor mototolită, iar a mea, neatinsă. Isuse, mai am atât de puţin până să mă-ntorc acolo! Cine ştie, poate că de-aici o să iasă ceva bun pentru noi... Din necazul ăsta. Poate că o s-o scoatem la capăt mai bine decât înainte.

În drum spre duş, mă opresc la fereastră şi îmi îngădui o scurtă reverie matematică. Să zicem că îmi vând iarba cu un profit de cincizeci la sută: îmi transform cele nouă mii în treişpe mii cinci sute, pe care le transform în douăzeci şi ceva, pe care le transform în... Accept slujba lui Earl Ruscom, iar gândul ăsta îmi deschide calea către o altă linie de raţionament, legată de banii de care Earl evident că dispune, şi atunci mă uit pe fereastră, unde văd o veveriţă harnică, ieşită la o ultimă aprovizionare pentru planul ei de pensie privată 401K, şi mă

gândesc că atâta vreme cât ne mişcăm, suntem vii, şi că dacă ne mişcăm cum trebuie, veveriţa aia şi cu mine putem supravieţui chiar şi celei mai grele ierni. Şi, când pornesc spre duş, vechea şi sănătoasa lăcomie îmi revine preţ de o clipă, o clipă foarte scurtă, iar eu mă întreb dacă nu cumva *subevaluez* potenţialul poveştii ăsteia...

Capitolul 18

Consorţiul meu – o vilanelă[32]

De cât capital are nevoie un consorţiu cu barbă
(Eu am patru sute în bancă)
Ca să cumpere de patru milioane de dolari iarbă?

O mie de reporteri şomeri dau banii gata să fiarbă
(La patru sute pe mârţoaga fără slujbă)
De cât capital are nevoie un consorţiu cu barbă?

Să zicem că un fotograf cerşeşte zece dolari cu o labă
(Presupunând că nu-i sparge pe coca[33]*)*
Ar putea ajuta la cumpărarea a patru milioane în iarbă.

O fostă redactoriţă sexy stă în genunchi şi face o treabă
(La douăzeci muia şi patruzeci buca)
De cât capital are nevoie un consorţiu cu barbă?

Ziarele mor peste tot, dar mai ales pe tarabă
(Chiar şi Times se scaldă într-o baie roşiatică)

Hai să facem alea patru milioane pentru iarbă.

Succesul sindicatului meu va fi garantat fără jalbă
Cu un singur jurnalist priceput la matematică
Care să afle de cât are nevoie consorţiul nostru cu barbă
Ca să cumpere de patru milioane de dolari iarbă.

— Mi se pare că tu chiar iei în serios chestia asta, zice Ike rânjind.

— Ce? Nu, n-o iau în serios. Cine ia în serios aşa ceva? Spuneam doar că... Ar fi trebuit să vezi broşura. N-am văzut în viaţa mea cifre ca alea.

— Ba o iei în serios!

— Jur că nu. N-o iau în serios.

— Păi... poate că ar trebui s-o iei.

Fiecare om are nevoie de un confident, de fiinţa aceea căreia îi povesteşti căcaturile pe care ai de gând să le faci – cum se pare că a procedat şi Lisa când i-a destăinuit lui Dani planurile ei de a se vedea cu Chuck mâine-seară. Însă mă gândesc că aceşti confidenţi ar trebui să fie genul de oameni care te conving să te fereşti de belele, nu să te vâri în ele. Astfel de oameni trebuie aleşi cu grijă – în orice caz, cu mai multă grijă decât am făcut-o Lisa şi cu mine.

Propriul meu confident pare prea deprimat ca să fie un bun sfătuitor.

— Ziceam doar aşa: unde mai găseşti ceva din care să scoţi atâta bănet? La un ziar? Nu cred.

Se pare că vechiul meu ziar a anunţat de curând o nouă rundă de concedieri. Felul în care o fac e foarte sadic: nu-i decapitează pe toţi deodată, ci o dată la trei luni, alegând doar câţiva oameni, cum se întâmplă cu copiii în filmele de groază. Disponibilizările au avansat destul de mult, căci

ultima dată au concediat un reporter angajat la doar şase luni după Ike, ceea ce înseamnă că dacă urmează o nouă rundă – şi mereu urmează o nouă rundă –, el va zbura primul.

— Ăştia care am rămas, zice Ike, suntem ca supravieţuitorii dintr-un grup de sprijin al canceroşilor.

— Îmi pare tare rău, Ike, zic eu, iar el ridică ochii şi mă priveşte.

Fireşte, dacă păstrăm metafora cu grupul de canceroşi, atunci eu sunt o fantomă.

— Nu, mie îmi pare rău, îmi răspunde Ike. Eşti ultimul om căruia ar trebui să mă plâng de chestia asta.

— E-n regulă, zic eu.

Suntem din nou la The Picnic Basket, unde mulţimea de la orele dimineţii stă ghemuită deasupra gogoşilor cu sirop de arţar şi a cafelelor cu lapte – şi unde barmaniţe sunt două tipe trăsnet de vreo douăzeci de ani. Fetele astea nu au nici un fel de pricepere vădită în prepararea cafelei espresso – fie lungesc cafelele cu lapte, fie le spumează întru nefiinţă şi ajung să le servească aproape călâi –, însă au alte două calităţi pe care bărbaţii de vârsta noastră le găsesc irezistibile: (1) sunt cumva exotice cu părul lor vopsit în toate nuanţele, cu cercei în buric, ţinte în nas şi tatuaje care se iţesc de sub talia joasă a blugilor lor minusculi, şi (2) sunt incredibil de indiferente faţă de noi.

Ike zice că Marty, proprietarul, i-a spus la un moment dat că toate barmaniţele de la The Picnic Basket sunt fie foste stripperiţe, fie foste prostituate, şi că nevastă-sa, Beth, are o slăbiciune pentru femeile de genul ăsta („iar Marty are ceva mai tare pentru ele", adaugă redundant Ike). Deşi sună a chestie apocrifă, nu putem să nu aruncăm o privire când vreuna dintre ele duce cafeaua la vreo masă alăturată. Ike oftează.

— Dacă tot zici că să vinzi iarbă e o schimbare benefică de carieră, atunci hai s-o facem împreună, îi zic eu lui Ike. Ce zici? Vrei jumate din afacerea cu culturile de iarbă?

— M-aş băga dacă n-aş avea astm.

— Păi, noi o vindem, n-o fumăm.

— Da, numai că oamenii or să vrea s-o încerce şi ştii cum fac când m-apucă.

Da, ştiu de astmul care îl necăjeşte pe Ike. Mai ştiu, de asemenea, că e alergic la grâu şi la părul de animale, la alune şi la praf şi că, una peste alta, e un bărbat bolnăvicios şi fără vlagă. În redacţie i se zicea întotdeauna Bubble Boy. Dacă am fi trăit în epoca de piatră, l-am fi dat afară din haită şi l-am fi lăsat să fie mâncat de lupi. Dar în zilele noastre Bubble Boy poartă uniforma standard a reporterului de ştiri, vestimentaţia consilierilor de orăşel şi a agenţilor de asigurări – costumele afacerilor incerte: pantaloni bej, sacou prost asortat, cămaşă cu mânecă scurtă şi guler şifonat, care respinge cravata prost înnodată aşa cum corpul beţivului respinge un transplant de ficat. Chiar şi aşa, tot mă cuprinde nostalgia când văd un soldat în uniformă din vechea mea unitate decimată.

— Dar e... ştii tu... ilegal, îi zic lui Ike.

— Da, dar e... ilegal-ilegal? Nu e mai degrabă ilegal gen... lasă-mă să te las? ridică el din umeri. Doar e iarbă, atâta tot.

— Sunt destul de sigur că a deţine propria cultură de iarbă e ilegal-ilegal. În plus, nu vreau s-ajung un paranoic, ca băieţii ăştia. Ar trebui să-i vezi, Ike. Avocatul e atât de tensionat, că-ţi dă fiori. Iar tipul cu cultivatul... Părea că mai are un pic şi-l bufneşte plânsul.

Ike roteşte ceaşca de cafea ca să-i amestece zaţul, după care o dă pe gât. Pune ceaşca înapoi pe masă.

— Şi-atunci... ce-ai de gând să faci?

— Pentru moment... o să mă rezum la planul iniţial. Mai întâi vând ce am aici – şi ridic geanta mea de umăr, care e pe scaunul de alături şi care conţine punga cu cele optzeci şi cinci de grame, luată cu o seară în urmă de la Monte –, după care mă duc diseară şi-mi iau restul de un kilogram. O vând şi pe-aia. Cumpăr mai multă. Şi tot aşa, până îmi acopăr toate datoriile.

— Şi cât crezi c-o să-ţi ia?

— Săptămâna asta am scos un profit de şaizeci de procente la câteva sutare fără să mă obosesc, aşa că, presupunând că pot vinde în continuare, chiar şi cu un profit de cincizeci la sută... dacă se duce vorba... şi cu banii pe care-i scot cumpăr şi mai multă iarbă...

Iau un şerveţel şi fac un calcul rapid pe el:

— Cu cincizeci la sută profit, să zicem că rulez investiţia iniţială de patru ori: la nouă mii scot treişpe, din care scot douăzeci, din care scot treizeci... şi, din ăştia, patruş'cinci. Exact atât îmi trebuie. Zi-mi de unde mai pot scoate un profit de trei sute la sută în câteva săptămâni.

Ike întoarce şerveţelul către el, ca să studieze cifrele: 9, 13,5, 20, 30, 45.

— Cât vine asta?

Sub numere scriu: 1, 1,5, 2,5, 3,60, 4,5 kilograme.

Face calculul şi zice sfidător:

— Ai de gând să vinzi patru kile jumate de iarbă?

— Da, cred că da. Din câte am văzut, nu cumpărătorii lipsesc pe piaţă. Ascultă-mă pe mine, Ike, chestia asta se împrăştie ca o viroză. Fiecare dintre noi ştie un fumător de iarbă care n-are de unde lua, care nu vrea să cumpere buruieni de pe câmp de la prietenii copiilor lui şi care nu vrea s-ajungă în puşcărie.

Asta e adevărat. Am primit deja comenzi suplimentare de la prietenii lui Richard şi ai lui Amber.

— Apoi, după vreo lună, două... îmi iau cele patruş'cinci de mii şi renunţ la afacere. Ajung cu plata ipotecii la zi şi achit taxele de la şcoala copiilor.

— Şi dup-aia ce faci?

— Dup-aia... mă-ntorc la lucru. Am primit o ofertă de angajare... adică un fel de...

— De la cine?

Îi spun, cu nasul în ceaşca de cafea:

— De la Earl Ruscom.

Ike tresare, ca şi cum tocmai ar fi auzit că Earl Ruscom i-a oferit o slujbă prietenului său.

— Sper că nu la ziarul lui cretin de ştiri bune!

— De data asta şi-a făcut temele. Problema e că pentru început nu poate să-mi dea prea mult.

— Cât de mult înseamnă nu prea mult?

— Douăzeci de mii.

— Douăzeci? zice Ike şi rămâne cu gura căscată, căci şi el se pregăteşte pentru noua rundă de debarcări. Chiar atât de nasol stau lucrurile pe-acolo?

Îl parafrazez pe Earl:

— Nu plouă cu dolari de argint.

După care mă apucă un căscat şi ceva începe să mă sâcâie... ca o crăpătură adâncă în tencuială... şi încep să îmi fac griji: dacă starea asta de bine, senzaţia asta de noroc, claritatea cu care pot vedea în sfârşit cum să ies din necaz, dacă toate astea nu sunt decât nişte semne ale degradării mele fizice, vreo şmecherie provocată de lipsa de somn?

— Eşti în regulă?

— Da. Doar că-s obosit. N-am prea mai dormit.

Adică deloc.

Ike se uită la ceas:

— Căcat. Tre' să plec.

Se ridică fără vlagă.

— Matt, despre noua ta viaţă nu pot să zic decât atât: eşti singura persoană pe care-o cunosc şi care are de povestit şi altceva în afară de deficite bugetare, concedieri şi moartea ziarelor.

Îndreptându-se spre ieşire, dă din cap către una dintre barmaniţele-stripperiţe. Ea continuă să-l ignore şi îl fericeşte pe toată ziua. Apoi Ike îşi strecoară iar capul în bucătăria unde Marty face plăcinte şi sandviciuri pentru ora de vârf de după-amiază. Îl aud pe Marty vorbind cu accentul lui relaxat şi aspru de pe Coasta de Est:

— Salut, băiatu' cu ziarele. Cum mai merge afacerea cu ştirile?

— Insolvent, zice Ike şi după asta dus a fost.

Ar trebui să mă duc şi eu, dar simt că mi-a rămas ceva în gât (de ce un simplu căscat trebuie să fie atât de problematic?). Rotesc ceaşca, dau pe gât ce mi-a mai rămas din cafeaua cu lapte şi...

— Te deranjează dacă ne aşezăm şi noi?

Ridic privirea. În dreptul mesei mele se profilează doi indivizi înalţi, cu luminile puternice din tavan drept fundal. Trebuie să mijesc ochii ca să le văd chipurile. Unul dintre ei e de vârsta mea, are chelie, poartă ochelari, un sacou sport şi o cămaşă descheiată la guler. Celălalt e mai tânăr, şaten, pieptănat cu cărare pe mijloc, şi poartă o geacă de piele peste un pulover.

— Nu, eu tocmai voiam să plec. Puteţi să vă aşezaţi, zic eu şi încep să-mi strâng lucrurile.

— Nu vrem să te alungăm.

Tipul mai tânăr zâmbeşte.

— De ce nu vrei să stai un minut cu noi, Matthew?

A, căcat. Căcat, căcat! Poliţişti. Oricine a lucrat vreodată ca reporter de ziar ştie să repereze gaborii. Mai ales dacă-s doi. Aşa, în perechi, emană un aer funcţionăresc vag ameninţător, kafkian.

Nu, îmi zic în sinea mea, nu fi paranoic. Nu sunt poliţişti. E anotimpul paranoiei, atâta tot. N-ai nici un motiv să crezi că-s poliţişti.

Se aşază, iar eu am ocazia să-i studiez mai bine. Tipul în vârstă – chelie lucitoare, ochelari, zâmbet cu jumătate de gură, de genul „cel mai dur contabil

din firmă“ – împinge spre mine o carte de vizită. Cartea de vizită are o insignă pe ea.

Da. Poliţişti.

Căcat, căcat, căcat.

Ei zâmbesc.

Eu îmi dreg vocea. Ridic cartea de vizită de pe masă. Greg Reese. Locotenent. Poliţia statală. Coordonator în Departamentul Regional de Narcotive. Căcat, căcat, căcat, căcat!

Tipul mai tânăr e genul ăla de ins care zâmbeşte fără motiv. Ia de pe masă şerveţelul pe care tocmai scrisesem. I-l arată tipului mai vârstnic.

— Patru kile jumate? De ce?

— De ciment, zic eu şi mă înroşesc la faţă. Pentru alee.

— Fii serios, se încruntă locotenentul Reese. Cu patru kile de ciment asfaltezi tu o alee?

— O peticesc.

Mă întind cu nonşalanţă către geantă, care e pe scaunul de alături, şi o las jos, la picioarele mele, care îmi tremură şi îmi transpiră. În geanta aia, lângă jurnalul gol în care m-am apucat să nu scriu atunci când am rămas fără slujbă, e punga de plastic resigilabilă cu cele optzeci şi cinci de grame din ceea ce speram să fie primele cărămizi de la piramida bunăstării mele, redresarea mea, ultima mea şansă, optzeci şi cinci de grame de muguraşi calitatea întâi, proaspăt culeşi. Împing încetişor geanta cu piciorul.

— Măi omule, eşti în regulă? mă întreabă cheliosul, locotenentul Reese.

El trebuie să fie poliţistul cel bun.

— Da.

Bun, pune-ţi mintea la contribuţie: (A) Nu-i aşa că le-ar trebui un mandat sau ceva, un soi de motiv, înainte să mă aresteze? (B) Şi de unde ar putea să fi aflat? (C) Nu pot percheziţiona oamenii aşa, pur şi simplu (sau pot?). (D) Nu intra în panică. (E-I) Neagă, neagă, neagă, neagă, neagă. (J) Da, nu ai de ce să-ţi faci griji. (K) Nu le da voie

să-ţi verifice geanta. (L) Nu intra în panică. (M) Încetează, nu te mai panica.

— O să mă duc să iau nişte cafea, zice tânărul, păstrându-şi zâmbetul ăla de sectant idiot. Vrei şi tu, Matthew?

— Nu, mulţumesc, spun eu, cu inima bubuindu-mi în tâmple. Trebuie să plec.

Majoritatea suspecţilor o dau în bară în primele cinci minute. Fii reticent. Tăcut. Rezervat. Stai aşa! M-am gândit la mine ca la un suspect? Căcat, căcat...

— Nu mă mai ţii minte, nu-i aşa? mă întreabă poliţistul cel tânăr.

(N) Nu vorbi dacă nu e cazul. Oamenii vinovaţi bat câmpii.

Clatin din cap că nu.

— Lucrezi la ziar, nu-i aşa? zice el printre dinţii ăia perfecţi şi albi. Am fost purtătorul de cuvânt al echipei SWAT[34]. Acum câţiva ani am descins într-un imobil în care era o bandă de jefuitori şi se producea metamfetamină. Am prins întreaga reţea de traficanţi şi jefuitori. Tu mi-ai luat un interviu. Cred că făceai o tură de weekend sau ceva de genul ăsta. L-ai publicat în ziarul de duminică. Mama a înrămat articolul şi l-a pus pe perete, de aia ţin minte. Încă mai văd semnătura aia de la final: „de Matthew Prior, redactor".

— A... da, sigur că da, zic eu, chiar dacă nu-mi amintesc.

Şi mă cuprinde un val de uşurare. De-aia mi-a zis Matthew. Aşa semnam eu. (O vreme a existat o obsesie din asta în redacţia noastră, să adaugi şi o iniţială în faţa numelui, în stilul celor de la New York Times, iar eu eram R. Matthew Prior.) Fireşte! Tipii ăştia nu-s aici ca să mă aresteze – de unde să ştie ce-am eu în geantă? Nu sunt decât nişte poliţişti într-un local cu gogoşi, atâta tot. Şi m-au ţinut minte de pe vremea când eram reporter. Zâmbesc.

Totuşi mi-a şuierat glonţul pe la tâmplă, iar spaima pe care am tras-o mi-a dat de înţeles ceva. Asta a însemnat căscatul meu: un avertisment finuţ. Deci cam atâta a fost cu mine. Am terminat-o cu vândutul ierbii. Prea înfricoşător. Trag adânc aer în piept. Zâmbesc la fel ca poliţistul tânăr.

— Şi... cum mi-a ieşit articolul cu tine?

— A, minunat! zice poliţistul cel tânăr. Ai prins totul cum trebuia. Mai eşti la ziar?

Simt că mă relaxez.

— Nu, am fost disponibilizat.

— Am citit despre concedierile de la voi. E o nebunie ce se-ntâmplă cu ziarele.

Poliţistul cel tânăr clatină iar din cap şi se întoarce către cel vârstnic:

— Îţi poţi închipui o lume fără ziare?

— Bucuros, zice poliţistul mai vârstnic.

După care tânărul zâmbăreţ se întoarce către mine:

— Şi-acum ce ai de gând să faci...

— Pe lângă traficul de droguri, se bagă cel în vârstă, cheliosul locotenent Reese.

Are un ton sec, care te îngheaţă. Se uită la mine. Nu, se uită prin mine...

— Ce... ăăă... ce?

Locotenentul Reese se apleacă peste masă:

— Poate c-ar trebui să aruncăm o privire în rucsacul ăla pe care îl tot împingi cu picioarele... Matthew.

Simt cum îmi tremură maxilarul.

— Sigur nu vrei nişte cafea? mă întreabă tânărul.

Iar singurul lucru la care mă mai pot gândi e: „Aha, deci aşa merge treaba. Ei chiar fac chestia cu poliţistul bun şi poliţistul rău“.

Aşa că poliţistul mai tânăr îmi aduce o cafea. Iar în următoarele cinci minute nu fac altceva decât să încerc să nu vomit în timp ce îi ascult pe locotenentul Reese, experimentatul şi morocănosul poliţist statal, şi pe tânărul poliţist rânjitor de la

oraş, al cărui nume se dovedeşte a fi Randy Martinez, care-mi explică următoarele: (A) În ultimii patru ani au lucrat împreună într-o unitate de combatere a traficului de droguri finanţată de Biroul Federal, având sarcina să se infiltreze în filieră şi să înfunde conducta care inunda coasta de vest cu marijuana din British Columbia. (B) Aproape de finalul acestui caz, după patru ani încununaţi de succese, au arestat un suspect care, sperând să scape de condamnare, a devenit I.S. – informator secret – şi le-a povestit despre un bizar sătuc de fermieri unde un cultivator-minune şi prietenul său, un avocat dubios, au reuşit să atragă o felie bună din piaţa legală de fumători de iarbă doar cu de marijuana cultivată de ei. (C) Şi, chiar dacă nu intra în sarcina lor directă să distrugă o reţea minoră de cultivatori – în mod normal o informaţie de genul ăsta era transmisă poliţiei locale –, cea de aici era suficient de mare încât să merite atenţia lor.

— Aşa că iată-ne, pregătiţi să-i luăm pe sus cu tot cu fermă, zice tânărul Randy. Şi, odată cu ei, pe cine altcineva oare?

Sunt destul de sigur că pe mine, dar vocea mi-e prea slabă ca să pot participa la conversaţie şi, oricum, încă mă mai tem întru câtva că dacă deschid gura, s-ar putea să vomit. Mâinile îmi zvâcnesc nervos pe ceaşca de cafea pe care mi-a luat-o Randy. Aşa că doar dau din cap.

— Avem o înregistrare întreagă cu un bulangiu care mănâncă căcat şi se laudă că le poate vinde iarbă grăsanilor ipocriţi şi căcăcioşi din clasa de mijloc, aşa ca el, zice bătrânul locotenent Reese.

Nu-mi amintesc să mă fi lăudat cu aşa ceva, dar nu sunt chiar într-o poziţie care să-mi permită să neg ipocrizia mea de grăsan căcăcios din clasa de mijloc.

Poliţistul tânăr îmi aduce aminte de cineva prin felul împăciuitor în care întinde mâinile.

— Am muncit patru ani ca să prindem o gaşcă de puştani şi... ce se întâmplă? Acum vor să se bage şi părinţii lor?

Replica locotenentului Reese:

— Am vrut să te înhaţ odată cu ceilalţi rataţi, dar Randy a zis, stai un pic, eu îl ştiu pe tipul ăsta. Nu-i un om rău.

Îl privesc cu recunoştinţă pe tânărul Randy. Nu! Nu-s un om rău! Sunt un om bun! Dacă ar avea ocazia să mă cunoască... Pe vremuri am donat mulţi bani fundaţiei United Way.

— Uite ce-am zis eu, intervine Randy. Locotenente, tipul ăsta nu-i dealer de droguri.

Dau din cap că nu. Nu sunt.

— Am zis: De fapt poate că ar trebui să vorbim cu el. Cred că are un suflet bun.

Am. Suflet bun. Bunătate.

Poliţistul cel vârstnic îşi dă ochii peste cap:

— Spune-mi un lucru. Ai copii, Matthew?

Înainte ca eu să pot răspunde, cel tânăr mă întreabă:

— Câţi ani au?

Şi eu nu-mi pot aminti nici dacă m-ai omorî.

— Ăăă... zece? Şi... ăăă, cel mic... opt?

Poliţistul vârstnic:

— Băieţi? Fete?

Poliţistul tânăr:

— Un băiat şi-o fată?

Eu:

— Băieţi amândoi.

Poliţistul tânăr:

— Pun pariu că-s drăguţi.

Stai aşa. Pe asta o ştiu. Dau din cap că da.

Poliţistul bătrân:

— Ce să zic! Să fiu sincer, Randy, nu mă impresionează. Eşti sigur că vrei să-i dai o şansă bulangiului ăstuia?

Da, vă rog eu. O şansă. O şansă, vă rog.

— Locotenente, zice Randy, începând să pledeze în favoarea mea.

Tipul zâmbeşte chiar şi atunci când se încruntă. Însă Reese nu vrea să audă nimic.

— Toate-s futute, Randy. Asta-i problema cu ţara noastră, lipsa de responsabilitate. Tătici dealeri de droguri? Drogangii la Casa Albă?

Randy îmi cere scuze din priviri:

— Locotenente, nu cred că pe domnul Prior îl interesează opiniile noastre politice.

Locotenentul Reese se întoarce iar spre mine:

— Matthew, tu-ţi dai seama cât e de mare căcatu'-n care te-ai băgat?

Cobor privirea la picioare, unde văd căcatul şi geanta mea de umăr.

Randy pune o mână pe braţul locotenentului Reese, poate într-o încercare de a-l mai îmblânzi un pic.

— Ce-avem noi acolo, Matthew, cincizeci de grame?

— Optzeci şi cinci, huruie funebru vocea mea.

Stai aşa! Ce-am înşirat eu mai înainte de la punctul B până la punctul N? Rezervat, tăcut, „neagă, neagă, neagă“ şi „nu-i aşa că le-ar trebui un mandat? Ţine-ţi gura“. Uau! Nu-s deloc bun la asta.

Amândoi poliţiştii se lasă pe spate, parcă uşor jenaţi. Probabil că n-ar trebui să fie atât de uşor.

— Ipocrizia, ăsta-i cel mai jignitor lucru, clatină din cap locotenentul Reese.

Are dreptate, fireşte. Îmi plec privirea. E acelaşi gest pe care îl face şi Franklin când dă de necaz. Mă şi văd încătuşat, cu băieţii privind cum tatăl lor e săltat de poliţie. Capul îmi cade în mâini.

— Hei, zice Randy, o să fie OK.

— Mai scuteşte-mă, intervine locotenentul Reese. Căcat, suntem la o sută de kilometri depărtare de OK, Randy. Nu mai îndulci lucrurile pentru bulangiul ăsta delirant.

Bulangiu delirant – corect. E uimitor cât de greşit putem judeca totul, cât de orbi putem fi în faţa adevărului. Cât de tare ne păcălim singuri.

Credem că ceva s-a schimbat, că lumea poate fi binevoitoare. Nu, asta înseamnă să fii sfâşiat în bucăţi: nu o rezolvare delicată, ci o explozie, ca a unui cauciuc pe autostradă.

M-am înşelat în toate privinţele.

De exemplu, eram foarte sigur că bătrânul o să fie poliţistul bun.

Capitolul 19

O, da, acum toate se leagă – haiku 3

Înţeleg de ce
A vrut Monte să-mi vândă
Afacerea lui

Biroul Departamentului Regional de Narcotice se dovedeşte a fi foarte aproape de cafenea, în spatele unei uşi pe care scrie „R. Thomas – psihoterapeut / Asistent social clinic, master în Ştiinţe Sociale, PFA“, aflată pe un hol de la parterul unei clădiri de birouri din centru cu vedere spre râu, vizavi de o companie de asigurări. Stăm într-o sală de conferinţe care arată de parcă ar fi găzduit de curând o şedinţă de brainstorming corporatistă, cu o tablă albă plină cu coloane de numere înşirate sub titluri ca „Posibil finanţator“ şi „An fiscal ’09-’10“ – iar eu mă gândesc că tabla asta ar fi putut rămâne aşa de la nu ştiu ce şedinţă strategică de afaceri, dar, bineînţeles, nici vorbă de aşa ceva. Sunt schemele pe care cei de la Narcotice le folosesc ca să prindă dealeri de droguri.

Ca mine. Care, rămas acum fără strategia cu reticenţa, scuip tot: cum eram rău de tot la strâmtoare din punct de vedere financiar, cum m-am drogat prima oară după nu ştiu câţi ani, după care am cumpărat un pic şi mi-am dat seama că mai ştiu oameni care ar vrea să cumpere iarbă, cum m-am dus să văd ferma şi i-am lăsat lui Monte nouă mii de dolari, dar nu mi-am luat

marfa, cum a vrut Monte să-mi vândă mie toată afacerea. Poliţiştii nu zic mai nimic, doar dau din cap aprobator de câteva ori. Apoi eu deschid rucsacul şi, cu mâinile tremurânde, scot din el punga cu cele optzeci şi cinci de grame de muguri, apoi i-o întind lui Randy, care se duce să o fotografieze şi să o cântărească. Îl urmăresc cum scoate o mostră pe care o sigilează într-un pliculeţ de plastic, după care pune restul ierbii înapoi în geanta mea de umăr. În timpul ăsta locotenentul Reese îmi aduce un fel de cerere pe care probabil că ar trebui s-o citesc înainte să o semnez.

— Iar hârţogăraie... mormăi eu.

— Presupun că dobitocul ăla te-a pus să-i semnezi căcaturile alea de contracte, zice Reese. Ştie că-i suflăm în ceafă. Cu cât devine mai nesigur, cu atât te pune să semnezi mai multe contracte. Probabil de-aia ţi-au dat ieri doar optzeci şi cinci de grame, fiindcă era şi Eddie de faţă.

Mă gândesc: cine-i Eddie?

— Face tot ce poate ca să fie judecat într-un tribunal de stat şi să nu intre pe mâna federalilor.

Ridic din umeri. Habar n-am despre ce vorbesc.

Locotenentul Reese s-a plictisit să-mi tot explice lucruri.

— Optzeci şi cinci de grame? Binişor peste limita legală pentru uz medicinal. Vezi tu, cât timp e Eddie prin preajmă, n-o să pupi tu cantităţi serioase. Şmecheria cu uzul medicinal e apă de ploaie, dar îi oferă avocatului său un punct de sprijin pentru apărare.

— Dar... cine-i Eddie? întreb eu într-un final. Vă referiţi la Dave?

Locotenentul Reese scuipă printre dinţi cu dispreţ.

— Băi pulete, tu habar n-ai cu cine ai de-a face, nu-i aşa?

Scoate dintr-un alt dosar o fotocopie pe care mi-o întinde: conţine o poză cu moaca lui Dave,

dealerul de droguri, ce se identifică drept „Edmund David Waller jr.“, zis şi „Eddie Waller“, zis şi „Dave Waller“.

Mi se usucă gura. Dave e genul ăla de tip, zis şi? Eu mă feresc să am prea mult de-a face cu inşii cu porecle.

— A... ăăă... a zis că e avocat.

— A fost avocat. Vreo oră. A lucrat pentru o firmă veche de hipioţi, care apăra dealeri de droguri, dar baroul are obiceiul să nu privească cu ochi buni psihopaţii cu condamnări multiple.

Psihopat? Condamnări multiple? Ochii îmi alunecă la secţiunea „Arestări şi condamnări“ a cazierului din faţa mea. Într-adevăr, Eddie-Dave are două condamnări – posesie de substanţe interzise, asta acum aproape zece ani, şi agresiune –, dar a mai fost acuzat de două ori acum şapte ani, o dată pentru intimidare, acuzaţie care a fost retrasă, plus încă o acuzaţie care, conform acestui cazier, se judecă în continuare: omor prin imprudenţă la volan.

Dave, dealerul de droguri? Agresiune? Intimidare? Omor prin imprudenţă?

Locotenentul Reese mă vede înghiţind în sec.

— Credeai că ai de-a face cu vreo fututǎ de asociaţie de părinţi?

— A vrut să mă caute în cur, zic eu cu o voce pierită.

Randy şi Reese se uită jenaţi unul la altul.

Locotenentul Reese îmi ia dosarul.

— Agresiunea s-a produs asupra unei femei de douăzeci şi doi de ani. Acuzaţia de intimidare a apărut în momentul în care a încercat să... convingă pe cineva... să nu depună mărturie împotriva lui.

— Şi acuzaţia de omor?

Locotenentul Reese îmi întinde o fotografie alb-negru: o margine de şosea pe undeva, un vălătuc de haine... sau...

— Ăla e... un cadavru?

— Un morman de frunze sigur nu-i. Lui Dave nu-i place să lase oamenii să depună mărturie.

Cred că o să mi se facă rău.

— Stai un pic. A trecut cu maşina peste persoana asta ca să nu mai poată depune mărturie? Asta vrei să zici? Atunci de ce... de ce n-a fost acuzat de crimă?

Locotenentul Reese îmi smulge fotografia din mâini.

— Eddie are multe hibe, dar prost nu e.

Fruntea mi-e leoarcă.

— Şi cu Monte ce-i?

— A, ăla e doar prost, zice Randy.

— Nu, vreau să zic... e periculos?

Locotenentul Reese se apleacă peste mine:

— Deşteptarea, băi puţă! Tu cine credeai că-s oamenii ăştia?

— Zău, locotenente, intervine Randy, după care se întoarce către mine: Monte nu are antecedente violente.

După o secundă locotenentul Reese se lasă pe spate şi dă din cap:

— Da... Monte e tălâmb. Uşor autist. Face tot ce-i spune Eddie să facă. Părinţii i-au murit într-un accident de maşină pe când avea cinşpe ani, iar el a stat cu un bunic bătrân şi nebun, l-a crescut pe idiotul ăla de frate-său... Afacerea e de fapt a lui Eddie, care-l foloseşte pe bietul Monte ca paravan. Asta caută Eddie: oameni care să-l protejeze. Totul e pe numele lui Monte. Monte face toată treaba şi îşi asumă toate riscurile. Doar că acum vrea să renunţe. De-aia insistă Eddie atât de tare să te bagi tu: are nevoie de un nou paravan.

Randy intervine:

— Când, într-un sfârşit, o să-l arestăm, Eddie o să vină cu toate contractele alea şi o să spună că el n-a fost niciodată de faţă când s-a depăşit limita maximă admisă pentru uzul medicinal... că iarba n-a fost niciodată în posesia lui şi că el n-a fost decât avocatul lui Monte.

Mă uit din nou la cazierul lui Eddie-Dave.

— Habar n-aveam.

— Vezi, asta-i chestia care mă scoate din minţi!

Locotenentul Reese se ridică, roşu ca racul.

— Bătrânii prăjiţi şi căcăcioşi ca tine, din generaţia aia de şmecheri, care zic: „E doar marijuana. Nu face rău la nimeni. Hai să fumăm un joint şi să aruncăm în aer clădirea Academiei Militare!“. Ştiţi ceva? Să vă fut pe toţi!

Dau să zic că eu n-aveam de gând să arunc nimic în aer, însă înainte să apuc să...

Locotenentul Reese flutură mâna şi mi-o taie scurt, apoi se ridică în picioare.

— Mă duc să iau o gură de aer.

Şi iese din încăpere ca o furtună, deşi ceva din izbucnirea asta a lui miroase vag a Arthur Miller.

— Bine, zice Randy încet.

Se apleacă spre mine, iar eu mă gândesc că zâmbetul lui s-ar putea să nu însemne mai mult decât zâmbetul unui câine.

— Hai să vedem cum facem să te scoatem din toată povestea asta.

Stai. Ştiu faza asta! Mark Akenside, agentul de vânzări de la reprezentanţa Nissan! Lisa şi cu mine intraserăm să cumpărăm mult mai modestul Altima, dar Mark se tot uita la un Maxima de un gri-metalizat strălucitor, cu trapă, eleron şi încălzire în scaune. „Nu ne-o permitem“, am zis eu. „Sigur“, a zis Mark, „şi de ce să daţi mai mult? La o adică, Altima e o maşinuţă grozavă... dar ce-aţi zice dacă v-aş face rost de cel mai bun model Maxima – şi, practic, la un preţ identic?“ După care a scris pe o bucată de hârtie un număr care cu siguranţă nu era identic cu preţul Altimei. „Dar ăsta-i un preţ mult mai mare“, am zis eu, iar atunci Mark a întors foaia către el, a scris un preţ ceva mai mic şi a tot făcut figura asta, scăzând câteva sute de dolari de fiecare dată şi spunând „Hai, ajută-mă şi tu“ şi „Fac tot ce pot pentru voi în cazul de faţă“, până ce cazul de faţă a ajuns să fie

cu doar două mii de dolari mai scump decât Altima, şi în momentul ăla ne-a spus că am fi nişte terorişti locali dacă ieşim aşa din încăperea aia. Am zis „Bine, o luăm“ şi Mark ne-a târât în biroul managerului său, a cărui sarcină a fost să încheie afacerea cât timp Mark stătea afară ca să ia o gură de aer, exact cum făcea şi locotenentul Reese – deşi mai puţin furios –, iar managerul a făcut tot ce i-a stat în putinţă să umfle iar suma totală (de unde şi contractul meu de service mult prea extins sau preşurile de iarnă), astfel încât am plecat de acolo plătind pentru Maxima mult mai mult decât scrisese Mark pe bucata aia de hârtie.

Randy împinge spre mine o foaie de hârtie. Are o ştampilă, un grafic şi ceea ce pare a fi o declaraţie a misiunii şi obiectivelor.

— Suntem o unitate finanţată din fonduri federale şi lucrăm în strânsă colaborare cu DEA[35], zice Randy pe un ton potrivit încheierii unui contract de leasing.

Şi îmi ia foaia înainte să apuc să citesc mare lucru. În locul ei scoate o alta, ce conţine un tabel: „Ghidul condamnărilor federale“.

— Din cauza asta, misiunea noastră e uşor diferită de, să zicem, cea a unei unităţi antidrog locale. Noi vânăm peştii cei mari, aşa că ne interesează colectarea de informaţii cel puţin la fel de mult ca prinderea şi pedepsirea infractorilor. Asta nu înseamnă că trecem cu vederea traficanţii mărunţi. Deci nu-ţi face iluzii, săltăm fără jenă şi peştişori ca tine.

Îşi plimbă degetul de-a lungul infracţiunilor mai grave, cu pedepsele aferente, până ce ajunge la a mea:

— La optzeci şi cinci de grame, cu intenţia de a vinde... te paşte un an de puşcărie şi o amendă de cincizeci de mii de dolari. Doar că uneori...

Se preface că se asigură că locotenentul Reese nu e în încăpere, după care continuă:

— Mai scăpăm câte un peştişor în apă dacă asta ne aduce un peşte mai mare. Acum probabil că te întrebi... ce înseamnă un peşte mare?

Dau din cap că da, exact asta mă întrebam.

Îmi indică, la câteva poziţii mai sus în ghidul condamnărilor, un rând pe care scrie „100 de kilograme sau 100 de plante“. După care degetul lui trece în căsuţa alăturată, în dreptul sentinţei minime: douăzeci de ani.

— Cred că acum îţi zici: „Doamne, da' m-au încălţat, nu glumă!“. Ei bine, gândeşte-te cum ar fi fost dacă mai aşteptam şi te arestam mâine, când ai fi avut la tine... cât? Un kilogram şi ceva?

Şi îmi indică o coloană la capătul căreia scrie: cinci ani de închisoare şi o amendă de o sută de mii de dolari.

— Aşadar, gândeşte-te la asta: de ce n-am făcut-o? Ce ne iese nouă din faptul că te-am împiedicat să devii unul din peştii mari?

Fiindcă peştişorii sunt o momeală mai bună?

Apoi el scoate încă o hârtie, un tabel cu cifre care îmi aminteşte de broşura lui Monte cu planul de afaceri.

— Ai fost reporter, zice Randy, aşa că ţi-o zic verde-n faţă. Chestia asta are şi o latură instituţională.

Îmi arată ultimul rând de pe tabel, *bugetul operaţional*: 1,18 milioane de dolari.

— Suntem la finalul unei perioade de execuţie bugetară de patru ani, iar locotenentul şi cu mine suntem însărcinaţi să facem o nouă propunere de buget, plus o justificare a lui: de ce, în condiţiile în care peste tot se fac reduceri masive de fonduri, lupta regională antidrog ar trebui să rămână o prioritate. În momentul de faţă stabilim obiective pentru următorii doi ani, iar principala noastră ţintă, tendinţa pe care o urmărim...

Şi aici se uită la mine:

— ...este apariţia operaţiunilor de cultivare la domiciliu, în spaţii închise. Aşa că probabil acum

te gândeşti: Înţeleg, Randy, dar care-i rolul meu în toată povestea asta?

Nu mă deranjează să-mi spună cineva ce gândesc. E plăcut.

Bugetul lui Randy dispare şi el, înlocuit de diagrama urmăririlor penale pentru droguri începute în ultimii doi ani atât în tribunalele de stat, cât şi în cele federale.

— Peştii cei mari despre care îţi vorbeam sfârşesc în heleşteul ăsta, arată el spre tribunalul federal. Peştii mici sunt daţi pe mâna poliţiştilor şi procurorilor. Chestia asta ne conferă o poziţie unică. Fiindcă putem să... trecem cu vederea unele cazuri. Înţelegi, Matt? Nu ne obligă nimeni să predăm fiecare peştişor prins.

Şi când zice asta, îmi ridică dosarul:

— Toate documentele astea pot rămâne sub sigiliu. Şi, la fel de bine, pot să şi... dispară. Înţelegi ce zic?

Dau din cap că da.

Zâmbeşte cu blândeţe:

— Bun.

Trage adânc aer în piept. Se pare că trecem prin nişte etape.

— Acum... probabil te gândeşti că oricum n-ai de ales.

Dau iar din cap că da.

— Urăsc chestia asta. Mereu l-am întrebat pe locotenent: de ce strângem oamenii cu uşa în felul ăsta? zice el şi clatină din cap, ca şi când i-ar părea rău pentru toate neplăcerile create. Adică... ce rost are dacă nu le oferim oamenilor o opţiune? Apropo, îmi place numele ăsta... Matthew. E biblic.

Dau din cap că da. Nu-i spun că mi-au pus numele după fratele beţivan al lui taică-meu.

— Ascultă, Matthew, zice Randy. Ştii că şi Isus simte la fel, că nici lui nu-i place să strângă pe nimeni cu uşa?

— Isus?

Randy dă din cap că da.
— Altfel de ce ne-ar fi înzestrat cu liberul arbitru? Ar fi putut să ne facă roboţi. Dar el vrea ca noi să alegem singuri să fim buni. Faptele noastre bune sunt goale de sens dacă nu alegem noi să le facem.
După care Randy se uită iar spre uşă, ca să se asigure că superiorul lui nu s-a întors în încăpere. Aici mi se pare că a ieşit un pic din scenariu. Continuă încet:
— Ţii minte că am vorbit mai înainte de peştii mari şi peştii mici? Ştii cine altcineva mai era pescar?
Îmi încerc norocul:
— Isus?
Zâmbetul de sectant propovăduitor îi revine pe buze:
— Exact, Matthew. Metaforic vorbind, Isus a fost tot pescar. Iar discipolii lui au fost pescari adevăraţi şi mulţi dintre ei străbăteau Marea Galileii. Însă cu toţii s-au pus în slujba lui Isus, marele pescar de oameni.
Aha. Poliţistul meu bun e baptist. Păi, zi aşa! Randy aproape că şopteşte:
— Matthew, îl primeşti în suflet pe Domnul Nostru Isus Cristos, ca mântuitor al tău?
— Păi, zic eu încet, eu mă gândeam să mă fac catolic.
Randy pare ofensat.
— Mă tem că e o doctrină falsă... că nu e adevărata Lui biserică.
Apoi, cu mâna pe inimă, continuă:
— Bine măcar că ai început să cauţi ceva mai profund. Dacă sufletul tău e cu adevărat deschis, Isus va găsi calea către el. Nu-ţi face griji. Acum fii atent. Vreau să-ţi arăt ceva.
Şi ridică brusc dosarul penal pe care mi-l încropise mai devreme – cu mostra de iarbă şi ce voi mai fi semnat eu pe-acolo –, îl înalţă din ce în ce mai sus deasupra mesei... după care aruncă totul

într-un coş de gunoi pe care nu-l văzusem până atunci, dar care părea să fie plasat perfect pentru spectacolul ăsta.

— Acelea sunt păcatele tale, Matthew. Cum te simţi acum?

— Ăăă... nu ştiu, zic eu şi mă holbez la coşul de gunoi. Bine...?

— Te gândeai că poate fi chiar atât de uşor?

Şi apoi se apleacă spre mine, începând practic să şoptească:

— Isus nu vrea să ducă pe nimeni în rai cu forţa. Şi nici noi nu vrem să luăm pe nimeni aici, în echipa noastră, cu forţa.

Mă uit la dosarul meu din coşul de gunoi. Pentru prima oară în viaţă înţeleg puterea religiei. Cum ar fi să-ţi aduni toate problemele la un loc şi să le pui într-un dosar, pe care să-l arunci apoi la gunoi? Poate că şi catolicii au o groapă de gunoi a păcatelor, una imensă, undeva la ieşirea din Vatican.

— Matthew, nu vrei să decizi să faci ceea ce e bine din proprie voinţă, fără să fii motivat de ameninţarea pedepsei?

— Ăăă... ba da?

— Excelent. Acum spune-mi tu mie: ce alegi? Întunericul? Sau lumina?

— Ăă... lumina?

— Da, zâmbeşte el fericit. Bun... Bun. Mă gândeam eu c-o să spui asta. I-am zis locotenentului că presimt ceva bun în ceea ce te priveşte, adaugă Randy.

Apoi culege dosarul din coşul de gunoi, zâmbeşte – de parcă am şti amândoi că nu ar fi putut să-l arunce pe bune –, îl pune pe masă şi scoate de undeva de sub tăblia mesei o tăviţă şi o coală de hârtie, spunând:

— Bine ai venit de partea celor drepţi, Matthew!

Îmi ia mâna şi îmi apasă degetul mare pe masa care stă între noi, iar eu mă gândesc că e vreun soi

de ritual de iniţiere bizar, dar evident că el nu face altceva decât să-mi ia amprentele.

— În caz de ceva, zice Randy, după care îmi face cu ochiul.

Iar eu mă gândesc: În caz de ce? În caz că mă decid să nu mai colaborez cu ei, în caz că o dau în bară şi vor fi nevoiţi să mă pună sub acuzare sau în caz că trebuie să identifice mâinile pe care Eddie-Dave, baronul legalist şi violent al drogurilor, mi le-a ciopârţit când a aflat că sunt turnător?

— A, adaugă Randy, ar fi bine ca faza cu viitoarea ta mântuire să rămână între noi.

Şi îmi face din nou cu ochiul.

Apoi locotenentul Reese se întoarce în încăpere cu încă un rând de hârţoage pe care trebuie să le completăm şi care seamănă mai degrabă cu un soi de contracte de angajare. Una peste alta, Randy, zâmbăreţul din rândul celor drepţi, şi căcănarul de Reese sunt incredibil de eficienţi. Întreg procesul de vârât spaima în bietul nenorocit pe care l-au convins să lucreze pentru ei a durat ceva mai mult de o oră, mult mai puţin decât mi-a luat mie să-l întâlnesc prima dată pe Eddie-Dave, dealerul de droguri. Şi nimeni n-a încercat nici măcar o dată să mă caute în cur.

Nervii mei zdruncinaţi încep să se liniştească. Poate că situaţia de faţă e una clasică, de tipul una caldă, alta rece. Mai întâi partea caldă: am o slujbă! Sunt informator secret. Locotenentul Reese îmi spune că există două feluri de IS: (1) cei care au fost infractori o viaţă întreagă, dar odată prinşi, se hotărăsc să coopereze, pentru a li se tăia câţiva ani din condamnările lor grele (aceşti IS tind să fie martori nepotriviţi, din cauza cazierelor interminabile şi a obişnuinţei de a minţi), şi (2) în esenţă, non-infractori ca mine, care tind să fie martori mai potriviţi, pentru că... păi, de exemplu, n-au omorât pe nimeni. Unii IS ajung să prindă gustul şi continuă să lucreze cu contract, ca agenţi plătiţi, cam ca agenţii sub acoperire profesionişti.

— Ai putea lua chiar nişte bani, zice locotenentul Reese.

— Cam cât? întreb eu, un pic prea repede.

Locotenentul Reese recunoaşte că nu e mare lucru – există ghiduri federale şi în privinţa asta –, dar spune că agenţiilor le este permis să acorde bonificaţii după încheierea cu succes a urmăririlor penale. Noii mei păpuşari mă lămuresc că atâta timp cât sunt sincer cu ei, fac tot ce îmi cer şi respect regulile, voi fi inclus în a doua categorie de IS. Ei or să facă tot posibilul ca să fiu plătit şi nimeni nu va trebui să afle vreodată în ce circumstanţe am început colaborarea.

Şi partea rece? Locotenentul Reese ridică dosarul, care acum câteva minute stătea bine mersi în coşul de gunoi:

— E de-ajuns să-ţi baţi o singură dată pula de noi, băi căcăciosule, şi te-am înfundat pentru posesie şi trafic de droguri.

În timpul acestei runde Randy îmi ocoleşte privirea.

Apoi Reese mă înştiinţează că hârţoagele pe care tocmai le-am semnat stipulează că am fost de acord cu următoarele: (A) să lucrez ca IS şi să mă infiltrez în operaţiuni de cultivare la domiciliu, dându-mă drept om de legătură al unui consorţiu ce plănuieşte să cumpere şi să continue respectivele afaceri cu marijuana; (B) să continui să cumpăr şi să vând marijuana în cadrul acestei afaceri vreme de doi (2) ani, ca membru al misiunii echipei antidrog Operaţiunea Homeland; (C) să mă întâlnesc o dată pe săptămână cu păpuşarii mei, Randy şi Reese, să le dezvălui tot ce am aflat şi, de asemenea, dacă au apărut noi obiective ale investigaţiei, inclusiv prietenii mei neştiutori care cumpără iarbă – sau, cum i-a numit locotenentul Reese ultima dată, „ipocriţii căcăcioşi ca tine“.

Tare obosit. Îmi bubuie capul.

— Deci o să port un microfon?

Randy şi locotenentul se uită unul la altul.

— Da, zice Randy. Mai târziu îţi vom pune un dispozitiv de urmărire şi localizare şi în telefon şi, poate, încă un microfon în maşină.

Şi se apucă să-mi citească ceva ce sună foarte oficial, dar eu nu reuşesc să îl urmăresc, ci doar prind din când în când frânturi de fraze, cuvinte rupte din context: „Punctul trei... îndreptarul de menţinere sub control a infracţionalităţii şi Legea Siguranţei Publice... mandatele de instalare a microfoanelor... misiunea noastră... transportul narcoticelor peste graniţele internaţionale... spaţiu de interpretare a Legii Patriotice..." După care Randy scoate o cutie.

— Până una-alta... zice el.

Iau cutia. O deschid: un ceas de mână.

— Cadou de pensionare?

Priviri reci. Iar eu mă gândesc la ceva ce mi-a spus Lisa odată – „Nu e vorba că nu eşti amuzant, dar mereu îţi alegi momentul cum nu se poate mai prost" –, după divorţul soră-mii, când am întrebat-o dacă n-ar fi corect să înapoieze cadoul de nuntă.

— Acesta este un dispozitiv autonom, zice Randy. E mult mai sigur decât orice microfon lipit pe corp. Are un giga de memorie şi înregistrează timp de douăsprezece ore. E activat prin voce, aşa că atunci când e deschis, porneşte imediat ce începe cineva să vorbească. Când înregistrează, se aprinde luminiţa asta de pe spate. Vezi? Când nu, e stinsă. Simplu. Ştii cum am reţinut eu? continuă Randy şi îmi arată ceasul cu lumina stinsă: Întuneric...

După care apasă butonul care aprinde beculeţul palid de pe spate:

— ...şi lumină.

Locotenentul Reese se uită în tavan.

— În majoritatea timpului ar trebui să fie stins, zice Randy, iar ca să se stingă, ţii apăsat butonul două secunde.

Îi întind lui Randy încheietura mâinii, iar el îmi strecoară ceasul pe ea.

— Are un transmiţător wireless, dar încă nu ne-am prins cum funcţionează, aşa că deocamdată va trebui să treci pe la noi ca să descărcăm fişierele şi să îl resetăm.

Şi îmi împinge o carte de vizită: „R. Thomas – psihoterapeut, Asistent social clinic, master în Ştiinţe Sociale, PFA“.

— Familiei şi prietenilor le spui că în fiecare marţi după-amiază mergi la cabinetul unui psihoterapeut. Dacă apare vreo urgenţă, suni la numărul ăsta. O să auzi o voce care spune că aţi sunat la biroul doctorului Thomas. Zici că vrei o programare. Întrebări?

Am o groază...

— Când încep?

— Trezeşte-te, băi pulete, zice locotenentul Reese. Ai început încă din secunda în care ai deschis fermoarul rucsacului ăluia. Acum tai-o şi cumpără-ne casa cu plantaţia.

Randy dă din cap a scuză:

— Indicativul pe care ţi-l alocăm este OH-2. Vei folosi numărul ăsta, IS OH-2, în absolut toate rapoartele şi de fiecare dată când ne contactezi. Îl ţii minte sau ţi-l scriu undeva?

— IS... OH-2.

— Bun. De azi înainte nu mai foloseşti decât banii noştri. Nouă ne ceri bani şi tot nouă ne aduci înapoi ce-ţi rămâne. Marţea facem inventarul, numărăm banii, cântărim drogurile pe care le-ai luat, ne dai rapoartele şi te întorci la treabă până marţea următoare. Cel mai important aspect al muncii ăsteia e, cam ca peste tot, inventarul.

Locotenentul Reese intervine din nou:

— Şi ascultă-mă bine, băi ratatule, dacă te prindem cu mai multă iarbă sau cu mai mulţi bani decât ai declarat... puşcăria te mănâncă. Fute-mi tu mie inventarul, lasă ceva pe dinafară, fură cinci

cenţi sau vreun căcat de mugur şi puşcăria te mănâncă.

— În regulă.

— Şi de-acum înainte tu nu mai fumezi treaba aia, zice Randy încet.

Au! Dau din cap că da. Mă ridic. Suspin.

Detectivii se lasă pe spate în scaunele lor, ca nişte bărbaţi adevăraţi după o masă copioasă.

— Pe moment cred că nu-ţi pică prea bine, dar sper că eşti mândru de tine, zice Randy, păpuşarul meu sectant şi zâmbăreţ, grijuliu cu eventualele mele resentimente. Acum lucrezi pentru băieţii buni, ajuţi la protecţia unor copii ca ai tăi...

Dar locotenentul Reese, sensei-ul realităţii crude, îl întrerupe:

— ...de dealeri de droguri ca tine.

Capitolul 20

Blocat de lemnul de pe peluză

Al cui e lemnul ăsta cred că ştiu
Ce îmi blochează drumul spre veranda din faţă
E trimis de căcănarul care-mi fură nevasta
Asta-i sigur, fireşte, fireşte.

Doamne, sunt terminat. Mă prăbuşesc peste volan. Azi-dimineaţă lumea părea atât de limpede, atât de caldă. Dar e la fel ca înainte – brutală şi rece. Scot cartea de vizită pe care mi-a dat-o Randy. Ştiu că există o întreagă discuţie despre eficacitatea diverselor tipuri de psihoterapie, dar momentan eu nu mă prea omor după metodele psihologului meu, doctorul Thomas. Ştiu că nu sunt tocmai într-o poziţie din care să pot negocia, dar mi-aş dori să am parte de un pic de terapie adevărată de la falsul meu psihoterapeut.

Mă simt febril. Bolnav. Obosit. Mi se pare că înnebunesc. Ce poţi face atunci când nici măcar nu

reuşeşti să-ţi pui toate crizele sufleteşti într-o ordine raţională? Care ar fi: 1. Am ajuns oare un dealer de droguri turnător, trimis să le întind curse prietenilor mei? 2. Căsnicia mi se destramă, soţia mea e pe punctul de a avea o aventură (2a. Iar penibila mea reacţie e să comand de la iubitul ei materiale pentru construirea unei căsuţe din lemn.) 3. Sunt şomer, falit, şi chiar dacă iau în calcul răgazul primit pentru plata ipotecii, tot îmi mai rămân destule datorii cât să mă îngrop în ele. Sau ordinea ar fi: destrămarea căsniciei, traficul de droguri, falimentul. Ori, poate: falimentul, drogurile, căsnicia.

Presupun că e vorba de o opţiune subiectivă. Iar acum pare să se instaleze şi paralizia. Cum s-ar armoniza epuizarea fizică totală cu nenumăratele mele crize? Stau în maşină, aplecat peste volan, cu braţele căzute pe lângă corp, cu gura uscată, şi mă holbez la grămada de cherestea de unsprezece sutare din curtea mea. Văzută de aici, pare mică: e uimitor cât de puţin lemn poţi cumpăra în ziua de azi cu o mie de dolari.

Poate că ar trebui să mă duc înăuntru şi să fumez din alea optzeci şi cinci de grame de marijuana până mor. Există oare supradoză de iarbă? Poate că aş reuşi să mă sparg atât de tare, încât să mă înec cu Doritos. Îl şi văd pe locotenentul Reese arătându-i următorului tont pe care-l arestează o poză cu cadavrul meu. Un morman de frunze sigur nu-i.

Îmi sună telefonul. Ecranul ajunge în faţa mea, ţinut de o mână tremurândă. Amber Philips. Începe distracţia. Amber probabil că-şi vrea iarba. Pun degetul mare pe butonul verde. Dar mi se face greaţă la gândul că o bag pe săraca Amber într-o belea ca asta. Oare asta am devenit acum? Îmi mut privirea de la telefon la ceasul meu întunecat, de super-spion. Bun, agent sub acoperire... Şi-acum ce? Încerc să-mi amintesc. Randy a zis ceva despre protocoale... mandate... capcane la telefon. Să

răspund, să nu răspund? Brusc, mă simt teribil de nepregătit. Îmi doresc să fi fost mai atent.

După care văd prin parbriz cum se deschide uşa din faţă a casei mele. Şi uite că iese bătrânul şi senilul meu tată, care se holbează suspicios la mormanul de lemne. În ultimul timp nu mai suportă nici un fel de schimbare în spaţiul fizic din jurul lui. Se apropie nervos de lemne. Are pe el pantalonii de pijama şi un tricou gros cu Go Army. Ţine telecomanda în mână, în poziţie de luptă.

Pun jos telefonul, care încă mai sună, şi cobor din maşină. E frig afară: îmi ies aburi pe nări şi pe gură.

— Stai liniştit, tată, toate astea se duc de unde-au venit. Lemnul ăsta... e o mare greşeală.

Tata nu zice nimic, doar ia factura din vârful mormanului de lemne, unde fusese capsată într-un plic de plastic, împreună cu instrucţiunile de asamblare a căsuţei. Îi iau cu grijă factura. Are pe ea semnătura şoferului care a făcut livrarea şi nu e a lui LumberChuck. Minunat. N-am reuşit nici măcar să-l fac pe Chuck să-mi livreze lemnul pentru căsuţă, ca să vadă cu ochii lui căminul pe care-l distruge. Cristoase, ce-i rămâne de făcut unui geniu nebun atunci când nici unul din planurile lui malefice nu funcţionează?

Mă uit la tata, care are şi el ceva de geniu nebun – părul alb, vâlvoi, şi privirea goală. Mă bate gândul să-i cer un sfat, dar nici pe vremea când era lucid, tata nu excela la capitolul ăsta. Mereu îi ceda mamei dreptul la cuvinte de încurajare, la prelegeri despre viaţă şi discuţii filosofice. Probabil că ar recunoaşte şi singur că încurajarea propriilor copii n-a fost punctul lui forte ca părinte – ca atunci când aveam treisprezece ani şi am fost dat afară din echipa de baseball a clasei a opta. E-n regulă, mi-o amintesc eu pe mama zicându-mi. A repetat necontenit vorbele astea: „E-n regulă, e-n regulă, e-n regulă“.

— Dar nu-i drept! plângeam eu.

— ’Tu-i mama mă-sii! am auzit atunci o voce răguşită şi m-am uitat peste masă, unde tata lăsase ziarul din mână. Ce-ai zice dacă ne-am duce şi le-am trage o mamă de bătaie nenorociţilor care ţi-au zis asta?

Chiar şi aşa, tata mi-a transmis destul din înţelepciunea lui – fireşte, în cea mai mare măsură accidental, aşa cum făceau bărbaţii din generaţia lui, prin aluzii şi indicii lăsate să se strecoare pe sub etica infailibilă a muncii şi refuzul lui de a se plânge vreodată de ceva. Orice ar fi fost, omul ăsta a mărşăluit mai departe – s-a trezit în fiecare zi, şi-a pus cravata aia şi s-a dus la o slujbă despre care ştia că e cu mult sub capacitatea lui –, iar dacă cineva crede că există pe lumea asta ceva care să te însufleţească mai profund, se minte singur. Nu m-aş supăra deloc dacă aş putea să mai stau de vorbă cu bătrânul meu tată cu privire limpede, cu cravată şi salopetă, care lucra la Sears. Sau, şi mai bine, mi-aş dori să am din nou cinci ani, iar el să mă ia de mânuţă şi să mă urce în poala lui. Dar noi am încetat să ne îmbrăţişăm la vârsta la care presupun că toţi bărbaţii din neamul Prior au încetat să o facă de-a lungul secolelor, adică la zece-unşpe ani. Teddy, de exemplu, a terminat-o cu îmbrăţişările. Franklin mai are un an sau doi. Mă întreb de ce nu mai pot să-l ţin pe Teddy în braţe, de ce eu şi tatăl meu nu ne mai putem îmbrăţişa.

Pe vremuri tata era mai înalt decât mine, dar acum stau lângă el şi mă uit în jos la părul lui vâlvoi. Are umerii ascuţiţi şi aduşi în faţă.

— Tată, cârâie vocea mea. Am nevoie de... ajutor. Mă prăbuşesc.

Şi atunci tata se întoarce, mă priveşte... şi aud din nou vechea lui voce cristalină, „’Tu-i mama mă-sii!“, iar în mintea mea începe să se producă un fel de epifanie...

Toate sunt legate. Crizele astea – căsnicia, banii, traficul de iarbă – sunt interconectate, ca şi declinul fizic şi mental al tatei, declinul meu, piaţa

imobiliară, bursa de valori şi piaţa creditelor. Degeaba încercăm noi să le tratăm separat, căci ele sunt sisteme interconectate, ce depind unele de altele, sisteme distruse, futute, paradite.

E aceeaşi lume, acelaşi loc limpede şi liniştit în care m-am trezit – însorit şi rece.

Şi uite-aşa, dintr-odată...

Un plan.

— Hei, tată!

Se întoarce.

Râd, probabil uşor nebuneşte.

— Crezi că-i prea târziu să mergem şi să punem laba pe nenorociţii care mi-au zis că lumea o să fie dreaptă?

Tata îmi arată telecomanda din mână:

— Poţi să mai rabzi până după Rockford Files?

Capitolul 21

Agentul IS OH-2 se dezlănţuie

Chuck se dă un pas înapoi şi se uită la mine de parc-aş fi nebun.

Aha, sunt nebun, da, da! Un bărbat nebun cu un ceas strălucind nebuneşte!

Ventilatoarele vâjâie. Curenţii din depozit suflă prin Lumberland.

— Îmi pare rău, dar asta-i... cam ciudat, zice Chuck.

— Da, ştiu, zic eu, dar m-am simţit prost din cauza chestiei de ieri...

— Zău, nu-i nici o problemă, mă întrerupe Chuck.

— M-am gândit că în felul ăsta aş putea să mă revanşez...

— Pe bune, nu e nevoie...

— Atâta stres cu economia asta...

— Pe cuvânt că nu-i nici o problemă...

— Ascultă-mă, e marfă cu-adevărat bună...

— Sunt sigur că e, dar nu sunt interesat, zice ferm Chuck.

Haide, frate...

— Ți-o dau la un preţ foarte bun...

— Uite ce e, nu vreau să te jignesc, dar eu nu fumez iarbă.

Ceasul meu străluceşte a ratare şi îmi înregistrează râsul dement.

— Niciodată nu-i prea târziu să te-apuci! strig eu de-a dreptul.

Nimic nu-mi merge cum trebuie.

Capitolul 22

Un ziarist bun de modă veche

Aşadar, Chuck nu vrea să cumpere iarbă şi să se lase implicat într-o reţea de trafic de droguri. Treacă de la mine. Ştiam că nu am cine ştie ce şanse cu un tont ca el. În plus, spre final probabil că eram pe cale să cad singur în capcană. Cu toate astea, misiunea mea în Lumberland n-a fost chiar un eşec total. Chuck a acceptat să trimită mâine-dimineaţă o camionetă care să încarce şi să ducă înapoi lemnul ăla pe care nu mi-l mai permit. A acceptat şi să-mi înapoieze toţi banii, oprindu-şi doar o taxă de livrare, ceea ce e bine.

Apoi, în atmosfera aceea ciudată iscată de faza cu vânzarea de iarbă, Chuck s-a apucat să-mi facă hârţogăria pentru rambursare (eu îi înfigeam pumnale din priviri în chelia lui cât o găluşcă) şi într-un final mi-a notat numele şi adresa. Şi pot să jur că bucata aia de chelie i s-a înroşit. A ridicat ochii încet până mi-a întâlnit chipul rânjitor, de om nebun, după care m-a privit încă o dată, cu o surprindere care m-a bucurat, a pălit, a tuşit, s-a scuzat un minut (suficient cât să-i trimită, poate, Lisei un SMS?), după care s-a întors arătând ca dracu'. Aşa că mi-am atins unul dintre ţeluri: i-am arătat duşmanului meu chipul bărbatului a cărui viaţă era pe cale să o ruineze. Desigur, nu i-am dat de înţeles că aş şti ceva despre el şi Lisa. Şi, înainte să plec, mi-am cerut scuze că am încercat să-i vând iarbă, rugându-l ca asta să rămână între noi.

— Soţia mea nu ştie că vând iarbă, am zis. Asta ar termina-o.

Chuck stătea cu privirea în pământ. Şi chiar aici, printre rafturile friguroase şi înalte ale Lumberlandului, Chuck Pată, duşmanul meu, a văzut în fine chinurile bărbatului aflat la celălalt capăt al flirtului său inocent. Mai mult, a văzut straturile suprapuse de blocaje şi minciuni reciproc

distructive existente, situaţia insuportabilă în care ne-am vârât cu toţii.

Ajuns în maşină, mă pufneşte iar râsul. Mereu ni se pare ciudat când îi vedem pe nebunii ăia ticăloşi din filme râzând maniacal, dar acum îmi dau seama că atunci când eşti prins în ghearele nebuniei, chiar asta faci, râzi maniacal. Ce poate să facă Chuck? Să-i spună Lisei? „Hei, maniacul ăla de soţ al tău a venit azi la mine şi a încercat să-mi vândă nişte iarbă.“ Şi ce-o să facă Lisa? O să-mi ceară să-i spun dacă-i adevărat? Dacă o s-o facă, o să-i zic doar atât: „Cum ai aflat de asta?“. Ar fi ca şi cum ar recunoaşte că are o aventură!

Nu, de data asta l-am târât şi pe prinţul de Lumberland în blocajul nostru, în acel şah etern, aşa că pariez că nici măcar n-o să-i spună, deşi asta depinde de cât de repede îi merge mintea. Instinctul de autoconservare ar trebui să-i spună: nu vrei să fii prins la mijloc în căcatul ăsta al lor. Mi-i închipui pe amândoi în focul unor discuţii ciudate, şovăielnice, aruncându-şi replici unul altuia, şi mă cuprinde un amestec de greaţă şi bucurie, iar inima mea zvâcneşte intermitent şi dă să-mi sară din piept. Oare asta e nebunie? Un atac de panică? Euforia premergătoare morţii?

Orice ar fi, mă las ghidat de ea şi de epifania pe care am avut-o. În ultima oră am ştiut precis ce am de făcut. Sunt de partea celor drepţi, Randy. Şi da, am dat-o în bară cu planul pe care mi-l făcusem cu prinţul de Lumberland, însă refuzul lui Chuck de a cumpăra iarbă nu-mi schimbă cu nimic misiunea: voi fi un Robin Hood al narcoticelor. E singura cale de scăpare: dacă tot trebuie să fiu turnător, să-i înregistrez pe furiş pe cei care cumpără droguri, atunci n-o să le vând decât celor care merită să ajungă la puşcărie.

În lumea asta cu susu-n dos, eu o să fiu decid cine e vinovat şi cine e inocent.

Primul pas pe care îl fac în direcţia asta e să sun de la un telefon public la departamentul de Resurse

Umane al fostului meu ziar.

— Îmi pare rău, îi zic eu inocentei Amber Philips, cu ceasul stins şi inofensiv la mână. Până la urmă n-am mai putut să fac rost de iarbă.

— Ei, cred că e-n regulă, zice Amber.

După care îmi spune că ea şi iubitul ei au decis să se lase.

— Şi, oricum, în general fumam doar când eram cu el.

Închid, încântat de prima decizie de graţiere: Amber Philips nu merită să ajungă în puşcărie.

Şi totuşi *meritul* e un concept foarte greu de definit. Să-l luăm, de exemplu, pe Richard, specialistul în bani, cu acţiunile lui la firmele de transport comercial mexicane şi comisioanele lui pe pierderi de optzeci la sută... oare el *merită* să ajungă la puşcărie din cauza asta? Chiar în timp ce îl sun, mă întreb dacă incompetent e totuna cu vinovat.

— Richard Blackmore la telefon.

Nu, nu e. Nu e o infracţiune să fii un consilier financiar prost. Ceasul rămâne stins. Inima îmi bate nebuneşte.

— Îmi pare rău, îi zic lui Richard. Până la urmă n-am mai putut să fac rost de iarbă.

— A, da? întreabă Richard. E-n regulă. Sincer să fiu, căcatu' ăla a fost oricum cam tare pentru mine. N-am mai făcut nimic ieri. Poate ţie-ţi pică bine, dar eu încă mai am o slujbă.

Doamne, ăsta chiar că-i un căcănar! Mă lupt cu impulsul de a-i vinde totuşi ceva iarbă.

După ce termin discuţia cu Richard, sun la numărul la care plănuisem să sun încă de când mi-a răsărit ideea asta în minte – din momentul când l-am întrebat pe tata dacă încă mai putem să ieşim şi să le tragem o mamă de bătaie nemernicilor care mi-au zis că lumea o să fie dreaptă.

Răspunde secretara lui M. Îi spun că sunt Matt Prior. Şi chiar dacă simt că mor, îi zic să-i transmită că am sunat ca să-mi cer scuze. Aşa cum

mă aşteptam, acest Idi Amin al şefilor de ziar nu rezistă în faţa căinţei celui pe care l-a torturat. Mă bâlbâi, mă zăpăcesc, îmi las mândria la o parte şi îi prezint pe tavă acestui cur de om (Doamne, cât de greu e!) scuzele mele.

— Îmi pare rău, zic. N-ar fi trebuit să zic ce-am zis.

— Apreciez gestul, Matt, îmi răspunde el, iar partea cu adevărat proastă e că i-am dat ocazia să pară mărinimos. Şi te înţeleg. Cred că amândoi suntem victimele acestei economii.

— Aşa-i, zic eu, scrâşnind din dinţi. Am greşit când am dat vina pe tine. Sper că o să-mi accepţi scuzele. Eram foarte stresat.

— Sigur, îmi spune M. A fost stresant pentru noi toţi.

Numai sunetul vocii lui mă face să sugrum volanul în timp ce el îmi explică faptul că şi lui i-a fost greu să dea afară atâţia oameni. Se dovedeşte că nici nu mai poate dormi cum trebuie noaptea. (A, da? Pentru mine e a patra zi, căcănarule!)

— Nu e uşor să fii dat afară, dar măcar oamenii ăia trec prin asta o singură dată. Eu a trebuit să trec prin asta de fiecare dată, iar şi iar şi iar.

Din fericire, maşina e oprită, altfel ar fi trebuit să intru cu ea într-un stâlp, ca să o termin odată. Bietul călău... cu toate decapitările alea! Gloatele gălăgioase, curăţatul ghilotinei, permanenta ascuţire a lamei...

— Nu voiam să sugerez că vouă v-a fost cumva uşor, zice el.

— Nu, înţeleg, zic eu, după care, când ura mea atinge apogeul, lansez cu grijă undiţa în apă: Şi ştiu ce zici despre stress. Eu am făcut rost de o reţetă pentru marijuana medicinală.

— Pe bune?

— Da. E singurul lucru care mă ajută.

— Poţi să faci rost de o reţetă pentru aşa ceva? Pentru stress?

— Sigur, zic eu. Mi-a salvat viaţa. Ar trebui să încerci şi tu. N-o să-ţi vină să crezi ce iarbă se cultivă în ziua de azi. E extraordinară.

— Da, am tot auzit, râde el. Dar n-am mai încercat de ani de zile. Mă tem că pentru mine vremurile alea s-au dus demult.

Plimbă momeala, plimb-o...

— Da, aşa credeam şi eu. Nu mă mai prăjisem din facultate.

Şi îi bag un mormăit. Facultate. (Inserez nostalgia şi un cuvânt ales cu grijă: prăjit.)

— Frate, ce-i mai dădeam în blană pe vremea aia, nu?

Stai aşa! De unde ştiu eu dacă M. a fumat în facultate? A absolvit în anii '70 o şcoală de stat şi s-a înscris la Jurnalism, cuibul chiulangiilor care se opuneau autorităţii. Dacă n-a fumat iarbă, a fost singurul de-acolo care n-a făcut-o.

— Colegul meu de cameră era din Hawaii, zice M. Nu-i nevoie să-mi spui tu mie asta.

Râd nonşalant. Şi apoi:

— Ei, ştii ce? Eu m-am ales cu mult mai multă decât mi-ar trebui... Adică... aş putea să-ţi vând o parte dacă vrei. Ar trebui doar să vezi cum e. Incredibilă marfă!

— A, nu! râde M. Nu prea cred.

— E perfect legal, zic eu. O iau pe reţetă.

Un lung moment de linişte. Aşteaptă, aşteaptă...

— Hm, nu ştiu ce să zic.

Aşteaptă. Nu vorbi! Aşteaptă.

Râde:

— Ştii ce? De fapt sună bine. Chiar mi-ar plăcea.

— Pe bune? OK. Aş putea să ţi-o aduc azi dacă vrei.

Uite-aşa. Pur şi simplu. Poate că mi-am descoperit chemarea.

Mă întâlnesc cu M. în parcarea de la redacţia ziarului. Nu mai am cartela de acces în parcare, aşa că sunt nevoit să merg pe jos. M. mă aşteaptă

în maşină, în uniforma lui incredibilă de redactor şef de ziar din anii ’40 – costum gri, bretele, pălărie de fetru. Un tic nervos îi face să zvâcnească un colţ al gurii lui mincinoase, încadrată perfect de bărbuţa subţire cât un capăt de creion. M. se uită de jur împrejurul parcării şi îmi zice poanta cu Deep Throat[36]. Mă prefac că râd. În jurul nostru e frig şi totul e cenuşiu. Îmi întinde trei bancnote de cincizeci, deşi eu i-am cerut două sute. Chiar are de gând să mă ia de prost? Tipul ăsta e un căcănar absolut. Totuşi îi dau treizeci de grame, puse într-o pungă de plastic pentru sandviciuri. Vând şi în pierdere, numai să-l prind pe căcănar. Închide ochii. O miroase. Zâmbeşte.

Iau banii cu mâna pe care ţin ceasul, acum luminat.

— Abia aştept, zice el. La prima mea slujbă de ziarist ne drogam în fiecare după-amiază în camera obscură. Pe-atunci toată lumea se droga.

După care, probabil temându-se că o să-l judec, adaugă:

— Nimeni n-avea copii.

Ridică din umeri.

— Erau anii şaptezeci.

Zâmbeşte nostalgic:

— Alte vremuri, nu-i aşa?

— Da.

Doamne, vreau să mă car de-aici! Mi s-a făcut greaţă... nu mai rezist nici o secundă lângă tipul ăsta.

— Să mă suni dacă mai vrei, îi zic.

Mâinile îmi tremură.

— Poate o s-o fac.

Iarba dispare în haina lui.

— O să am ceva timp liber la dispoziţie. N-ai auzit? Şi eu plec. Mai bine îmi dau demisia decât să iau parte în continuare la aşa ceva.

— Nu, n-am auzit, zic eu, deşi fireşte că am auzit şi, în plus, ştiu că se fac presiuni asupra lui să se care odată.

Dar, spre deosebire de zecile de oameni pe care i-a nenorocit, M. va pleca în condiţiile stabilite de el, probabil şi cu o bonificaţie. Cei ca el sunt în stare să arunce oamenii de calitate în malaxor doar pentru a economisi câteva sute de mii din buzunarele şefilor, iar apoi să pretindă că şi-au dat demisia de indignare (chiar dacă în realitate mai întâi au stat şi au făcut toate concedierile, protejându-şi până în ultima clipă slugile loiale), astfel încât să scape cu faţa curată şi să ţină în continuare discursuri în faţa studenţilor şi a grupurilor de jurnalişti, după care să fie până la urmă angajaţi şi să falimenteze încă un ziar.

M. dă din cap şi pare să ia tăcerea mea drept înţelegere, ceea ce, slavă cerului, n-o să simt niciodată faţă de el.

— Ei, o să mă descurc eu, zice apoi. Pot oricând să mă duc să predau. Şi, cine ştie, poate că mai există ziare care caută un ziarist bun de modă veche.

Chiar dacă ultima lui barcă încă mai pluteşte în golf, Queeg mai vrea una. Mă abţin să pufnesc în râs.

Între timp M. se încălzeşte la jarul camaraderiei noastre de după război.

— Aşadar, eşti acolo... în lumea largă. Care-i pulsul pieţei locurilor de muncă pentru profesioniştii pătaţi cu cerneală, aşa ca noi?

Noi.

— Nu ştiu. Dacă eşti dispus să munceşti... mereu se găseşte câte ceva. De fapt chiar azi mi-am luat ceva de lucru pe cont propriu.

Zâmbeşte melancolic şi am impresia că ochii i se umplu de lacrimi.

— E minunat, Matt. Mă bucur pentru tine.

Trebuie să mă uit în altă parte, ca să-mi înfrânez simpatia ce răbufneşte în mine.

— Nu mă feresc să-ţi spun că sunt un pic speriat, zice M. şi îşi leagă fularul mai strâns.

Şomer la cincizeci şi şase de ani? Dacă ăsta e... ştii tu, capătul de linie?

Şi îşi şterge ochii cu o batistă.

Eu nu zic nimic.

— Ei bine, scoate el punguţa cu iarbă din haină şi o miroase încă o dată, îţi sunt recunoscător pentru asta, Matt. Cred că o să mă ajute.

Apoi ascunde iarba înapoi în haină şi mă cântăreşte grav din priviri.

— Ce păcat că noi doi n-am apucat să petrecem mai mult timp împreună!

— Păi... zic eu, tremurând din toate încheieturile, apoi arunc o privire la ceasul meu strălucitor şi mă aud din nou râzând ca un nebun. Niciodată nu e prea târziu!

Capitolul 23

OH-2 Răzbunătorul

Sunt OH-2 Răzbunătorul
Îngerul mâniei plin de microfoane
Pregăteşte-te să-ţi cunoşti creatorul
Sau măcar un înalt magistrat federal

John Denham, tipul care m-a convins anul trecut să-mi refinanţez împrumutul, nu mai lucrează pentru compania ipotecară de lângă salonul de bronzat din mini-mall. De fapt compania ipotecară a lui John nu mai e companie ipotecară, ci o vitrină goală – ca şi salonul de bronzat. De fapt întregul mini-mall pare să se transforme într-un vast spaţiu de parcare.

Mark Akenside, şiretul agent de vânzări care ne-a ademenit să cumpărăm mult prea costisitoarea Maxima, scapă şi el de IS OH-2. Nu mai lucrează la reprezentanţa Nissan, unde de altfel nu mai lucrează nici Dodsley, mai vârstnicul său manager, căpetenia care ne-a uscat de bani cu covoraşele lui de iarnă.

— Toamna asta a fost măcel, mărturiseşte un supravieţuitor din rândul vânzătorilor de maşini, holbându-se la o savană de sedanuri înfometate.

Fie. Găsesc eu alţii. Mereu există alţii. E vineri, aşa că dau de vechea noastră cunoştinţă, Thomas Otway, agentul imobiliar cu fals accent australian, care prezintă o casă dintr-o fundătură rezidenţială aflată la poalele unei coline.

— Salut, phietene, îmi zice el atunci când intru într-un hol lambrisat cu un lemn deschis la culoare. Speh că eşti phegătit să vezi casa visuhiloh tale.

Arată cu braţul întins spre o cameră de zi mobilată cu gust, în stil colonial franţuzesc, cu o scară masivă, o bucătărie modernă, complet utilată.

— A, pare într-adevăr de vis, zic eu, după care zâmbesc şi îi explic că am cumpărat deja o casă de vis de la el.

— Aha?

Thomas nu mă mai ţine minte. De fapt pare să nu ţină deloc minte oamenii, nu mai mult decât ţine minte un rechin de recif peştii pe care-i mănâncă. Dar atunci când îi descriu casa, şi-o aminteşte perfect:

— A, da! Un Tudoh de aphoape jumătate de achu. Supehbă casă. Singuhul minus, dacă-mi amintesc eu cohect, eha şcoala din cahtier.

O, da, îţi aminteşti cohect!

Thomas Otway are un ten perfect. Are un păr şaten-deschis, cu şuviţe fanteziste, aurii, tuns destul de lung şi aranjat ca la actorii de telenovele, iar eu observ că în primele faze ale procesului de vânzare, pe lângă utilizarea excesivă a accentului, îşi mai face şi şuviţele cu gel, şi încep să imaginez un sistem prin care să stabilesc pe cine să prind în capcană, acordând puncte pentru diversele crime împotriva umanităţii. Agent imobiliar sau orice alt gen de agent de vânzări jecmănitor: patru puncte. Accent fals sau afectat? Două puncte. Păr gelat?

Patru puncte. În momentul ăsta, fără ca măcar să ştiu dacă nemernicul îşi bate copiii sau dacă trece pe roşu la semafor, are deja zece puncte, care va fi pragul la care se va dezlănţui mânia lui IS OH-2.

Nu, nu mă descurc deloc rău la treaba asta. În primul rând pentru că e mai uşor decât am crezut să aduc subiectul în discuţie. Răbdarea e elementul cheie. Aşa că îl las pe Thomas să-mi arate casa, prefăcându-mă interesat de covoarele luxoase întinse de-a lungul holurilor cu podele de lemn, de litografiile în ediţie limitată de pe pereţi şi de oribilul candelabru Chihuly din sticlă suflată. Cred că stenograma discuţiei înregistrate ar putea fi predată pentru instruirea altor informatori:

IS OH-2: E cu siguranţă mai mare decât pare când o vezi de-afară.

Suspect nr. 2: Phietene, casa asta, cu tot cu etaj, ahe peste thei sute theizeci de methi păthaţi.

IS OH-2: Uau! Aici intră şi beciul?

Suspect nr. 2: Nu, beciul nu e tehminat.

IS OH-2: Mai bine, pentru că am planuri mari pentru beci.

Suspect nr. 2: E pehfect pentru o sală de spoht, cohect?

IS OH-2: De fapt mă gândeam să fac o încăpere în care să cultiv iarbă.

Suspect nr. 2: Ce? Vohbeşti sehios?

IS OH-2: Serios ca un afurisit de rechin de recif. De ce? Tu fumezi, Thomas?

— Normal, zâmbeşte Thomas cu jumătate de gură. Adică fumam, adaugă el.

— Ar trebui să încerci marfa pe care-o am eu. E mortală.

Thomas se holbează la mine o secundă îndelungă, apoi scutură din cap, alungând ispita:

— Nee... Mă anthenez penthu un mahaton. Sunt alehgătoh. Chestia aia... nu face bine la plămâni,

cohect? Dah fii atent...

Se uită în jur, după care se apleacă mult spre mine:

— Phesupun că poţi să faci rhost şi de nişte cocaină, nu-i aşa?

Notă de subsol pentru Randy şi locotenentul Reese, păpuşarii mei: trebuie să-mi faceţi rost de nişte cocaină.

În timp ce ies din acea fundătură, mă uit cu ochi obosiţi, printre fulgerări înceţoşate, la ceasul care-mi străluceşte la mână. Orele de şcoală aproape s-au terminat. Gata cu munca pe ziua de azi.

Niciodată nu m-am gândit că o să-mi placă să lucrez în vânzări, dar ai o satisfacţie ciudată când îi convingi pe oameni să facă ce vrei tu. Iar eu nu doar lucrez. Randy zice că fac ceva şi pentru societate şi poate chiar fac: scap lumea de paraziţi, de şefi de ziar ce se bucură să concedieze oameni, de agenţi imobiliari căcănari, de distrugători de familii, de şoferi care îţi stau în coastă sau conduc cu viteză în zonele rezidenţiale, de toţi prefăcuţii, nemernicii şi bulangiii pământului. Cum ar spune Randy cel Drept, eu sunt Lumina şi Întunericul.

De acum înainte voi răspunde astfel la fiecare apel telefonic venit din partea cuiva care vrea să-mi vândă ceva: Nu, nu mă interesează noul operator de telefonie interurbană, dar n-aţi vrea să cumpăraţi un cui? În ecuaţie intră toţi căcănarii pe care-i întâlnesc în viaţa de zi cu zi – chelneri cu nasul pe sus, oameni care parchează pe locurile persoanelor cu dizabilităţi şi toţi aroganţii, egoiştii şi mincinoşii. O să-i dobor unul câte unul.

O să-mi fac temele: o să aflu care sunt cei mai nemiloşi şefi, cei mai cretini congresmeni, cei mai corupţi bancheri, cei mai lacomi brokeri, cei mai jecmănitori creditori. O să merg cu Nissanul meu până la Detroit, unde o să le vând iarbă directorilor companiei auto, o să mă merg şi la New York, unde o să i-o vând javrei ăleia de broker pe care l-am auzit la NPR, bancherilor căcăcioşi care au

falimentat sistemul nostru financiar cu nestingherita lor lăcomie, păduchioşilor şi răpănoşilor care ne-au zis să le încredinţăm banii noştri, să-i votăm, să avem încredere în ei, tuturor tipilor care au spus că pieţele se reglează singure şi că lumea e dreaptă.

În faţa şcolii băieţilor aştept în maşină într-o tăcere turată, asurzit de propria-mi respiraţie. Mâinile îmi tremură. Simt că sunt îmbujorat. Mintea îmi galopează, port conversaţii cu mine însumi pe care nu le pot urmări, ţin pledoarii şi ofer justificări. Vreau să dorm, de preferat lângă soţia mea, şi mă întreb ce-o fi făcând în clipa asta. Stă oare la biroul ei, în cabinetul idiotului de optometrist, şi se gândeşte la... el? Doamne, cât aş vrea ca Chuck să fi fost fumător de iarbă! Cât de simplu ar fi fost? Ridic întâmplător capul şi îl văd pe Carl, tatăl lui Elijah Fenton, care trece pe lângă şirul format de maşinile parcate şi se îndreaptă spre şcoală. Tipul poartă o jachetă de *softball*[37] imprimată cu numele companiei sale producătoare de pavaj şi ciment, de parcă le-ar da peste nas rataţilor fără slujbă ca mine cu faptul că el are o firmă, care firmă are şi o echipă de *softball*... Aroganţa angajatului! În mod cert e la curent cu atacul pornit din senin al fiului meu, aşa că se uită la mine cu ceva ce nu poate fi descris decât ca o încruntătură ameninţătoare. Există vreo şansă ca tipul ăsta chiar să se fi giugiulit cu domnişoara Bishop, zeiţa fertilităţii de la clasa a doua? Cine ştie? Tot ce pot eu să spun e că săptămâna viitoare vom afla dacă domnul Carl Fenton vrea să cumpere un gigi. A, uite-l şi pe Nicholas Rowe – însuşi tatăl geniului la T-Ball[38], micul Caleb –, Nick Rowe, vestit pentru faptul că a dat afară elevii de clasa a doua din echipa de T-Ball a clasei a doua fiindcă se temea că lipsa lor de coordonare ar putea dăuna carierei fiului său de peste un deceniu. (Asta înseamnă din start o bonificaţie de zece puncte.) Nu-mi fac prea mari speranţe,

bineînţeles, dar poate că i-ar plăcea şi lui nişte iarbă.

Dar, mai presus de toate aceste obiective care o merită, mă întreb dacă aş putea da de antrenorul meu de baseball din clasa a opta, domnul Stepney, sau de Tina Sprat, fata care a refuzat să mă sărute după ce am cheltuit cu ea şaizeci de dolari la o cină dinainte de un bal studenţesc din anul al doilea, sau de tipul ăla din facultate... cum îl chema, cum îl chema...? Yalden! Cel care mi-a vândut camioneta Chevy Luv cu un sabot buşit. Sau... sau...

Mă trezesc dintr-odată.

Dormeam?

Orele de şcoală s-au terminat.

Copiii vin în valuri către maşinile parcate.

Portierele se deschid. Franklin şi Teddy urcă pe bancheta din spate.

— Sa-a-luut! zic eu şi încerc să nu par sărit de pe fix, dar vocea-mi urcă şi coboară octave de capul ei.

Nu mă pot opri din clipit.

— C-c-cum a fost la şcoală?

De ce-mi patinează vocea aşa? Mă rup în bucăţi. O cădere nervoasă? Un atac de panică?

— Bine, bolboroseşte Teddy.

— Minunat! zice Franklin.

— Minunat? Serios?

Mă întorc şi văd ochii mari şi sinceri ai lui Franklin.

— Da' ce-aţi făcut?

Franklin ridică din umeri:

— Nimic. Doar că a fost o zi minunată. Iubesc vinerile.

Râd iar. Apoi scot un scâncet, un soi de scheunat care îmi iese pe gură şi pe nări din nu ştiu ce cavitate profundă. N-aş putea spune de ce ziua minunată a lui Franklin mă face să scâncesc – poate fiindcă băiatul de opt ani din mine îşi aminteşte că nu trebuie să se întâmple ceva anume

pentru ca o zi să fie minunată. După care simt cum chestia asta fisurată de la mine din piept se sfărâmă ca un stăvilar de gheaţă şi începe să-mi urce pe gât. Întâmplător, cobor privirea şi observ ceasul strălucind luminos la mână. Căcat. Am uitat să îl opresc după întâlnirea cu M. Probabil că s-a activat vocal.

Îmi închipui cum ar arăta stenograma:

> *IS OH-2: Sa-a-luut! C-c-cum a fost la şcoală?*
>
> *Tânăr neidentificat nr. 1: (Ininteligibil)*
>
> *Tânăr neidentificat nr. 2: Minunat.*
>
> *IS OH-2: Minunat? Serios? Da' ce-aţi făcut?*
>
> *Tânăr neidentificat nr. 2: Nimic. Doar că a fost o zi minunată. Iubesc vinerile.*
>
> *IS OH-2: (Ininteligibil, probabil un râs-scâncet-plâns dement, de parcă ar fi cedat nervos, cu minţile complet rătăcite)*

— Tată, te simţi bine?

Apăs butonul de oprire de pe ceas. Luminiţa se stinge.

— Mă simt bine, Teddy.

— Elijah Fenton şi cu mine suntem iar prieteni, zice Franklin.

— I-ai cerut scuze?

— N-a fost nevoie, ridică Franklin din umeri. N-a zis nimic despre asta.

Acum ar trebui să dau o replică părintească, să zic ceva despre responsabilitate sau căinţă... care era cuvântul? Cealaltă parte a iertării... o, la dracu'... nu-mi vine în minte.

Aşa că mă concentrez la drum. Acum condu. Părinte, mai târziu.

Mijesc ochii. După-amiaza s-a luminat iar, ceaţa rece a iernii continuă să se risipească, nelăsând nici un loc pentru ascunzişuri, iar aerul tare mă doboară. Lumea e limpede şi lucitoare. Ca un

deşert la minus şapte grade. Ramurile copacilor se încovoaie acuzator în bătaia vântului, iar frunzele saltă pe asfalt în urma noastră. Pot vedea clar înăuntrul maşinilor din jurul meu şi e ca şi cum m-aş uita în sufletele oamenilor. Întoarcem colţul către casa noastră şi eu tremur în continuare, respirând slab şi aspru. Ne strecurăm prin cartier. Ne hurducăm pe alee.

Cum de tot uit că în curtea din faţa casei e plin de lemne?

— Uau! zice Teddy. Pentru ce-s toate lemnele astea?

— Asta... a fost o greşeală, zic eu. Vin mâine să le ia. Le-au livrat la casa greşită.

— La casa greşită? întreabă Teddy. Ce păcat.

Puştiule, habar n-ai tu.

— Parc-ar fi un joc de *jenga*[39], zice Franklin.

Şi asta mă face să izbucnesc din nou în lacrimi. Acum vreo doi ani *jenga* era jocul preferat al lui Franklin. Îl jucam în fiecare seară înainte să îl urc în pătuţ şi stătea cu picioarele strânse sub el. Mă uit la bârnele din curte, stivuite una peste alta, şi îmi dau seama că viaţa e o versiune a jocului ăstuia pentru copii: tragi o piesă de la fund, o aşezi deasupra şi încerci să nu dărâmi toată construcţia. Scoţi o piesă, o pui deasupra, construcţia creşte tot mai înaltă, iar greutatea se mută spre vârf, până când baza începe să semene cu un grilaj, şi nu trece mult până îţi dai seama că îţi ţii respiraţia, că nu mai există mişcări sigure, şi totuşi trebuie să încerci, să încerci necontenit, pentru că aşa e jocul... astfel că te uiţi după o piesă pe care să o extragi încetişor... o extragi... încetişor... chiar dacă nu poţi câştiga niciodată şi lucrurile se întâmplă mereu la fel... stai cu răsuflarea tăiată, indecis... şi lumea ţi se clatină deasupra capului.

Capitolul 24

Ar putea să ducă la

Tulburări de vorbire, bâlbâială sau vorbire repetitivă
sincope în gândire şi dificultăţi în recunoaşterea vizuală
o pierdere a controlului impulsurilor, ameţeală, greaţă şi
comportament incoerent, la care se adaugă dezorientare acută
toate determinate de o scădere bruscă a activităţii neuronale
care poate provoca în cele din urmă halucinaţii grave
delir, năluciri, manii, chiar şi accese psihotice –
şi apoi moartea...

Şi apoi moartea? Stai. Aşa, pur şi simplu? Căcat. Citesc încă o dată articolul de pe Wikipedia despre privarea de somn, ca să mă asigur că nu mi-a scăpat nimic. Nu dormi câteva zile şi dup-aia treci de la tulburări de vorbire la decizii greşite şi la... moarte? Păi, asta nu pare prea corect. Am impresia că au lăsat deoparte câţiva paşi, ca şi cum ar fi sărit a doua şi a treia bază... ca şi cum ai trece de la sărutat la sex în grup. Citesc mai departe articolul: omul care a rezistat de bunăvoie cel mai mult fără somn n-a dormit unsprezece zile – un student, în 1965 –, dar din cauza riscurilor la care se expun cei care încearcă asta, *Cartea recordurilor* a încetat să mai recunoască privarea de somn drept un record legitim. Între timp mai există tot felul de legende despre oameni care n-au dormit ani întregi. Preferata mea e cea despre un tip din Vietnam care pretinde că n-a dormit treizeci de ani.

După care avem, fireşte, privarea de somn ca metodă de tortură. E una dintre cele mai vechi metode de tortură şi e... relativ curată, nu lasă

cicatrici – ocupă un loc de cinste în Guantánamo. Avem apoi mărturia unui fost prim-ministru al Israelului, Menahem Begin, care a fost torturat astfel în anii şaptezeci de către ofiţerii KGB. El descrie „o ceaţă“ în care „sufletul“ său a fost „obosit de moarte“.

Asta spune cam totul. Ceaţă. Suflet obosit. Moarte.

Pun capul pe birou o secundă, ca să reflectez şi...

La parter se deschide uşa de la intrare.

Mă ridic. Afară e întuneric. Căcat, cât e ceasul?

Aud uşa de la intrare închizându-se.

Unde sunt? Mă îndepărtez de birou.

Ea urcă scările.

Îmi simt faţa ca de gumilastic. Nu mă pot concentra.

Ea se opreşte la uşa biroului.

Îi disting silueta.

— Am înţeles ideea.

— Care?

Îmi şterg saliva de la gură.

Vocea îi tremură:

— În curtea din faţă...

Sunt praf, habar n-am despre ce vorbeşte. Cât e ceasul?

Ochii ei sunt ciudaţi – nefamiliari.

— Dacă mai contează cumva...

— Ştii cumva... cât e ceasul?

Închide ochii.

— Când ai devenit atât de crud?

O iau ca pe o întrebare, nu ca pe o acuzaţie.

— Şi or să vină să ia lemnul înapoi?

A, da. Lemnul.

— Mâine. Lisa, uite ce e, eu...

Pleacă. Uşa dormitorului nostru se închide încet.

Apoi amintirea zilei de azi mă inundă... Randy cel drept şi Reese cel urâcios... lemnul pentru căsuţă... IS OH-2. A, şi am un ceas! La încheietură: un ceas întunecat, dezactivat. Deci ştiu

cât e ceasul – şase fără un sfert. Nu-i de mirare că sunt dezorientat. De fapt cred că am reuşit să dorm vreo oră. Îmi scutur capul ca să mi-l limpezesc şi mă îndrept către uşa închisă a dormitorului nostru. Ating lemnul rece cu mâna. Deci aici am ajuns. Şi acum?

Nu aud nimic înăuntru. Însă în spatele acelei uşi e patul nostru. (Tare obosit...) Dacă aş putea cumva să ajung de partea cealaltă a uşii, să mă urc în pat şi să nu trebuiască să discutăm, să nu trebuiască nici măcar să ne uităm unul la altul... Pun mâna pe mânerul rece. Jur că n-ar trebui să ne spunem nimic: ea s-ar cuibări în spatele meu, cu genunchii lipiţi de ai mei, şi am dormi până...

— Tată?

Mă întorc. Franklin poartă pe cap pălăria lui de artist – o şapcă a celor de la Angels stropită cu vopsea, pe care şi-o pune de câte ori se apucă de pictat.

— Salut, amice.

— Trebuie să te întreb ceva.

— Sigur.

Îl urmez în dormitorul lui. A început. *Ce-i cu tine, tată? Tu şi cu mama o să divorţaţi? Cu care din voi o să rămânem noi?*

Franklin şi-a aranjat şevaletul în mijlocul dormitorului său împopoţonat şi dezordonat şi a prins pe el o hârtie de împachetat. A pictat o Godzilla grosolană (arta lui Franklin din perioada asta trece prin faza monştrilor, motiv ce apare şi în cazul de faţă – o interpretare clasică, cu solzi pe spinare şi pe coadă, trei gheare la fiecare picior masiv şi flăcări scuipate pe fălcile căscate larg.) În partea de sus a picturii a scris: „Lui Elijah. Îmi Pare Rău“. Iar în partea de jos: „De La Franklin“.

— Îmi place. Foarte frumos din partea ta.

Dar ceva îl necăjeşte pe Franklin, pentru că mă priveşte cu toată seriozitatea pe care făţuca lui gravă o poate nutri.

— Ce-i, bătrâne?

— Aş vrea să ştiu...

Trage adânc aer în piept:

— Ăăă...

Oftează. Acum o să-şi lanseze marea întrebare.

— Cine ar câştiga dacă s-ar lua la bătaie, Godzilla sau un Tyrannosaurus?

Doamne, sunt varză – ameţit, drogat, bălos, plângăcios. Plâng la cel mai cretine lucruri: jenga, Godzilla. Clipesc iar, ca să alung curgerea sărată. Nu am văzut bocitul pe lista cu simptomele privării de somn. E greu de spus ce mă emoţionează de data asta: perfecţiunea absolută a acestei întrebări venite de la un puşti de opt ani sau faptul că m-a întrebat pe mine... ori, poate, faptul că mica lui conştiinţă l-a făcut să picteze o scuză pentru inamicul lui, pentru acest prinţ Chuck al lui. Mă fixează cu privirea, aşteptând.

Doamne, cât de puţin le trebuie răhăţeilor ăstora! Nu-i interesează banii, casele mari, şcolile private, întunericul şi lumina. Nu le trebuie decât răspunsuri. Şi cereale cu zahar.

— Păi, zic eu şi îmi şterg lacrimile, Godzilla ar câştiga. Ştii tu. Datorită focului.

— Laserelor, mă corectează el. Da.

Fixează atent pictura, apoi oftează:

— Aşa am zis şi eu, dar Elijah a zis că Godzilla e inventată, aşa că Tyrannosaurus ar câştiga.

— Ei bine, asta înseamnă lipsă de imaginaţie, îi spun eu. Unii oameni iau lucrurile literal. N-avem cum să-i convingem. Nu e vina lor, amice.

Franklin dă din cap aprobator.

— Ce avem la cină?

Arunc din nou o privire pe hol, la uşa închisă a dormitorului nostru.

— Pizza, cred.

Privirea lui Franklin o urmează pe a mea până la uşa închisă a dormitorului, iar el dă iar din cap aprobator.

Aşa că dau un telefon şi, cât ai clipi, la şase şi jumătate seara mâncăm pizza. Ce-i cu lumea asta?

Tastezi şapte simboluri abstracte pe o bucată de plastic cât un portvizit, duci dispozitivul ăla la cap, îţi foloseşti plămânii şi coardele vocale ca să îndrugi alte abstracţiuni, iar în treizeci de minute un tip ce conduce o maşină de o mie de kile, făcută pe o insulă dintr-un capăt de lume şi alimentată cu un lichid vâscos obţinut din cadavrele putrezite ale unor organisme moarte, extrase dintr-un deşert din celălalt capăt de lume, vine la tine, tu îi dai câteva bucăţi de hârtie verde reprezentând avuţia abstractă a patriei tale, iar în schimbul lor el îţi dă o copie absolut rezonabilă a unui fel principal din bucătăria unor oameni ce locuiesc într-o altă ţară foarte îndepărtată.

Şi ciupercile sunt proaspete.

Îl trimit pe Teddy până sus ca să afle dacă nu cumva Lisa ar vrea să fie şi ea părtaşă la acest miracol. Îi zic să-i spună că jumătatea noastră e cu ardei şi ciuperci proaspete, cum îi place ei. Refuză. Îi spune lui Teddy că nu se simte bine.

— Ce face acolo sus? întreb eu pe cât de nonşalant pot.

Teddy ridică din umeri.

— Stă-n pat. E bolnavă, răspunde el, evitându-mi privirea.

În timp ce mestecă, tata se holbează pe geamul din spate la întunericul iernii.

— E bună pizza, tată? Sau îţi place mai mult aia de unde comandam înainte?

Se uită la felia din mână de parcă până acum nu şi-a dat seama că mănâncă pizza.

Teddy îi spune, chipurile, lui Franklin:

— Pradeep Duncan a primit un *Guitar Hero*[40] pentru Wii.

Şi uite că-ncepe iar – lista de doleanţe atât de riguros alcătuită a lui Teddy, consumatorul avizat de zece ani, care trece în revistă, unul câte unul, toate gadgeturile, jocurile şi filmele nepotrivite vârstei, pe care alţi elevi din clasa a patra le primesc sistematic de la părinţii lor mult mai

iubitori şi mai de gaşcă. Teddy îşi prezintă raportul trimestrial doar fratelui său, astfel încât să nu ne dea mie şi Lisei ocazia să ne lansăm în prelegerile noastre obişnuite despre vârsta lui, despre faptul că nu ne permitem lucruri de genul ăsta sau că, şi dacă ni le-am permite, pentru noi tot n-ar conta ce au ceilalţi copii.

— Şi tatăl lui vitreg îl lasă să se uite la *Saw*[41], continuă Teddy.

— Nu creeed! zice Franklin, apoi scutură din cap: Eu nici n-aş vrea să mă uit la filmele alea.

— Frate, eu aş vrea, îi replică Teddy.

Mă întreb de unde a învăţat Teddy să transmită indirect ce are de spus? Şi-apoi... „frate“? Mi-l şi închipui în faţa unui 7/11...

Duşumelele scârţâie deasupra noastră. Ochii îmi fug în tavan. Acolo, la etaj, uşa băii se deschide, apoi se închide. Trece un minut... se trage apa. Uşa băii se deschide. Lisa păşeşte pe podea. Uşa dormitorului se deschide şi se închide iar.

Telefonul îmi ţârâie. Cobor privirea spre el. Jamie. Iar merg pe sârmă şi lumea se balansează.

Îmi cer scuze, mă ridic de la masă şi merg să răspund în camera de zi.

— Salut, zice Jamie şi undeva în spatele lui se aude un bubuit ritmic de bas, cineva ţipă „Să te fut, Larry!“, apoi aud un hohot de râs colectiv şi Jamie continuă: Băi Ciupici, suntem la Larry, facem o golănească la el acasă. Hai şi tu, omule, vino neapărat.

Îmi frec fruntea.

Jamie continuă:

— Oricum, diseară trebuie să ne ducem în Weedland şi să ne luăm căcatu’, nu?

Jamie s-a lipit de mine cu o comandă mai mică. OK, deci... iată-ne. Arunc o privire la ceasul negru de la încheietură. Presupun că de la un punct încolo nu mai ai de ce să te temi. Odată ce ai ajuns să fii nu doar dealer de droguri, ci şi informator, de cine naiba să te mai temi? Ăsta-i unul din lucrurile

alea bune pe care le afli când ajungi la fund: mai jos de-atât n-ai unde să ajungi.

— Da.

— Mişto, zice el. Bă, numa' să treci pe la Larry şi să mă iei şi pe mine.

— OK. Într-o oră?

— Da, da. Până atunci mă relaxez aici.

După care Jamie începe să râdă:

— Ei, frate, Chulo a muşcat-o. S-a prăjit complet, bă!

— Chulo nu e tot timpul prăjit? întreb eu, chiar dacă trebuie să-mi amintesc mai întâi care dintre ei era Chulo.

Jamie râde:

— Nu-i aşa? Pe bune.

Închid şi mă întorc în bucătărie. Tata şi băieţii sunt în continuare la masă şi mănâncă în linişte. Mă las înapoi în scaun. Iată-ne. Trei generaţii blestemate de bărbaţi Prior.

Teddy îşi reia raportul său consumerist:

— Îl ştii pe Tommy Parnell? Are două Wii-uri.

— Două? Nu creeed! zice Franklin. Şi ce face cu două?

— Unul e acasă la mama lui şi unul e acasă la tata lui.

— Nu creeed! zice iar Franklin.

Aş fi putut să cumpăr cinci Wii-uri cu banii pe care i-am dat pe lemnul tratat. Treizeci şi cinci cu banii pe care i-am dat pe iarbă. Aş putea să le spun lui Randy şi Reese că totul a fost o greşeală. Eu voiam să cumpăr Wii-uri, nu iarbă.[42]

Lumea se balansează iar.

— Băieţi, fiţi atenţi. Eu trebuie să mă duc undeva după cină. Staţi aici cu bunicul. Lăsaţi-o pe mama să se odihnească şi n-o deranjaţi decât dacă e ceva important. Ne-am înţeles?

— Putem să ne uităm la un film?

— Puneţi-vă mai întâi pijamalele şi nu uitaţi...

— *Ce-i cu mine?*

Teddy, Franklin şi cu mine ne uităm cu toţii peste masă la tata.

— Ce vrei să zici, tată?

Ochii tatălui meu se îngustează.

— Ce caut aici?

Îşi pipăie buzunarul gol, căutându-şi pachetul de ţigări.

Venele îi pulsează pe frunte. Ochii lui mă sfredelesc. Mai păţeşte aşa uneori: dintr-odată mintea îi funcţionează din nou clar, ca un post de radio foarte îndepărtat pe care îl prinzi într-o noapte senină.

— S-a întâmplat să ai nişte probleme, tată. O să fie bine. Nu-ţi face griji.

Obişnuiam să mă entuziasmez la astfel de sclipiri ocazionale, să mă gândesc că asta înseamnă că tatăl meu şi-a revenit, şi îi făceam îndată un rezumat cu toate cele întâmplate în timpul cât a fost dus – ca şi când ar fi fost în comă – sau încercam să smulg nişte informaţii de la el – ce mai ţine minte despre Charity şi iubitul ei? Dar întotdeauna postul de radio se pierdea iar şi peste două zile mă vedeam nevoit să-i fac acelaşi rezumat, aşa că am renunţat la orice încercare de a-l pune la curent cu toate. Am învăţat să o las aşa, să fac conversaţie până când recepţia se pierde din nou. De obicei e o chestiune de doar câteva minute.

Tata se holbează în continuare la mine, aşteptând un răspuns.

— Uite, tată, nu e ceva care să nu se poată rezolva. Ai avut o mică problemă, dar totul e...

Ne scuipă în timp ce zice:

— Dă-o dracului, Matt! Poţi să-mi spui odată ce mama naibii mi s-a întâmplat?

Mă uit la băieţi: feliile de pizza au rămas suspendate la jumătatea drumului către gurile lor. Apoi mă uit din nou la tata. Uneori, când eram copil, obişnuia să ţipe la mine la fel ca acum, deşi adevăratul destinatar al furiei lui era mama. Ea

obişnuia să spună că tata nu ţipa niciodată din cauză că făcuse ea ceva: simplul fapt că ea exista era cel care îl călca pe nervi. Aveam douăzeci şi şase de ani când, în cele din urmă, a părăsit-o. Lisei i s-a părut bizară reacţia mea nonşalantă, dar presupun că eu mă aşteptasem la aşa ceva, pentru că nu le-am cerut niciodată să-mi spună ce s-a întâmplat. Mama le-a povestit surorilor mele – le-a zis că tata a plecat pentru că ea nu-l lăsa să fumeze în casă. Cu mine n-a vorbit niciodată despre asta, pentru că a simţit că m-aş alia instinctiv cu el. Poate că a văzut în mine încă de pe atunci aceeaşi genă a prăbuşirii.

Tata mă fixează. De data asta ochii lui limpezi nu încep să rătăcească.

Le arunc o privire băieţilor, care aşteaptă şi ei o explicaţie, laolaltă cu tata. Oftez. Of, ce naiba!

— Ai cunoscut o fată, tată. În Reno. O stripperiţă. Ai luat-o cu tine la ferma din Oregon. Ţi-a furat tot: banii, cardurile de credit... tot.

Fireşte că băieţii n-au mai auzit niciodată istoria asta emoţionantă de familie. Teddy are ochii cât cepele. Bunicul lui a cunoscut o stripperiţă? Îl priveşte pe bătrân cu un respect proaspăt apărut.

Tata dă din cap: continuă.

E ciudat: nu mi-a venit niciodată să-l întreb de ce a părăsit-o pe mama. La o adică, l-aş întreba mai degrabă de ce a trăit cu ea în tot timpul ăsta. Mereu l-am simţit că emană ceva periculos, că se dă cu capul de pereţi, că trăieşte la limită şi că în orice moment ar putea să se dea peste cap şi să dispară. Eu, unul, am avut mereu senzaţia că parcă n-am fi făcut altceva decât să-l închiriem. În tot timpul ăla în care îşi lega cravata şi îşi punea salopetele, ştiam că până la urmă tot o să plece. Faptul că a rezistat până când eu şi surorile mele ne-am cărat de-acasă mi s-a părut o mare realizare. S-a mutat într-o căsuţă de pe un lot de pământ de cinsprezece acri, lângă o albie de râu secată din centrul statului Oregon, un loc unde putea fuma

câte ţigări voia. În patru ani m-am dus să-l vizitez acolo o singură dată:

Cascade secate

Moşia tatei e janghinoasă şi brăzdată de urmele
cursurilor unui râu care nu a uitat să moară
canale secate şi crăpături lungi şi adânci
pline de praful depus în şanţurile obrajilor lui bărbieriţi
lângă un Case stricat, un plug părăsit
un dinte pierdut demult într-o încăierare din armată
arsuri pe antebraţe de la un motor
explodat din ţarcul părăsit, cu iarbă veştedă
şi cu maşinării prea ruginite ca să le mai recunoşti
ce să le mai şi foloseşti – nasul umed trădează şi el
boala din plămânii lui ca şi pachetul nedeschis
din buzunarul stâng de la piept ca şi vopseaua
sărită de pe hambarul cu acoperişul ruginit şi îndoit
pe la margini şi o sobă cu lemne
care se iveşte printre draniţe negre, pachetul nedeschis
din buzunarul stâng de la piept deasupra un
bătător înnegrit de fum aruncat şi năpădit
de buruieni, două cărări vagi printre buruienile înalte
care se înalţă în jurul GMC4[43]*-ului ars*
pe care bătrânul încă mai visează că-l conduce

cu mâna lui dreaptă şi mare pe mânerul negru al schimbătorului
şi un pachet nedeschis în buzunarul stâng de la piept...

Iar eu mă întreb dacă nu trăim şi noi ca apa
căutând un echilibru
o albie joasă
până când într-o zi pur şi simplu secăm.
Mă întreb dacă un pârâu îşi dă vreodată seama
că şi-a săpat propria groapă.

Tata se holbează în continuare la mine, aşteptând restul explicaţiei – ce-i cu mine.

— Nu ştiu, tată. Poate că... ţi-a fost ruşine că fata asta a profitat de tine... erai jenat sau aşa ceva. Dar n-ai spus-o nimănui. Când am ajuns la tine, era deja prea târziu.

Mama a stat zece ani singură, fiind convinsă că tata se va întoarce într-o bună zi – „după ce-o să termine cu distracţia". A murit fără să apuce să mai vorbească vreodată cu el, într-un salon de spital însorit, înconjurată de copiii ei şi mormăind anesteziată de morfină despre terorişti. Din câte ştiu eu, l-a pomenit o singură dată, în ultima zi, când a zis că abia aşteaptă să-l vadă în rai. Sora mea a zis „Dar tata încă mai trăieşte", iar mama a zâmbit, ca şi când ar fi ştiut ea mai bine ce voia să zică. În ziua aceea cei de la azil i-au trimis acasă un pat de spital, dar ea n-a mai ajuns acasă. Una din surorile mele a glumit mai târziu că mama n-ar fi suportat să ţină mizeria aia în casa ei. Eu mi-am lăsat surorile plângând la spital, m-am întors acasă şi m-am suit în pat. Abia ne mutaserăm în casa asta. Lisa a venit lângă mine fără să spună nimic şi s-a cuibărit în dosul genunchilor mei. Am dormit aşa câteva ore, iar când m-am trezit, l-am sunat pe tata, care era în Oregon. A răspuns la primul ţârâit.

În spatele lui se auzea televizorul. A ascultat, a oftat, şi-a dres vocea, mi-a mulţumit că l-am sunat şi a închis.

N-a venit la înmormântare. După aceea tata a părut să se închidă în el şi bănuiesc că eu l-am lăsat s-o facă. Duceam o viaţă agitată şi imediat după aceea a început şi căderea mea, iar într-o bună zi mi-am dat seama că trecuseră luni bune de când nu mai ştiam nimic de el. Când una dintre surorile mele m-a sunat să-mi spună că a încercat să dea de tata, dar el avea telefonul deconectat, m-am urcat în maşină, m-am dus în Oregon şi aşa l-am găsit – ca acum: la începutul crizei, post-Charity, nespălat, nebărbierit, dezarticulat, dezorientat, năuc... şi singur.

— Medicii au spus că suferi de un început de demenţă, care e acelaşi lucru cu senilitatea, îi spun eu tatei.

Se apleacă peste masă şi dă din cap: continuă. Medicii au spus că, probabil, singurătatea i-a accelerat declinul. Neavând alţi oameni cu care să vorbească, sinapsele i-au fost năpădite de buruieni, şi totuşi din când în când se mai trezeşte în câte un luminiş de pe vreuna din vechile cărări. Ca acum.

— Vestea bună e că nu e Alzheimer. Memoria ta e... cum să spun... apare şi dispare. De fapt probabil că va trebui să-ţi spun toate lucrurile astea şi mâine. Sau poate că nu. Poate că o să-ţi spun o grămadă de căcaturi. Iar tu o să te uiţi la televizor şi o să uiţi chiar şi că m-ai întrebat toate astea.

Încerc să schiţez un zâmbet încurajator.

— Ei, la dracu', tată, poate că aşa păţim toţi. Poate că toţi uităm totul chiar în clipa în care învăţăm. Habar n-am.

Uneori tata vine la masă cu telecomanda după el. O aşază mereu lângă farfurie, chiar în dreapta cuţitului, ca pe un al patrulea tacâm. E aceeaşi marcă de telecomandă universală pe care o avea şi la casa lui din Oregon. Tata era teribil de

dezorientat când a ajuns la noi – asta până a văzut că avem o telecomandă identică cu a lui.

Acum, la auzul cuvântului „televizor“, ia telecomanda în mână şi se uită fix la ea, ca şi când ar conţine răspunsul la chestia asta pe care încearcă să o înţeleagă. Apoi o pune la loc... atât de... delicat. Nu cred că l-am mai văzut vreodată pe tata purtându-se atât de delicat cu ceva.

Se uită la Teddy, la Franklin, apoi la mine.

Şi lumina i se stinge. Văd asta în ochii lui. Am pierdut postul.

— Ştii ce, tată? E în regulă... totul o să fie...

— Ce fel de om eram? întreabă el iritat, apoi îşi pipăie buzunarul gol de la piept.

— Un om bun, zic eu cu glasul spart.

Mă uit în farfurie. Simt privirile băieţilor aţintite asupra mea. Oameni ăştia. Vor să mă omoare?

Ridic ochii şi privesc ca prin ceaţă. Tata şi-a luat din nou telecomanda şi se uită pierdut pe fereastra întunecată. Trage adânc aer în piept, după care duce felia de pizza la gură şi începe să mestece. Mă priveşte de parcă aş fi un străin – omul ăsta bun, care şi-a petrecut patruzeci de ani din viaţă pierzând rând pe rând oamenii pe care i-a iubit, după care, în numai câteva luni, a făcut cumva şi s-a pierdut şi pe el însuşi. (Trăim şi noi ca apa...)

Băieţii mei holbaţi nu se mai holbează la bunicul lor, ci la mine. Bănuiesc că nu şi-au mai văzut niciodată tatăl plângând. Îmi şterg ochii, zâmbesc... Nu ştiu ce să le spun. Băieţi, căscaţi urechile la mama voastră, mamele pot să vă înveţe un milion de lucruri. Dar taţii? Noi nu ştim decât două lecţii, dar astea două sunt de fapt singurele lucruri pe care trebuie neapărat să le ştiţi: (1) Ce să faci şi (2) Ce să nu faci. Mă uit la băieţi, apoi la ceasul meu întunecat, ce mi se profilează pe încheietură ca o tumoare. Iar ochii înceţoşaţi îmi alunecă spre fereastra întunecată a tatălui meu, în care îmi văd propria reflexie palidă.

Capitolul 25

Ultima oară când ţin minte să fi plâns – haiku 4

Eram om mare
Când au divorţat ai mei
Aşa mi s-a spus

Capitolul 26

Despre crizele spirituale ale informatorilor secreţi

Într-adevăr, în apartamentul fetid al lui Larry s-a dezlănţuit o petrecere golănească, iar primul lucru pe care îl văd e răspunsul la întrebarea de data trecută: de ce pe toată mobila şi pe jos erau numai coji de pizza. În clipa în care cineva termină o felie de pizza, e obligat să strige „Să te fut, Larry!“ şi să arunce în gazdă cu crusta rămasă. E o tradiţie locală aici, într-un Neverland cu chirie mică, unde nimeni nu se maturizează, unde nimeni nu trebuie să îşi mănânce felia de pizza până la capăt. În ceea ce-l priveşte pe Larry, el se fereşte de fiecare crustă şi strigă „Să te fut!“ atunci când chiar îl nimereşte cineva, fără să-şi ia ochii nici o secundă de la jocul lui video, în care străbate coridoare întunecate şi împuşcă zombi pe ecranul enorm al televizorului împreună cu un alt tip, amândoi aplecaţi în faţă şi mişcând din manetele jocului (De ce un puşti care câştigă opt dolari pe oră are un televizor mai bun decât al meu?), aşa că întreg apartamentul miroase ca o tartă cu ciorapi împuţiţi, usturoi, transpiraţie şi iarbă, norişorii de fum învăluie grupurile de puştani şi toţi au pe ei nişte treninguri negre mulate sau albe şi umflate. Başii bubuie, crustele de pizza zboară, sticlele de bere zdrăngăne pe podea şi nu cred că trec nici zece secunde de când am intrat pe uşă, că îmi şi pasează

cineva un cui, mica pipă a păcii îndoită la vârf, iar eu sunt pe punctul de a trage din căcatul ăla... dar n-o fac. Mulţumesc. Înapoiez jointul.

Îmi iau o bere caldă (sunt genul ăla de bărbat), care curge lejer pe gât.

— Are cineva un bong? Ai un bong? mă întreabă un puşti cu ochii roşii, pe care nu l-am mai văzut până acum.

În prima fază mă gândesc că mă-ntreabă dacă n-am cumva o armă...

— Îmi trebuie un bong. Cine are un bong? continuă el, dar între timp eu îmi aduc aminte că un bong e un fel de pipă şi dau din cap că nu, iar puştiul trece mai departe şi îi ia la rând pe toţi cei aflaţi în încăpere: Cine are un bong? Îmi trebuie un bong.

Sunt douăzeci de oameni la petrecere, dintre care şase fete, iar eu mă bucur pentru găşcari – şase femei adevărate la petrecerea lor! –, mă bucur pentru Larry, pentru tipul cu Festiva pe care nu ştiu cum îl cheamă, pentru Chulo, oricare ar fi el... mă bucur pentru tipul cu ochii roşii, care căuta un bong şi care acum mă strânge de umăr şi îmi zice:

— Să-mi bag! Ciupici, te relaxezi şi tu sau ce faci?

— Da.

Şi chiar asta fac – mă relaxez.

Nici urmă de Jamie, dar îl văd pe Skeet, îmbrăcat în acelaşi tricou gros ca data trecută, cum iese dintr-un dormitor cu mâna pe după talia unei fătuci cu ochi stupizi şi cu geacă de piele – şi părintele din mine zice în sinea lui „Poţi mai mult, Skeet“, dar el mă prezintă mândru:

— Bă Lana, el e prietenul nostru, Matt. E, gen, medic sau nu'ş'ce căcat de-ăsta.

— Bună, zice Lana, dând uşor din cap.

— Încântat de cunoştinţă, zic eu.

Îmi vine să-i spun că nu sunt... gen, medic sau nu'ş'ce căcat de-ăsta, dar la ce bun? Om de

afaceri, medic, reporter financiar şomer, poet ratat, informator secret? Pe bune, care-i diferenţa?

— Bă, dacă ştiam că o să fii aici, îţi aduceam şi eu mocasinii.

— E-n regulă, zic eu. Nu ştii cumva pe unde-i Jamie? Trebuia să mă întâlnesc cu el aici.

— Da, frate, ţi-o dă la găoz sau care-i treaba cu voi?

Ţi-o dă la găoz. Sună mai urât decât mi-am imaginat. Mă uit spre Lana. Îşi mestecă ritmic gogoloiul de gumă, rotindu-l cu limba în gură înainte de fiecare plescăitură.

Larry mă strigă peste umăr, fără să-şi ia ochii de la zombi:

— Jamie s-a dus după bere, omule! Relaxează-te, Ciupici, că vine imediat, frate.

Da. Şi mai multă relaxare. Vreau să vorbesc cu Skeet între patru ochi, dar mi-am promis că o să aştept până după faza cu Weedland. Indiferent ce fac, trebuie să fie după faza cu Weedland. Cele nouă miare ale mele. Trag cu coada ochiului la ceasul meu negru. Bineînţeles, ce e corect şi ce e bine nu sunt neapărat lucruri identice.

O crustă de pizza prost aruncată mă nimereşte în umăr.

— Să te fut, Larry! bombăn eu.

Skeet se apleacă peste mine:

— Eu şi Lana avem nişte timbre.

Când îşi dă seama că nu ştiu despre ce vorbeşte, cască nişte ochi mari şi rotunzi.

— Acid, bă! Îţi vând şi ţie dacă vrei să bagi un trip.

— Nu, mersi, Skeet. Şi n-ar trebui să bagi nici tu.

El râde:

— Sigur.

Prostuţul de doctor Ciupici.

— Deci nu bagi, numa’ stai relaxat?

Dau din cap că da. Da, stau relaxat.

După care se deschide uşa, iar eu mă îndepărtez de perete, dar nu e Jamie. Sunt alţi doi tipi şi nu-mi dau seama cine e puştiul ăla mătăhălos şi cu şapcă de baseball până nu văd că vorbeşte la un telefon mobil – şi de fapt îl recunosc după voce:

— Da, am ajuns. Da’ e-un căcat de petrecere, plictiseală totală.

Şi îmi amintesc: e Chet. Fratele mai mic al lui Monte.

O crustă zboară prin aer:

— Să te fut, Larry!

— Frate, petrecerea asta e complet varză, zice Chet în telefon. Pizde urâte. Plictiseală totală.

Şi mă văd nevoit să fiu de acord cu evaluarea lui Jamie de data trecută: Chet e un căcănar. La ultima petrecere la care am fost aici nu era nici o fată. Nici măcar n-am ajuns să intrăm. Dacă vrei să zici că aia a fost o plictiseală totală, e-n regulă. Dar în comparaţie cu ce-a fost atunci, acum e Halloweenul la conacul Playboy.

După câteva minute şi două cruste zburătoare, uşa se deschide şi de data asta chiar e Jamie. Şi e cu Bea. Şi fiecare dintre ei cară două cutii cu doze de bere. Bea ţine în gură cea mai mare colecţie de chei de maşină şi inele de chei pe care am văzut-o vreodată purtată de altcineva decât un portar. Deschide gura şi lasă să cadă pe masă drăcia aia care cântăreşte vreo două kile.

— A venit berea, zice Bea, după care mă vede şi zâmbeşte: Salut, omule.

Mă desprind de la perete. Sunt straniu... de bucuros să îi văd pe amândoi.

Bea îşi dă jos paltonul greoi. Poartă o rochie de epocă mulată, lungă până la genunchii ăia incredibil de înalţi. Materialul ei mătăsos mi se freacă de braţ când Bea trece pe lângă mine şi arată cu capul către gaşca de la petrecere:

— Vezi vreun poetaş sensibil pe-aici?

După care îşi atinge în treacăt buzele de obrazul meu –scurt extaz – şi pleacă mai departe, apucând

în trecere o felie de pizza şi alăturându-se unui grup pe jumătate înecat în fum.

Încerc să vorbesc cu Jamie, dar el se plimbă de la un grup la altul, ca să strângă banii de bere. După care îl aud spunând:

— Ce dracu' caută ăsta aici?

Preţ de o secundă mă gândesc că despre mine e vorba, dar Chet închide telefonul, se postează în faţa lui Jamie şi zice:

— Crezi că-mi spui tu unde să merg şi unde nu, pizdo?

— Du-te unde vrei, numa' să nu fiu şi eu acolo.

Mă tensionez, simţind că e rost de o bătaie, însă Chet pufneşte dispreţuitor şi se îndepărtează, încercând să-şi menţină avantajul câştigat în timp ce se retrage. Se duce lângă Bea, în gaşca de fumători, aruncându-mi o privire întunecată când trece pe lângă mine, iar Bea îmi frânge un pic inima, căci îl sărută pe gură.

Jamie se întoarce ruşinat şi se sprijină de peretele meu.

— Îl urăsc, zice el.

Până să apuc eu să-mi încep prelegerea despre nonviolenţă, din grupul de fumători se aude tare vocea lui Chet:

— ...fiindcă eu cred că-i un futut de gabor, de-aia!

Mă gândesc că s-ar putea să-mi stea inima-n loc şi mă întreb dacă oamenii mă pot ghici doar uitându-se la mine. Ascund încet la spate mâna cu ceasul întunecat. Iar când ridic privirea...

...Jamie s-a repezit la obrazul lui Chet... şi din punctul ăsta totul devine aiurea. Uităm sunetul pe care îl scoate un pumn ce loveşte un cap: nu e acel bufnet ce ne încântă profund când îl auzim în filme, ci un sunet jalnic, un pooc roşu, înfiorător, iar când cineva loveşte scurt şi zdravăn, când poţi auzi pocnetul osului de dedesubt... ei, asta-i chestia: e un sunet oribil. Jamie expediază două lovituri rapide în faţa păstoasă a lui Chet, apoi

Chet îl loveşte şi el, picioarele lor scârţâie pe linoleum, timp în care grupurile de fumători se adună într-un semicerc ca celulele care se unesc, iar în mijloc aceşti doi tineri se pocnesc, se îmbrâncesc, se rotesc, cei din semicerc ţipă, o cutie de pizza zboară prin aer, băieţii se mai pocnesc, poate, de vreo trei ori până să apuc să mă bag eu între ei, ceilalţi strigă „Calmaţi-vă, cretinilor!“ exact când ajung lângă cei doi şi dau să-i opresc, dar cel mai aproape de mine sunt mâinile ca nişte elice ale lui Jamie, aşa că le prind, uitând că aşa îi faci întotdeauna o favoare celuilalt tip, pentru că eu îl apuc pe Jamie de o mână şi asta îi permite lui Chet să-i ardă un pumn zdravăn în ochi şi tâmplă, genunchii lui Jamie se moaie şi asta mă face să mă simt atât de prost, încât mai fac un pas în faţă şi îi dau un brânci lui Chet în pieptul lui de grăsan, el cade pe spate, dă să mă lovească din cădere, pumnul lui îmi şterge bărbia, iar asta mă umple rău de nervi, aşa că mă avânt nebuneşte, lovesc şi ratez, cineva din spate ţipă „Bătrânu' a luat-o razna!“ şi presupun că am luat-o razna, pentru că năvălesc peste Chet, îl lovesc cu putere în piept şi cădem amândoi, scoţând aerul din geaca lui umflată când aterizăm pe covorul ăla mizer, plin de coji de pizza, mucuri de ţigară şi gândaci morţi, unde îi pun un genunchi pe burtă şi suntem amândoi numai mâini fluturânde şi grohăieli, iar ăsta e momentul în care bătaia se dezumflă, la fel ca geaca de schi a lui Chet – şi, de altfel, ca toată distracţia din cameră, pentru că un meci de box transformat într-o partidă de wrestling devine plictisitor şi chiar şi un pic jenant, poponăresc, cum ar zice găşcarii, şi chiar dacă mai gâfâim pe podea încă vreo câteva secunde, ca nişte porci (Notă de subsol: Chet miroase ca un cur), bătaia asta s-a terminat. Jamie şi Skeet mă trag deoparte, dar Chet sare în picioare şi vrea să ne batem în continuare:

— Hai, cretinilor! Mă bat cu toţi deodată!

Dar atunci îşi dă seama că a pierdut ceva şi se caută peste tot.

— Unde dracu' mi-e telefonul? Cine mi-a luat telefonul? Aveţi zece secunde să-mi daţi căcatu' ăla-napoi sau mă duc, în pula mea, la maşină.

Uite care-i faza: ştiu foarte bine ce vrea să zică Chet. (Mi-l imaginez ţinându-l întors într-o parte, cum fac toţi în videoclipurile rap.) Fireşte, chiar şi atunci când încerci să faci ce trebuie, tot pe sârmă mergi: acum două minute eram un informator şomer de patruzeci şi şase de ani care pierde vremea cu fumătorii de iarbă şi aşteaptă să meargă în Weedland, iar acum sunt un informator şomer... care s-a bătut cu un tip ce ameninţă că se duce la maşină să-şi ia pistolul.

În Northern Idaho există nişte lacuri despre care se spune că sunt fără fund. Aici obişnuiau să se antreneze cei de la Marină, de pe submarine. Mereu li se părea că au dat de fundul lacului, după care venea un submarin şi găsea o groapă şi mai adâncă. Fireşte, lacurile nu sunt fără fund. De fapt se pare că nimic nu e fără fund – în afară de belelele în care intru eu.

Dar uite care-i partea bizară la bătaia asta. Odată terminată, nimeni nu o mai aduce în discuţie. Petrecerea intră iar în vechiul ritm: Larry începe iar să căsăpească zombi, Bea începe iar să sărute oameni, ceilalţi puşti încep iar să bea bere execrabilă, să fumeze iarbă excepţională şi să arunce cu cruste de pizza, şi până şi Chet îşi găseşte telefonul sub canapea, după care el şi tovarăşul lui hotărăsc să se care – „Plictiseală totală“ –, uşa se închide în urma lor, iar eu încerc să-mi închipui o petrecere cu prietenii mei – să zicem, una din petrecerile de demult de la ziar, cea de Crăciun, din cafeneaua companiei – la care să izbucnească o bătaie cu pumnii şi după cinci minute totul să revină la normal.

— Îmi pare rău, zice Jamie.

Deasupra ochiului i se profilează o vânătaie.

— Mie îmi pare rău, îi răspund. Nu trebuia să te prind de mână. Te descurcai foarte bine.

Jamie îşi atinge ochiul.

— Ai simţit vreodată că nu te mai încape viaţa de căcat pe care o duci?

Uite-l pe scriitorul meu!

Jamie se uită la mâna lui şi, cum nu vede nici o picătură de sânge, ridică din umeri:

— Ne cărăm şi noi?

Bea ne vede că plecăm şi întreabă dacă poate veni cu noi. Şi în timp ce Jamie face cheta pentru iarba pe care urmează s-o cumpere, eu ies pe palier cu Bea, frumoasa blondă cu ochi albaştri, care îşi încheie nasturii la paltonul ei greoi, îşi aprinde o ţigară cu filtru şi mă omoară încet cu fiecare cuvânt.

— Urăsc căcatul ăla de testosteron homoerotic, zice ea, expirând fum şi la aburi. Ar trebui să se fută şi să se liniştească odată.

Stăm pe palier, la două palme distanţă unul de altul. Mă uit pe deasupra ei şi peste balustrada palierului, direct la luminile dintr-un apartament din blocul de peste drum: în partea asta de oraş stau înghesuiţi ca nişte cofraje de ouă într-un aprozar. Puştii de la petrecerea asta s-au născut în cofraje de ouă, au trăit toată viaţa în cofraje de ouă... şi eu mă păcălesc singur dacă mi se pare că lucrurile stau altfel în cofrajul meu ceva mai mare.

— Hei, eşti OK? întreabă Bea.

Şi ăsta e momentul în care am o epifanie, o epifanie adevărată, de modă veche, în genul celor religioase. Iar epifania mea e următoarea: nu există epifanii – nici momente de revelaţie, nici mari răsturnări ale destinului. Nu există eroisme, nici mântuiri, nici răsturnări de situaţie de ultim moment. Totul este inevitabil, pentru că lumea fiinţează aşa cum a fiinţat dintotdeauna: Rahjiv care şterge cu mopul sucul vărsat pe un culoar strâmt dintre rafturile unui 7/11 e acelaşi Rahjiv care bărbiereşte un craniu crăpat la Urgenţe, în

Mumbai, tatăl meu cel senil ţine atât telecomanda, cât şi mâna băieţelului de cinci ani care am fost, în timp ce Lisa vorbeşte cu iubitul ei în acelaşi pat în care se ghemuieşte în spatele meu după ce mama moare (exact atunci când îmi spune: „E-n regulă, e-n regulă, e-n regulă“). Pâraiele curg şi seacă, ultima porţiune de sârmă se balansează şi tot ce poţi să faci e să mergi mai departe – tot ce poţi să faci e tot ce poţi să faci.

Aveam de gând să aştept până mă întorc din Weedland, dar s-ar putea să n-o mai văd niciodată pe fata asta. Aşa că mă întind. O prind cu blândeţe de mână.

— Ascultă-mă, Bea. Trebuie să stai departe de Dave... a omorât oameni. Înţelegi ce zic? Dave nici măcar nu e numele lui adevărat. E o poreclă. Trebuie să scapi de el. O să se termine urât.

Bea mă fixează cu privirea de parcă m-aş fi ţăcănit, iar eu îi arăt prosteşte ceasul:

— M-a prins poliţia...

Dar îi văd în continuare pe chip privirea aia complet nedumerită.

— Probabil că o să ajung în puşcărie... dar dacă reuşesc să te pun pe tine la adăpost de orice rău ţi s-ar putea întâmpla... nu ştiu...

— Ciupici, eşti gata? mă întrerupe Jamie, ieşind pe palier.

— Da, zic eu şi îi eliberez mâna lui Bea.

Aşa că eu şi cu Jamie începem să coborâm scările, ca să o pornim către Weedland. Dar după câteva trepte mă opresc, privirea mea e atrasă iar de palierul acela şi atunci o văd uitându-se la mine cu gura întredeschisă şi cu o privire distantă, rece, în ochii ei albaştri, total diferită de ceea ce aşteptam eu – nu recunoştinţă, ci altceva –, timp în care lumea se clatină din temelii.

Capitolul 27

Stenogramă, achiziţie de un kilogram,

Operaţiunea Homeland, 11.15.2008, ora 23.31

Monte: (ININTELIGIBIL)

IS OH-2: Monte, eu...

Monte: Ai venit la fix, tocmai am terminat de pus în pungi.

IS OH-2: Nu, uite ce e...

Monte: În fiecare pungă îs o sută de grame. Cinci, asta face juma' de kil, zece, asta face un kil, din care scazi ce-ai luat deja. Deci vrei să le cântăreşti sau...

IS OH-2: Monte, poţi să m-asculţi un pic? Eu încerc să-ţi zic ceva: că nu mai vreau să fac asta. Renunţ. Îmi vreau banii înapoi. Eu...

Monte: Eşti haios, Ciupici. Deci te-ai mai gândit dacă cumperi locul ăsta?

IS OH-2: Nu, doar ţi-am zis. Mă retrag.

Monte: Credeam că voiai să faci un de-ăla... (ININTELIGIBIL)

IS OH-2: Consorţiu, Monte. Se zice consorţiu. Acum ascultă-mă cu atenţie. Asta n-o să se întâmple. Nu ai cum să vinzi locul ăsta. Trebuie să te cari de-aici cât mai poţi. Dă-mi banii înapoi şi renunţă... şi tu, Jamie...

Monte: De-aia vreau să-l cumperi tu, ca să pot să...

IS OH-2: Nu, nu înţelegi...

Monte: Ştiu ce zici, Ciupici. Ştiu că-i căcăcios de scump. A fost ideea lui Dave să pornim de la patru. Eu voiam să pornim de la trei, ca să încheiem afacerea undeva pe la două opt sute, ştii ce zic? Ce zici de asta? Două opt sute. Sună mai rezonabil?

IS OH-2: Ascultă-mă cu atenţie, Monte. Eu am terminat-o. Nu-mi vreau decât banii înapoi.

Monte: Ce dracu' zici... cum banii-napoi?

IS OH-2: Toată faza asta... poliţiştii... ei (ININTELIGIBIL)... voi, băieţi... Jamie,

trebuie să te cari undeva departe, la o sută de kilometri de locul ăsta. Departe de Dave. El e...

IS OH-1: Hai, Ciupici, nu mai vorbi căcaturi!

Monte: Ce dracu' vrea (ININTELIGIBIL)...

IS OH-1: Zău, Monte, nu mai asculta toate căcaturile astea. Gagiul a luat-o razna, asta-i tot. Ciupici paranoic şi nu'ş'ce căcat...

IS OH-2: ...vezi ceasul ăsta?

IS OH-1: Hai, Ciupici. O să te simţi mai bine în maşină. Ia-ţi căcatu' şi hai să mergem.

Monte: Stai, vreau să ştiu ce vrea să zică...

IS OH-1: Ce să zică? Nu vrea să zică nimic. Gagiu' s-a panicat, atâta tot. Ţi-am zis eu...

IS OH-2: Nu, ascultă-mă...

IS OH-1: Taci dracu' din gură, Ciupici! Ia-ţi iarba şi hai să mergem.

(STRIGĂTE ININTELIGIBILE. SE TRÂNTEŞTE O UŞĂ.)

Monte: Ce cauţi aici? Noi ne ducem cu căcatu' ăsta.

Eddie: Întreabă-l pe el ce dracu' caut aici.

IS OH-2: (ININTELIGIBIL)

Eddie: Ce-ai făcut, turnător împuţit?

(STRIGĂTE ININTELIGIBILE)

Eddie: De ce pula mea rânjeşti?

IS OH-2: Mă gândeam şi eu: dacă s-ar bate Godzilla cu un tiranozaur, cine ar câştiga?

Monte: Un tiranozaur adevărat?

IS OH-1: E simplu, băi. Godzilla… că are lasere şi căcaturi d-alea.

Eddie: Pula mea, ţie chiar ţi se pare distractiv?

(ININTELIGIBIL)

Capitolul 28

Furia lui Eddie – un limerick[44]

A fost odată un Eddie pe nume Dave
A cărui mare scârbă pornea din nervi.
„Oare ce-ar trebui să fac, serios,
cu aşa un turnător căcăcios?“
Zise el, cu gândul să-şi salveze propriul dos.

Teama duce la cele mai slabe formule poetice. Asta simt eu acum, frică: cincizeci de cuie de frică, când îl văd pe Eddie /Dave aplecându-se peste mine, roşu la faţă de furie. Cred că înainte de seara asta am mai fost pocnit doar de două ori în toată viaţa mea. Mi-am egalat deja recordul – şi noaptea încă nu s-a terminat.

Stau întins pe spate în sufrageria lui Monte, pe un covorul ros, între o canapea şi un set din *World Book Encyclopedia* – arunc o privire pe raft, văd că literele S şi T sunt puse invers şi fac eforturi supraomeneşti să nu mă ridic ca să pun volumele în ordine. Rămân ghemuit, acoperindu-mi cu o mână ochiul umflat, timp în care Dave se apleacă peste mine, clocotind de furie.

— Dave, îmi pare rău. N-am...

— Îţi pare rău, futu-i?

Dave se întoarce către Monte:

— Îi pare rău.

— De ce? întreabă cu nevinovăţie Monte, care mai are mult până să se prindă.

— Ştiu, bolborosesc eu. Ce fel de om am fost?

— Ce vrea să-nsemne asta?

Încep să mă ridic.

— Era o întrebare retorică.

Eddie/Dave îmi trage un şut în coaste şi eu simt cum rămân fără aer şi cad înapoi.

— Ce căcat de... întrebare retorică? Ce dra... Măcar îţi dai seama ce-ai făcut?

Jamie stă lângă Dave, bizar de calm, cu braţele atârnându-i pe lângă corp. Mi-a trecut vag prin minte că, poate, o să mă ajute, dar se pare că nu. Cât despre Monte, el e roşu la faţă şi transpirat, iar privirea lui holbată se tot mută de la Dave la Jamie, apoi la mine şi înapoi. Arată de parcă stă să explodeze în parka aia – ca un burrito lăsat prea mult într-un cuptor cu microunde.

— Îmi... îmi spune şi mie cineva ce se-ntâmplă aici?

Ce se-ntâmplă, zici? OK. Ei bine, Monte: (1) Se pare că Bea l-a sunat pe Dave şi i-a spus că am avertizat-o să se care. Ăsta-i un lucru pe care nu-l poţi evalua niciodată: loialitatea altcuiva. (Şi da, poate că am eu o slăbiciune pentru blondele înalte, dar nu sunt foarte dezamăgit de Bea. La urma urmei, pe Dave l-a cunoscut înaintea mea, iar loialitatea include o oarecare cronologie.) Şi (2) Dave s-a urcat în maşină, a venit aici, unde m-a pocnit în faţă şi-acum pare că vrea să mă omoare în bătaie.

Apoi, în timp ce eu stau cu coastele îndurerate şi acel „ce se-ntâmplă“ al lui Monte pluteşte încă în aer, cum – din câte se pare – căcatul în care m-am vârât nu e suficient de adânc, uşa de la intrare se deschide din nou – şi îmi imaginez încă o dată sufrageria lui Monte ca pe o scenă de teatru, pentru că, într-o goană nebună de grăsan bubos, dă buzna personajul Chet. Jucat de Chet.

— Pula mea, ţi-am spus eu! urlă Chet şi pe moment pare mai furios pe Dave decât pe mine.

Aşadar, iată-ne pe toţi în Weedland: eu, Monte, Jamie şi amândoi tipii care m-au pocnit astăzi, aşezaţi într-un cerc nu prea circular, cu mine pe podeaua sufrageriei unei ferme de marijuana de patru milioane de dolari, înconjurat de tovarăşii mei furioşi (dintre care bănuiesc că cel puţin unul are o armă în maşină), patru gagii care se prind acum cu toţii că Ciupici e turnător.

De fapt doar trei dintre ei se prind.

— Îmi spune şi mie cineva ce se-ntâmplă aici? întreabă Monte.

Chet îl ignoră pe fratele lui.

— Ce ne facem? îl întreabă el direct pe Dave.

Apoi Chet şi Eddie/Dave stabilesc din priviri ceva sumbru, care mă face să înţeleg, poate pentru prima dată, că toate astea se pot transforma în ceva mult mai nasol, iar atunci mă gândesc la locotenentul Reese şi la inversiunile lui bine plasate – „prost nu e“ – la vălătucul din fotografia pe care mi-a arătat-o – „un morman de frunze sigur nu-i“ –, şi toate reacţiile mele şmechere, fals îndrăzneţe, de om nedormit, îmi părăsesc instantaneu trupul – Godzillele şi limerickurile şi „Ce fel de om...“ –, iar în mine mai rămâne doar frica, o frică mai mare decât aş fi crezut că poate exista, ca o versiune augmentată a terorii pe care o simţi în timpul unei aterizări forţate cu avionul... şi după aceea, acest gând împovărător: vreau cu disperare să-mi revăd copiii. Şi pe Lisa.

Sunt întins pe jos, ghemuit... uite, de-aia nu mai cred în epifanii, în revelaţii profunde, pentru că, pe bune, cât de tâmpită poate fi asta pe care tocmai am avut-o? „Nu vreau să mor!“ Cât de idiot poţi fi ca „să-ţi dai seama“ de un lucru pe care l-ai ştiut dintotdeauna, de la prima răsuflare, şi anume că preferi să trăieşti, să-i vezi pe oamenii pe care îi iubeşti? Ce realizarea lu’ peşte prăjit mai e şi asta?

— Ţi-am zis să n-ai încredere în bulangiii ăştia, începe iar Chet.

— Nu te uita la mine, zice Jamie, ridicând mâinile în aer.

— Tu l-ai adus aici! spune Chet.

— Păi, de unde era să ştiu?

Iar ăsta e momentul în care ne prinde şi Monte din urmă.

— Staţi aşa! Ciupici e poliţai?

Obrajii i se umplu de sânge şi el întoarce capul către Jamie:

— Jamie?

Jamie ridică sec din umeri şi îşi priveşte vârfurile pantofilor.

— Monte, eşti grozav de prost, zice Chet. Nu e poliţai. E un căcăcios de turnător.

După care Monte cade în genunchi şi borăşte, iar ăsta s-ar putea să fie cel mai neobişnuit lucru din toată ziua asta neobişnuită: că în ditamai burdihanul ăla al lui, Monte pare să nu aibă decât acid gastric, pentru că se chinuie şi se screme, dar nu dă afară din el decât fiere şi un damf acru, care se combină cu celelalte damfuri – un iz vag de iarbă, un miros igrasios, de casă bătrânească, şi multă transpiraţie de om speriat, adică îndeajuns ca să simt că mi se face şi mie rău.

Aplecat de mijloc şi cu mâinile pe genunchi, Monte ridică privirea spre Jamie:

— Tu ştiai de chestia asta?

Jamie se uită în gol.

— Nu ştia, zic eu.

— Uite ce-ai făcut, îmi zice Dave.

Îl ajută pe Monte să se ducă la baie, după care îi zice peste umăr lui Chet:

— Pune-l pe nenorocit în subsol până mă gândesc ce să facem cu el.

Cuvântul ăsta, „pune-l“, sună mai brutal decât „Du-l în subsol“.

— Să-i iei telefonul şi cheile, zice Dave.

Chet întinde mâna. Îi pun în palmă telefonul şi cheile. Mă gândesc să pornesc înregistrarea pe ceas, dar nu vreau să mă vadă cumva. Chet mă urmează prin bucătărie, apoi pe scări în jos. În pivniţă e cald, iar lumina e aprinsă. Masa de hochei a fost dată la o parte. Lambriul e scos. Culoarul către Weedland e deschis. Văd coridorul scurt şi îngust, cu pământ bătătorit pe jos, şi cele trei cabluri de luminiţe care strălucesc înăuntrul încăperilor de cultivare. Probabil că Monte l-a lăsat deschis. Mă aşez pe mocheta aspră de lângă sobă, cu spatele sprijinit de perete.

Chet îndreaptă spre mine un deget arătător gros – un avertisment, bănuiesc –, după care urcă tropăind scările. Iar în următoarele câteva minute aud zgomot de paşi şi voci slabe, într-un murmur continuu, cu glasul lui Chet acoperind când şi când vocile celorlalţi: „La ce dracu' ne foloseşte asta?" şi „De ce trebuie s-o fac eu?". Apoi iar paşi. Uşi care se deschid şi se închid.

Doamne, da' cald mai e aici! Mă uit în jur. Pe lambriuri nu e nimic, nici măcar un afiş cu reclamă la bere. Dacă aş fi cumpărat locul ăsta... Isuse, ce-mi trece prin cap? În partea cealaltă a încăperii, un coridor întunecat duce la nişte străluciri slabe de sub uşile închise şi zăvorâte.

De sus se aud în continuare discuţii cu voci înăbuşite, se închid şi se deschid iarăşi uşi şi într-un final... cineva coboară scările. Mă uit în sus şi văd nişte mocasini de firmă. Eddie. Dave.

Coboară ultima treaptă, se întoarce şi vine încet spre mine, fără să mă privească în ochi. Stă în picioare şi mă fixează de sus cu privirea întunecată. Mă uit la haina lui de lână şi la pantalonii călcaţi frumos, încercând să disting conturul unui pistol, dar nu văd nimic. Arată ca un avocat după orele de muncă – ca un avocat extrem de nervos.

Mă îndrept puţin. Gâtul şi coastele mă dor de nu mai pot.

— Uite ce e, Dave, nu te învinuiesc pentru...

Ridică o mână, întrerupându-mă:

— Acum ai microfon la tine?

Îmi scot ceasul de la mână. I-l întind.

— Nu e un microfon. Nu transmite. Doar înregistrează. Nici măcar nu merge dacă nu e aprinsă luminiţa de pe spate.

Dave se apleacă, ia ceasul în mână şi îl întoarce. Eu mă uit în spatele lui, spre scări, întrebându-mă... dacă aş lua-o la goană... dar dacă sus mă aşteaptă Chet?

Cu o figură confuză, Dave tot întoarce în mână ceasul.

Profit de asta ca să mă ridic de lângă perete, aşa că acum stăm amândoi în picioare. Toate mă dor.

— Vor să mă prefac interesat să cumpăr locul ăsta, zic eu.

Mă uit iar în spatele lui, spre scări. Doamne, ceaş vrea să fiu acolo sus! Aici jos nu suntem decât eu şi Dave – şi, brusc, tavanul jos şi culoarul întunecat din partea cealaltă mă fac să mă gândesc la un mormânt.

Dave se uită iar la picioarele mele.

— Ai înregistrat discuţiile noastre?

— Nu... abia azi am primit ceasul...

— Vreau să ştiu exact ce le-ai povestit.

— Nu le-am povestit nimic. Ştiau deja totul. Ei mi-au povestit despre tine.

— Ce-au zis?

Dave abia dacă şopteşte. Refuză în continuare să mă privească în ochi. Nu sunt specialist în astfel de cazuri, dar chestia asta nu pare a fi în favoarea mea.

— Păi... Au zis că numele tău adevărat e Eddie... că Dave e o poreclă...

Nici o reacţie.

— Şi mi-au arătat cazierul tău... ştii... care era... adică... voiam să zic... toţi facem greşeli, nu-i aşa?

Tremură de furie. Apoi îngaimă ceva atât de încet, încât nici nu reuşesc să înţeleg.

— Ce?

— Bea a zis....

Ridică privirea.

— Ţi-au spus că am omorât pe cineva...

— Da, zic eu. Asta m-a îngrijorat un pic.

Apoi din pieptul lui Dave iese un sunet grav şi gutural, iar el se îndreaptă spre mine. Ridic un pumn... şi în clipa aia mă gândesc la băieţi şi la Lisa şi înţeleg ceva despre mine, că pentru a-i vedea din nou voi zgâria, voi lovi, voi muşca, îl voi ucide pe nenorocitul ăsta cu mâinile goale dacă

n-am încotro, la fel şi pe toţi cei de sus dacă îmi vor sta în cale, adrenalina îmi curge în sânge, mă încordez şi aştept să văd ce urmează – ba chiar mi-o doresc. Dar Dave mă împinge pur şi simplu în perete, se întoarce pe călcâie, se împleticeşte şi se îndreaptă către coridorul întunecat, apoi intră în el, se izbeşte cu fruntea şi cu mâinile de zid şi începe să bocească.

— Băga-mi-aş! Băga-mi-aş! Băga-mi-aş! urlă Dave. Nu-mi vine să cred!

Mă uit la Dave, apoi la scări – libertatea – şi înapoi la Dave, care stă cu faţa înfundată în zidul coridorului îngust ce duce la încăperile de cultivare, cu o plăntuţă uscată atârnându-i aproape de cap. Dave plânge, hohoteşte, suspină pe nas... nu ca atunci când Franklin nu vrea să se culce, ci mai degrabă ca atunci când Teddy a intrat cu bicicleta într-o maşină parcată, şi-a rupt încheietura mâinii, şi-a spart capul şi şi-a văzut sângele pentru prima dată.

Şi eu mă trezesc că merg la uşa ce dă spre încăperile cu iarbă, când scara e chiar în dreapta mea...

— E atât de nedrept! suspină Dave peste umăr. Cum să-ţi spună că am omorât pe cineva? A fost un nenorocit de accident de maşină!

Dave se şterge la ochi şi încearcă să se controleze.

— Ciupici, ce-i cu oamenii ăştia? Ar fi în stare de orice... sunt atât de-al dracului de cruzi!

Suspină iar şi se întoarce, aşa că acum stă cu spatele lipit de zidul de pe coridorul întunecat. Lasă capul pe spate, de parcă ar încerca să-şi împiedice lacrimile să-i curgă.

— Bănuiesc că nu ţi-au spus că a fost vina celuilalt şofer. Sau că a întors chiar în faţa mea. Şi că fata a fost în maşina ăluia.

— Nu, recunosc eu. Nimic din toate astea.

— Băusem câteva pahare de vin şi aveam o alcoolemie de zero unu, dar dacă într-un accident

sunt implicaţi doi şoferi beţi, sunt acuzaţi amândoi de omor prin imprudenţă. Procurorul voia să ne încadreze la conducere sub influenţa alcoolului... dar pariez că amicii tăi de căcat din echipa antidrog l-au convins să-şi retragă propunerea.

Suspină şi clatină din cap:

— Ştiam. Ştiam eu...

— Dave, eu n-am...

— Iar Dave e al doilea prenume! strigă el, apoi izbucneşte iar în lacrimi. Nu e o poreclă! E un futut de prenume! Nu-i totuna cu o poreclă! Nimeni nu mi-a mai zis Eddie de când aveam treişpe ani.

Îşi şterge lacrimile.

— Îmi ziceau Eddie Specialul. Cum îţi sună asta?

Se uită în jurul lui:

— Ar fi trebuit să-l las pe Monte să închidă toată afacerea, dar a venit Jamie cu ideea asta, să vindem locul, şi-atunci m-am gândit că... da, dacă aş putea să fac un ban înainte să fiu exclus din barou... atunci aş putea merge din nou la şcoală.

Oftează.

— M-aş fi făcut consilier juridic.

După care clatină din cap.

— O nenorocită de echipă federală? Ştii ce înseamnă asta?

— Nu, zic eu.

Sincer să fiu... nu ştiu ce înseamnă nimic.

— Înseamnă închisoare federală. Înseamnă că pot să ne-nfunde pe undeva prin Nebraska pentru următorii cinşpe ani. Să ne confişte tot ce avem.

Şi mă arată cu degetul:

— Şi am ştiut că sunt pe urmele noastre. Pur şi simplu am simţit. Oamenii ziceau că-s paranoic, dar eu o ştiam. De-aia mi-am luat Nissanul ăla căcăcios. I-am dat maică-mii Benzul, aşa, pentru orice eventualitate... pentru că nu voiam să vină muiştii ăia şi să-mi ia maşina bună.

Are dreptate. Maxima e un căcat de maşină. Mă întreb: dacă or s-o confişte şi pe-a mea, o să mai trebuiască să plătesc ratele la ea?

— Ce-au mai zis?

— Dave, eu nu...

Îşi şterge nasul cu mâneca.

— Hai, Ciupici, zi-mi odată.

— Au zis că ai comis o agresiune şi... ăăă... intimidare?

Dă din cap ruşinat.

— Asta a fost demult. Aveam o problemă cu nervii. Fosta mea iubită... şi-un gagiu mai bătrân cu care se vedea.

Dave îşi şterge iar obrajii ciupiţi. Şi la nas îi apare un balon de muci, exact ca la Franklin.

— Chestia aiurea e că... simţeam că încep să mă adun dracului... ştii? Cum eram înainte de accident. Faci o greşeală şi dup-aia...

Clatină din cap.

— Ţi-au zis că i-am dat fetei primul ajutor după accident?

— Nu.

— Nu. Sigur că nu, zice el şi oftează.

Se uită iar în jos pe coridorul întunecat. Ridică din umeri.

— Isuse, Ciupici! Cum de se fute totul în halul ăsta?

Şi e din nou copleşit. Îşi ia capul în mâini şi se zguduie de plâns. Şi eu mă trezesc că sunt pe coridorul întunecat, cu picioarele frământând pământul de sub ele, în timp ce cu o mână îi mângâi umărul ce-i zvâcneşte.

— E-n regulă, îi şoptesc. E-n regulă, Dave.

După care Edmund, zis şi Dave Waller, ucigaş prin imprudenţă şi dealer de droguri plângăcios, se întoarce către mine, cu obrajii lucindu-i uzi, şi-mi zice printre lacrimi şi muci:

— Căcat, Ciupici. N-o să mai profesez niciodată Dreptul, nu-i aşa?

Capitolul 29

Visând la piese de Lincoln Log

Când eram copil, aveam o găletuşă plină cu piesele astea de jucărie pentru construcţii. Nu puteai să construieşti decât cabane, dar chiar şi aşa, eram înnebunit după ele... senzaţia, mirosul, felul în care se îmbinau. În visul meu erau la fel de mici cum mi le aminteam, doar că erau zeci de mii de piese, iar cabana pe care o construisem era imensă, suficient de mare pentru mine şi familia mea. Avea camere peste camere, cale de trei etaje, şi toate dădeau din una în alta, o cameră de zi din piese de Lincoln Log, dormitoare cu paturi Lincoln Log Murphy, sală de forţă, salon media şi camere de joacă din piese de Lincoln Log, plus o alarmă Lincoln Log care piuia, piuia, piuia...

... şi mă trezesc singur, ghemuit pe-o parte pe podea, cu ochii la ceasul meu strălucitor, care stă pe podea în faţa mea şi piuie. Programasem alarma? Ştiam că ceasul are alarmă? Ultimii aburi de somn mi se risipesc, mă uit în jur, la pereţii lambrisaţi, şi îmi aduc aminte: sunt în subsolul din Weedland. Am acceptat să aştept aici o oră înainte să îi sun pe Randy şi pe locotenentul Reese şi să le spun că mă retrag, ca să le dau foştilor mei dealeri un răgaz – aşa că m-am aşezat aici, pe podea, i-am ascultat cum mutau lucruri pe sus, le-am auzit paşii pe podeaua de deasupra mea în timp ce se grăbeau să împacheteze... şi probabil că am...

Mă ridic, un pic ameţit. Mă întind după ceas. Opresc alarma. E şapte şi jumătate. Arunc o privire afară: e ziuă. Îmi aduc aminte. Dave mi-a luat ceasul. Probabil că şi-a dat el seama cum se programează alarma, mi l-a adus aici, m-a văzut că dorm şi...

Ciudat. În sfârşit dormisem şi eu un somn bun şi asta s-a întâmplat în pivniţa din Weedland. Normal. Uşa către încăperile de cultivare e închisă, lambriul, la locul lui. De sus nu se aude nimic.

Mă ridic în picioare, gemând şi icnind. Ajung cumva în capul scărilor.

— Dave? Jamie?

Nimic. Au plecat. Întotdeauna ştii când eşti singur într-o casă pustie. Îmi amintesc când l-am găsit pe tata în Oregon. Am împachetat tot şi l-am suit cu grijă în maşină, apoi am mai dat o tură prin casa lui friguroasă. Nici acolo nu era nimic: o pustietate care părea nefirească. Mă gândesc la toate executările alea silite. O casă pustie e ceva abominabil.

Îmi găsesc telefonul şi cheile pe măsuţa de plastic laminat. Bineînţeles, nici urmă de banii mei. Bănuiesc că ceream prea mult: o rambursare de nouă mii de dolari de la dealerii pe care i-am turnat. Îmi culeg telefonul şi mă uit la apelurile pierdute. Două de la mine de-acasă: unul la şase dimineaţa şi unul la şase şi jumătate, ambele de la Lisa. Unul la şase şi patruzeci, de la un număr necunoscut. Şi unul de la Jamie, acum vreo zece minute. Nici un mesaj.

Maşina mea stă singură în faţa casei, unde am parcat-o azi-noapte. Chiar şi acel Camaro roşu a dispărut. Când plec, am o ezitare: mă întreb dacă n-ar trebui să încui uşa în urma mea. Mă uit în susul şi în josul străzii, la casele din Weedland. Drumul e mărginit de un şir de copaci bătrâni şi bolnavi, cu trunchiurile jupuite de coajă şi cu rădăcini ieşite prin asfaltul trotuarului. Încui uşa şi plec.

Urc în maşină. Mă gândesc să o sun pe Lisa – dar nu ştiu sigur ce să-i spun, de unde să încep. Aşa că doar pornesc maşina şi o iau din loc. Autostrada o coteşte şi devine dreaptă, ogoarele plate lasă locul pâlcurilor de copaci, iar eu mă strecor în centrul înghesuit al oraşului, mărginit de o boltă de ceaţă ca tavanul unui beci.

Când ajung în dreptul casei mele, văd parcată în faţă o camionetă cu platformă de la Stehne Lumber.

Ce fel de om am fost?

Mă strecor pe lângă camionetă şi parchez pe alee.

Chuck Stehne stă la capătul aleii, într-o salopetă masivă, maronie, cu mănuşi maronii şi cu mâinile lui groase încrucişate ca o frânghie. Pare stânjenit şi confuz. Probabil pentru că vede acelaşi lucru pe care-l văd şi eu.

Mă dau jos din maşină.

— Ce faci acolo, tată?

E o întrebare tâmpită. Văd şi singur ce face tata. Face ceea ce trebuia să fac eu: îi construieşte fiului său o căsuţă din lemn. Are schiţele înşirate pe trotuar, cu o cărămidă peste ele, ca să nu le ia vântul. Tocmai s-a apucat să taie lemnul cu ferăstrăul. Un prelungitor de curent şerpuieşte de la uşa de la intrare, care e larg deschisă.

Mă uit scurt la Chuck, dar el îmi evită privirea.

— Se apucase deja de treabă când am ajuns eu, zice Chuck. I-am spus că m-ai chemat să iau toate astea înapoi... dar mi-a zis să mă duc dracului.

Înainte să apuc să spun ceva despre drumul lui Chuck spre iad, tata zice:

— Ţine asta.

Apuc capătul unei grinzi de doi metri jumate şi o sprijin de colţul stivei de lemne, timp în care tata trasează o linie dreaptă cu unul dintre creioanele cu Spiderman ale lui Franklin. Mâinile tatei sunt zgâriate şi roşii de la frig. E tot în pantalonii de pijama şi în tricoul lui gros Go Army. E în ciorapi. Telecomanda nu se vede nicăieri.

— Fixeaz-o cu piciorul, zice el.

O fixez, tata apucă un ferăstrău circular care nu e al meu şi face o tăietură perfectă, exact pe linia dreaptă trasată cu creionul, bucata de lemn protestează la sfârşit, înainte să se rupă, şi capătul ţinut de tata cade moale pe gazonul plin de rumeguş.

Când ferăstrăul îşi potoleşte huruitul, zic pe un ton cât mai blând:

— Tată, de unde-ai luat chestia aia?

Ridică încurcat privirea. Apoi se uită la ferăstrăul din mâna lui.

— Nu e al meu?

Pe jos mai zac un ciocan de dulgherie şi o maşină de găurit. Ridic maşina de găurit, o întorc, mă uit pe fundul ei şi văd scris numele vecinului nostru.

Chuck Stehne se mută de pe un picior pe altul în bocancii lui de lucru. Iată-ne, ăştia suntem.

Tata s-a apucat să ridice baza căsuţei, tăind în două primele grinzi de doi metri jumate, groase de zece pe zece. Trag în piept mirosul de rumeguş şi aerul rece al dimineţii. Desigur, încă n-a tăiat atâta cât să mă împiedice să înapoiez lemnele. Pot plăti oricând lejer o singură grindă tăiată în două.

Trag încă o dată în piept mirosul de rumeguş. E un miros plăcut, ca atunci când găteşte cineva. E o amintire olfactivă vagă, dar nu găsesc în minte nici o imagine cu care să o asociez.

— Îmi pare rău că te-am pus să baţi atâta drum degeaba, îi zic eu lui Chuck. Dar se pare că o să păstrăm lemnele.

Chuck dă din cap, iar ochii lui calmi şi albaştri alunecă de la etajul casei noastre la stiva de lemne şi la bătrânul cel senil cu ferăstrăul circular. Dă să plece, dar apoi pare că se opreşte – n-a făcut încă nici un pas, ci mai degrabă l-a schiţat.

— Ştii, zice el, aş putea să v-ajut... dacă vrei.

Adaugă rapid:

— Sau nu.

După care oftează, se uită încă o dată la casă şi zice încet:

— Uite ce e. Nu ştiu cât contează. Da’ nu i-am spus despre... ştii tu... povestea cu iarba.

Habar n-am ce să-i spun. „Mulţumesc“ pare un pic cam mult.

Tata se apucă să studieze iar schiţele căsuţei.

Chuck continuă:

— Cred că ar trebui să ştii...

Oftează:
— Adică... dacă aş fi în locul tău... eu aş vrea să ştiu... în primul rând, n-am făcut... şi n-a fost ceva la care cineva... ştii tu... vreau să zic că...
Faţa i se strâmbă.
— Şi, orice s-a... ştii tu... ce s-a întâmplat... a fost din vina mea... Lisa... ea n-a... adică...
— E-n regulă, zic eu într-un sfârşit şi ridic mâinile, încercând să scap de tot suspansul ăsta.
Isuse, mai bine mi-ar arăta poze decât să lase toate propoziţiile astea neterminate!
După care Chuck Stehne, prinţul de Lumberland, dă din cap, oftează încă o dată şi o porneşte către camioneta sa, chiar dacă pare în continuare disperat să zică... ceva. Se opreşte, pare să se răzgândească, apoi ridică din umeri de parc-ar zice „Ei, ce mama mă-sii!“ şi în cele din urmă spune tare:
— Chiar o iubesc.
Şi uite c-a zis-o. Capul îmi cade în piept.
— N-a fost ceva... adică noi n-am... În fine...
Apoi, după ce a făcut tot răul pe care îl poate face cineva doar oftând, dând din cap şi bâiguind gânduri neterminate, o porneşte din nou către camioneta sa.
Chuck Stehne urcă în cabina camionetei lui cu platformă, închide portiera, stă un minut înainte să plece şi, într-un sfârşit, porneşte. Iar eu ridic privirea spre fereastra dormitorului nostru, dar nu văd în ea decât o reflexie ternă a cerului cenuşiu.
— Ai de gând să mă ajuţi sau să stai acolo cu pula-n mână?
Şi astfel tata şi cu mine continuăm să lucrăm la baza a ceea ce va fi Frontier Fort 2. Îi aduc nişte încălţări şi o pereche de mănuşi. Mai tăiem câteva grinzi, apoi întindem două pe pământ, la un metru douăzeci distanţă una de alta, după care mai punem două deasupra, perpendiculare pe primele, şi încă două deasupra lor.

Ridic privirea la fiecare câteva minute şi la un moment dat o zăresc pe Lisa în cadrul ferestrei, uitându-se în jos, la noi. Ridic ambele mâini... ca într-un salut dublu sau în semn că mă predau. Dar ea se îndepărtează de fereastră. Peste câteva minute ies şi băieţii, înfofoliţi în geci, cu căciuli şi mănuşi. Uşa se închide înainte să-i pot prinde Lisei privirea.

— Parcă ziceai că lemnul ăsta a fost o greşeală, zice Teddy.

— Uneori trebuie să profiţi cât de mult poţi din greşelile tale, arunc eu un sfat părintesc.

— Deci... îl păstrăm?

— Sigur.

— Nu creeed! zice Franklin, după care apucă un piron de fier şi îl flutură prin aer ca pe o sabie.

Căsuţa se înalţă destul de rapid. Mă surprinde cât de des se uită tata la schiţe în timp ce lucrăm. La început mă gândesc că e din cauza demenţei, că uită ce citeşte, dar după aia îmi vine în minte un Crăciun de demult, când el încerca să-mi asambleze o pistă pentru maşinuţe de curse şi se uita la fiecare câteva secunde la foaia împăturită, cu instrucţiuni tipărite cu litere minuscule de japonezi. Presupun că e unul din lucrurile pe care ar trebui să le învăţ şi eu – poate singurul: „Fii atent la afurisitele alea de instrucţiuni! Respectă regulile, căcat cu ochi!". Mă uit cum tata dă găuri de juma' de centimetru în stâlpii de susţinere, cum măsoară din ochi şi apoi găureşte în aşa fel încât burghiul intră direct în grinzile fundaţiei. Pe Teddy l-a pus să ţină echerul, ca să fie sigur că păstrează un unghi de nouăzeci de grade, iar pe Franklin l-a trimis să-i aducă un piron de cinsprezece centimetri.

— Cât de mare...? dă Franklin să întrebe.

— Mare cât piciorul tău, zice tata.

Din gurile bărbaţilor Prior ies aburi.

Tata vâră primul piron prin fundaţia căsuţei noastre, apoi pe următorul. E o fundaţie simplă:

şaisprezece bârne, câte opt în fiecare direcţie, prinse în cruce pentru a forma o fundaţie rezistentă. Piroanele răsună cu ecou, ca nişte împuşcături, când tata le loveşte cu ciocanul.

— Urmează podeaua, zice tata, uitându-se pe schiţele cu instrucţiuni.

Întindem opt scânduri de doi metri jumate. Tata le arată băieţilor cum să se folosească de piroane ca să se asigure că podelele sunt aşezate uniform.

Suntem afară de vreo două ore şi am ridicat deja cam două treimi din căsuţă când ridic capul şi văd o camionetă Ford nouă înaintând încet pe strada noastră, ca şi când ar căuta o adresă anume. Camioneta se opreşte în faţa casei mele. Din ea coboară locotenentul Reese. Pare foarte prost dispus. Poartă o haină groasă, o şapcă de paznic şi ne priveşte sumbru.

Las echerul jos.

— Cred că va trebui să termini fără mine, îi zic tatei.

— Ia uite ce-avem noi aici! zice locotenentul Reese când se apropie pe trotuar. Nu cumva e tipul ăla care în douăzeci şi patru de ore a reuşit să ne facă praf o investigaţie de şase luni?

— Îmi pare rău.

Râde amar.

— Nu te scuza. Ţi-am zis ce te-aşteaptă dacă o dai în bară.

După care se uită în spatele meu:

— Hei, ştiu ce-i căcatul ăsta! E Frontier Fort 2, nu?

— Da.

— Am construit şi eu o căsuţă ca asta pentru copiii mei. Acum zece ani. Nevastă-mea se temea că or să cadă dintr-una făcută în copac. S-au jucat acolo vreo douăzeci de minute, după care n-au mai intrat niciodată în ea. Numai că prostia asta o să reziste acolo încă cincizeci de ani după ce o să mi se dărâme casa. Da' de ce-o faci în curtea din faţă? Cine dracu' îşi face o căsuţă în curtea din faţă?

— Aici s-a apucat taică-meu de ea.

— Şi cine dracu' îşi face o căsuţă în noiembrie?

— Taică-meu... e un pic senil.

Locotenentul Reese se uită în spatele meu.

— Atâta lemn... clatină el din cap. E uşor de construit, dar ajunge să te coste dublu din cauza grinzilor ălora. Copaci tăiaţi degeaba.

După care locotenentul strigă pe lângă mine:

— Hei! Bunicule! La ultimul rând tre' să baţi piroane de treij' de centimetri!

Mă întorc. Într-adevăr, tata ţine în mână unul de cinşpe.

Locotenentul Reese se duce la el şi ia schiţele cu instrucţiuni.

— Ştiu că aici zice că tre' să baţi cuie mai scurte, dar astea tre' să treacă şi prin podele. Vezi?

Apucă maşina de găurit, îi pune un burghiu mai lung şi adânceşte gaura, după care alege un piron lung, îl fixează în gaură, iar tata leagănă ciocanul şi îl plesneşte în cap până îl înfundă de tot în lemn, scoţând un zgomot sonor, care reverberează până în capătul străzii. Clipesc la fiecare lovitură. Reese se dă la o parte.

— Vezi? zice el încă o dată.

Apoi se aşază pe verandă şi se uită cum tăiem lemnul pentru uşi.

— Mai pot aştepta, zice el.

Şi aşa, cu soarele risipind ceaţa dimineţii, supravegheaţi de locotenentul cel posac de la echipa regională antidrog – care din când în când ne dă indicaţii („Pune burghiul invers!") –, tata, băieţii mei şi cu mine terminăm de construit un Frontier Fort 2 în curtea din faţa casei.

Cât noi îndreptăm pereţii laterali, locotenentul Reese întreabă la un moment dat:

— Ei, voi n-aveţi nişte cafea prin casă?

Mă duc înăuntru să fac cafea, dar în bucătărie observ că Lisa a pregătit deja un ibric întreg. Îi duc o ceaşcă tatei, una locotenentului Reese şi-mi iau şi mie una. Stăm pe veranda din faţă, ţinem ceştile

calde în mâinile îngheţate şi ne uităm cum se joacă băieţii în căsuţa lor terminată. E voluminoasă, dar deloc încăpătoare. Ca orice lucru din viaţa asta, Frontier Fort 2 e în acelaşi timp mai mică şi mai mare decât mi-am închipuit eu că o să fie. Nu are camere secrete. Nici paturi Murphy sau săli de forţă. N-are nici măcar acoperiş. Sunt doar nişte pereţi pătraţi, rezemaţi pe un pătrat mai mic ce se înalţă la vreun metru deasupra solului. Nici măcar băieţii nu ştiu foarte clar cum ar trebui să se „joace" înăuntru – sau cum să se joace ceva fără vreo manetă în mână. Brusc, îmi dau seama că le-am construit băieţilor mei această căsuţă în copac fără copac cu vreo doi ani mai târziu decât ar fi trebuit.

Stăm aşezaţi pe veranda rece, cu nasul în aburii cafelelor, şi-i privim pe băieţi cum sar de pe pereţi.

— Prin urmare, l-ai prins? întreb eu. Pe Dave.

— Dacă l-am prins? râde locotenentul Reese. L-am fi putut aresta oricând aveam chef. Doamne, chiar că eşti prost!

Apoi vine un oftat.

— Idioţii s-au predat, exact aşa cum ne temeam c-o să se-ntâmple. Avocaţii ne-au sunat de dimineaţă. Toţi vor să cădem la înţelegere. Suntem futuţi.

Soarbe din cafea. Dezamăgirea lui mă face să-mi amintesc un lucru pe care mi l-a spus Randy şi pe care de-abia acum îl înţeleg: să-i aresteze pe Dave şi Monte era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ei, fiindcă asta le încheia operaţiunea. Cum aveau execuţia bugetară la sfârşitul anului şi intenţionau să ceară un nou buget, unul de urgenţă, chiar în zilele următoare, ce-şi doreau ei cu adevărat era să găsească un motiv oarecare pentru a justifica continuarea operaţiunii, astfel încât echipa lor să fie finanţată încă doi ani. Aveau nevoie de o înregistrare în care eu să mă prefac interesat de preluarea afacerii lui Monte, astfel încât să mai poată întinde pelteaua o vreme. Dar eu

m-am panicat, am turnat tot şi le-am stricat toată combinaţia.

Locotenentul Reese îşi termină cafeaua.

— Ar trebui să mergem. Avem o grămadă de hârţogărie de făcut.

Scot ceasul din buzunar şi i-l întind.

— Şi ăsta. E...?

— Da, ridică el din umeri. Doar un ceas. Cu o luminiţă pe spate. A fost ideea lui Randy... s-a gândit că o să intri la bănuieli dacă o să te vezi că nu ai nici un microfon. Eu am vrut să-ţi lipesc un microfon fals, dar Randy mi-a zis că te-ai fi pişat pe tine de frică, aşa că a venit cu căcaturile lui de James Bond.

Ia ceasul şi îl bagă în buzunar.

— Probabil că aşa se întâmplă când eşti presat de timp. Faci greşeli.

— Ce-or să păţească copiii ăia? întreb eu. Ce-o să păţească Jamie?

— O, eu nu mi-aş face griji pentru el, răspunde criptic locotenentul Reese.

Cred că asta îmi confirmă ce-am început să bănuiesc cu o noapte în urmă. Că dacă eu eram OH-2... trebuia să existe şi un OH-1.

— Deci Jamie era...

Locotenentul zâmbeşte.

— Nu mă întreba aşa ceva.

— Nici unul dintre tipii ăia nu părea să aibă o minte de maestru al răului, zic eu. Nici măcar Dave nu era atât de rău pe cât l-ai făcut să pară. Cred că s-a lăsat prins în chestia asta fără să-şi dea seama, ca şi mine.

— S-a lăsat prins? Fără să-şi dea seama?

Se pare că nu trebuia să-i zic asta locotenentului Reese, căci se transformă din nou în vechiul locotenent Reese, cel de căcat, care se răsteşte la mine:

— Vindeai droguri, băi cap pătrat! Ştii care e definiţia traficantului de droguri, Ciupici? Cineva care vinde droguri!

Băieţii întorc capul spre noi din căsuţa lor. Ridic mâna, vrând să-l liniştesc pe locotenent. El continuă, de data asta ceva mai încet:

— Singura diferenţă dintre tine şi Dave ştii care era? Că tu erai praf la treaba asta. Crezi că eşti diferit pentru că... ce? Pentru că ai copii? Pentru că ai avut cândva o slujbă?

Locotenentul Reese îmi întinde ceaşca de cafea şi oftează.

— Ştii care-i partea cea mai nasoală în munca mea? Că nimeni nu merită asta. Nimeni nu se gândeşte vreodată că face ceva greşit. Sunteţi o adunătură de căcănari care umblă şi se plânge peste tot că „Nu e corect... eu n-am vrut... am avut ghinion".

— Amin, zice tata.

Atât eu, cât şi Reese ne întoarcem către tata, care se bălăngăne înainte şi înapoi, cu privirea ridicată spre cer şi holbându-se în gol.

Locotenentul Reese se duce la el şi îl bate cu palma pe spate. Apoi se întoarce:

— Eşti gata?

— Pot mai întâi să intru şi să-i spun şi soţiei mele?

Locotenentul Reese se uită la ceaşca lui goală. Oftează.

— Adu-ne prima dată nişte cafea mie şi lui taică-tău.

Le aduc fiecăruia câte o ceaşcă.

— Cinci minute, zice Reese.

Dau din cap. Nu-i văd pe băieţi în căsuţă, aşa că mă duc mai aproape. Stau pe podea, aşezaţi turceşte, ca boxerii în pauzele dintre reprize. Sunt concentraţi la Gameboys-urile lor. După ce s-au jucat cincisprezece minute în căsuţa lor de o mie o sută de dolari, tot la jocurile video s-au întors.

— Vă iubesc, băieţi.

Se uită nedumeriţi la mine.

— OK, zice Teddy.

Intru în căsuţă. E chiar bine construită. Mă simt neobişnuit de... mândru. Mă aplec şi îi îmbrăţişez. Chiar şi Teddy îmi răspunde la îmbrăţişare – stângaci, dar o face. Nici unul nu mă întreabă unde mă duc.

— Pa, tată, zic eu după aceea. Mă duc la închisoare.

Toastează cu ceaşca de cafea aburindă.

Apoi mă întorc şi mă îndrept spre casă. Treptele îmi scârţâie sub picioare. Uşa de la dormitorul nostru e închisă. Dau să ciocănesc – după care pun mâna pe clanţă şi deschid uşa. Lisa pare surprinsă. Se uită pe fereastră, îşi roade unghia de la degetul mare al mâinii şi ţine telefonul la ureche. E îmbrăcată cu haina ei de iarnă. Se întoarce şi mă vede. Are ochii roşii, plânşi.

— Te sun eu, zice ea în telefon, apoi închide şi se întoarce către mine.

Valiza noastră cea mare stă deschisă pe pat. Nu e nimic în ea. Nu ştiu ce înseamnă asta. Că încă nu şi-a făcut bagajele? Că s-a răzgândit? Sau că se aşteaptă să plec eu?

Ridică privirea, iar eu îi văd ochii: verzi, înspăimântaţi.

Mă uit în jos, la patul de sub valiza aia.

— Lisa, mie...

Ce să zici? De unde să începi?

— Îmi pare tare rău.

Capitolul 30

După 7/11

Falimentul se dovedeşte un fel de concert în aer liber la care Lisa şi cu mine am fost cândva. Porţile s-au deschis brusc, noi am luat-o la fugă undeva la vale, însă mult prea repede, odată cu mulţimea scăpată de sub control, şi atunci am strâns tare mâna Lisei şi am gonit zdravăn, dar la

fel de bine am fi putut să alunecăm, să cădem, să fim călcaţi în picioare.

— Nu te uita în urmă, doar mergi înainte, îi tot ziceam eu.

Se dovedeşte că în acest faliment au existat un capitol 7 şi un capitol 11. Încerc să nu meditez prea mult la semnificaţia numerelor. După dezastrul cu cumpărăturile, care a durat ceva, Lisa şi cu mine am hotărât să continuăm cu capitolul 13 (toate numerele astea prime, impare... lăsate acolo singure... rupte de haită), adică falimentul oamenilor care fac ceva bani, dar nu îndeajuns de mulţi ca să-şi acopere datoriile. Nu e cine ştie ce afacere, dar cu siguranţă e o afacere mai bună pentru noi decât pentru creditorii noştri. Tribunalul ne ia tot ce avem, care oricum nu e prea mult, şi-l împarte la rechini. Toate lucruşoarele la care mai aveam rate de plătit se duc înapoi de unde-au venit – până şi mobila din camera de zi, pe care aproape că o terminaserăm de plătit, până şi uscătorul de păr. După care trebuie să o luăm de la capăt, doar că având mai puţine lucruri în casă şi o istorie creditară mai de căcat. Acum câţiva ani n-ar fi contat că avem o istorie creditară de căcat: am fi putut cumpăra chiar şi Gracelandul. Acum... custodele numit pentru cazul nostru caută tot felul de pretexte ca să ne ajute să ne păstrăm casa, dar asta nu e posibil. Când, într-un final, ajunge la noi şi pachetul cu acte de la Providential Equity, se dovedeşte că nici măcar nu putem intra în programul lor de modificare a ipotecii. Nu ne încadrăm nici pe departe în baremul de plăţi, iar acum, cu condamnarea mea pentru deţinere de droguri cu intenţia de a le vinde (sunt eliberat condiţionat), nici nu mai suntem eligibili. Aşa că, la doar câteva luni după ce îmi oferiseră o amânare, prietenii mei din Benicia – Gilbert şi Joy – sfârşesc prin a-mi lua casa. Iar în problema cu Lisa faptul că i-am ascuns scrisoarea care ne înştiinţa că o să fim evacuaţi, precum şi că sunt

dealer de droguri, nu mă ajută deloc. Aş vrea să fie măcar furioasă, dar tot ce obţin de la ea e un soi de oboseală... o resemnare rece, indiferentă.

Cu o zi înainte ca un ajutor de şerif compătimitor să ne înmâneze oficial actele de evacuare, organizăm un târg mare în faţa garajului şi ne uităm cum oamenii smulg din mâinile noastre căcaturile de care ar fi trebuit să scăpăm noi înşine cu ani în urmă. E ceva aproape catharctic. Am impresia că Lisa se descurcă binişor cu cutiile ei cu achiziţiile compulsive, reuşind chiar să scoată ceva profit de pe urma jucăriilor de pluş. Mă bucur pentru ea. Băieţii vând şi ei o parte din jocurile şi jucăriile lor vechi şi scot suficient cât să-şi cumpere un Wii. Mă bucur şi pentru ei.

După care... ne mutăm. Adică mă mut eu – cu băieţii – într-un apartament cu trei camere dintr-un triplex construit în anii şaptezeci şi umbrit de copaci, pe o stradă circulată, aflată la douăzeci de cvartale de centru.

Lisa are nevoie de un pic de distanţă. De un răgaz. Eul meu de odinioară i-ar fi zis că astea – spaţiul, timpul – rămân neschimbate într-un continuum omogen cu patru dimensiuni, care, teoretic, permite şi mai multe dimensiuni şi care explică fenomene precum dilatarea timpului (chiar dacă această relativitate nu explică şi foamea care te apucă după ce te droghezi), şi ar fi ajuns să-i explice pe jumătate teoria stringurilor în timp ce ea şi-ar fi încărcat lucrurile în maşină. Dar eul meu de acum – tăcut şi smerit – nu zice decât:

— OK.

Şi:

— Stai atât cât simţi că e nevoie.

Se mută cu Dani, deşi eu îmi închipui că îşi petrece nopţile acasă la Chuck. Cădem de acord ca deocamdată să stau eu cu băieţii în apartament până ce se aranjează ea cu toate. Şi, fiindcă apartamentul meu e aproape de cabinetul optometristului, Lisa va veni în fiecare zi după

cursurile lor şi va sta cu ei până mă întorc eu de la lucru – adică, de cele mai multe ori, destul de târziu. Când ajung eu acasă, ea se duce la Dani – sau la Chuck. Nu o întreb. În felul ăsta, sperăm noi, despărţirea noastră îi va afecta pe băieţi cât mai puţin posibil. Uneori, când e ea acolo, mă duc la azilul unde stă tata – care e la un kilometru şi ceva – şi mă uit împreună cu el la televizor. Băieţii nu sunt deloc fericiţi de situaţie. Noi le spunem că uneori mămicile şi tăticii au nevoie să petreacă puţin timp separat, dar ei ştiu mai bine cum stă treaba. Uneori se plâng, alteori fac mutre şi trec de la una la alta de parcă mută înainte şi înapoi manetele de la jocurile lor video.

Încă n-am trecut pe la fosta noastră casă de când am rămas fără ea... dar Lisa recunoaşte că ea se duce uneori şi se plimbă cu maşina prin fostul nostru cartier. Mi-aş dori să nu se mai chinuie în halul ăsta. Într-o seară, în timp ce stăteam în apartament şi mâncam pizza cu băieţii – am decis să luăm cina împreună o dată pe săptămână, de dragul lor –, Lisa îmi spune cu dispreţ că fosta noastră casă s-a vândut la licitaţie cu trei sute cincizeci de mii – două treimi din cât datoram.

— Nu te scoate din sărite chestia asta? mă întreabă ea.

M-ar putea scoate din sărite dacă aş trece cu maşina pe acolo şi aş vedea cu ochii mei, dar de vreme ce maşina mea a ajuns înapoi la bancă, iar eu circul cu autobuzul şi ar trebui să schimb de mai multe ori şi să... nu ştiu... Cred că de fapt nu mai vreau să o văd. Nu vreau să îmi amintesc de tot ce am pierdut, de toate lucrurile la care am renunţat. Încet-încet, înlocuiesc mobila pe care am dat-o înapoi la bancă sau am vândut-o la târgul din faţa garajului cu lucruri la mâna a doua. Conectez Wii-ul băieţilor la un televizor vechi, cu ecranul de nouăşpe inchi. După a doua cină împreună – cartofi prăjiţi şi crochete de peşte – Lisa mă ia peste picior în legătură cu ultima mea achiziţie: o

canapea portocalie, cu arsuri de ţigară pe braţe. Îi explic că nu mai aveau canapele arse cu ţigara pe culoarea verde-lichen. Cel mai frumos spaţiu al apartamentului e un balcon construit la nivelul copacilor, aşa că atunci când terminăm de mâncat, ne mutăm scaunele şi stăm acolo. Îi spun Lisei că abia aştept să vină primăvara, ca să stau pe balcon şi să mă uit la băieţi cum se dau cu bicicletele. Ea zâmbeşte politicos.

Pe iarba din faţa triplexului nostru şade un Frontier Fort mare, de lemn, pe care l-am adus aici de la fosta noastră casă. Băieţii aproape că nu se joacă în căsuţă, dar un vecin are doi afurisiţi de copii mai mici (dar care înjură ca nişte adolescenţi) şi lor pare să le placă. Iar mie îmi place să văd căsuţa acolo.

Pentru Teddy e un calvar să împartă camera cu altcineva, dar am impresia că lui Franklin îi convine. Doarme mai bine cu încă cineva în încăpere. În fiecare dimineaţă îi duc pe jos la şcoală, apoi iau autobuzul până la clădirea de birouri unde e agenţia imobiliară a lui Earl Ruscom şi unde Earl a deschis şi micul sediu al ziarului Biz-Daily Online (am reuşit să-l conving să renunţe la oribilul nume de Can-Do Times), într-o cămăruţă de patru metri pe şase, în care – pentru moment – avem două birouri şi o tablă albă. Când am acceptat slujba, am fost nevoit să-i spun lui Earl că am fost arestat şi acuzat de posesie de marijuana cu intenţia de a o comercializa. Earl şi-a îngustat privirea, iar eu m-am îmbărbătat, pregătindu-mă de necazuri.

— Cum dracu'? Vindeai tu iarbă?

După care s-a aplecat spre mine:

— Mai poţi face rost?

I-am spus că nu. Chiar şi aşa, tot m-a angajat.

Vechiul meu ziar muribund continuă să dea oameni afară – de-acum s-a dus jumătate din echipă, inclusiv Ike, care s-a întors la şcoală ca profesor –, aşa că nu duc lipsă de autori cărora să

le cer să-mi scrie texte optimiste pe bani puţini. În pofida directivelor lui Earl de a publica „articole despre afaceri de succes“, ne trezim că scriem o grămadă de articole despre afaceri care se duc de râpă. Cred că o să rezistăm aşa vreo doi ani, până când Earl o să se sature să piardă bani şi atunci va trebui să scriu un articolaş voios despre propria noastră prăbuşire.

De fiecare dată când iau autobuzul spre slujbă, îmi amintesc că vechea noastră casă era la doi paşi de o staţie de autobuz. Îmi amintesc că vedeam autobuzul ăla mare care trecea în fiecare dimineaţă pe-acolo, dar nu mă gândeam prea mult la asta. Sunt sigur că nu m-am gândit niciodată că o să ajung şi eu în el. Îmi amintesc că vedeam oameni în staţie şi că uneori le prindeam privirile, mă gândeam vag cum trăiesc ei şi simţeam un val din vechea mea empatie, de-acum atrofiată. Cum trăiau ei? Era groaznic să fii atât de sărac? Vedeam cum copiii stăteau lângă părinţii lor şi aşteptau autobuzul şi mă simţeam oribil din cauză că îi compătimeam dintr-un scaun încălzit, de piele, în timp ce treceam cu şaizeci de kilometri la oră pe lângă ei.

Prima dată când am aşteptat autobuzul, m-am simţit expus, ca şi când m-aş fi privit pe mine însumi cu aceeaşi detaşare miloasă. O maşină a trecut pe lângă staţie, iar eu m-am văzut prin ochii femeii care tocmai trecuse: *Ia uite-l pe sărmanul de colo, în pardesiul ăla drăguţ de lână. Ce crezi c-o fi păţit? Oare şi soţul meu ar putea păţi una ca asta?* Urcat în autobuz, m-am aşezat lângă o femeie masivă care citea un roman de duzină. M-am apucat să citesc şi eu peste umărul ei – nu m-am putut abţine, era o scenă de sex –, dar ea şi-a tras cartea într-o parte. M-am simţit de parcă toată lumea din autobuz mi-ar fi citit gândurile.

La următoarea staţie a urcat o femeie de vreo nouăsprezece ani, urmată de un băieţel care nu avea mai mult de patru şi de un bărbat slab ca o

scândură, cu un zâmbet larg, de narcoman. Băiatul purta o mănuşă pe mâna dreaptă, iar stânga şi-o ţinea ridicată – roşie, neînmănuşată şi rece –, timp în care mama lui îi ţinea o prelegere care probabil că începuse cu mult timp înainte să urce în autobuz.

— Pentru că ţi-am spus să n-o pierzi, de-aia! Nu-ţi dă nimeni mănuşi pe degeaba, T.J. Asta a fost ultima ta pereche pe iarna asta. N-ai decât să o porţi pe aia pe care o mai ai.

— Nu ştiu unde e, a zis băiatul, teribil de mirat. O aveam pe mână.

— Ei, uite că acum nu o mai ai, a zis mama lui.

Au înaintat pe culoar până în spatele autobuzului – mama în faţă, băiatul la mijloc, tatăl în spate – şi când au trecut pe lângă mine, băieţelul s-a întors complice către tatăl lui.

— E-n regulă, tată, a zis T.J. Uite, a zâmbit el de propria-i isteţime. Am buzunare.

Şi şi-a îndesat mâna fără mănuşă în buzunarul de la pantaloni.

Bărbatul i-a pus fiului său o mână pe cap şi m-a privit cu un zâmbet mândru şi jur în faţa lui Dumnezeu că în viaţa mea nu mi-a fost atât de ruşine – o ruşine atât de adâncă, atât de purificatoare.... Mi-am rezemat capul în mâinile mele răsfăţate şi am plâns în linişte. Femeia cu cartea aia sexy s-a ridicat şi s-a mutat de lângă mine.

Cristoase! E singurul lucru care nu ţi se iartă, zău aşa – să-ţi fie milă de tine însuţi.

În ziua următoare am luat de la Franklin o pereche veche de mănuşi şi mi le-am pus în rucsac. Port după mine mănuşile alea şi astăzi, însă, fireşte, nu i-am mai văzut pe T.J. sau pe tatăl lui. Între timp, când mă simt ca ultimul ratat – şi nu e deloc un sentiment neobişnuit –, scot mănuşile alea din rucsac, îmi aduc aminte cum i-a pus bărbatul acela fiului său o mână pe cap şi mă rog

să fiu şi eu un bărbat măcar pe jumătate la fel de bun ca el.

După ce a fost evaluat de către cei de la azil, bunul meu tată a fost transferat în secţia pentru probleme de memorie. Majoritatea cheltuielilor sunt plătite prin Medicare[45]1 şi din pensia lui de veteran. Acum n-o să pretind că e fericit – dar are propria telecomandă, iar una dintre reţelele de cablu TV a început să difuzeze *The Rockford Files* în fiecare dimineaţă la unsprezece. Tata îşi plănuieşte întreaga zi în funcţie de asta. În ultima vreme momentele lui de limpezime sunt tot mai slabe. Mă întreb dacă o să-i fie mai bine când n-o să le mai aibă deloc. Într-o zi Lisa se oferă să-l ia pe tata şi să-l aducă să ia cina cu noi. Accept bucuros. La a doua vizită a tatei ea se oferă să gătească şi îi face cotlet de vită, însă el o roagă să nu mai facă altă dată. Zice că nu-i place.

Ce îi place însă e căsuţa din copac fără copac. Stau cu el pe balcon, ne uităm la băieţii vecinilor, care înjură şi se caţără pe ea, iar tata râde la fiecare înjurătură: „Să te fut, Travis! Io să te fut, Alvin!". Tata e mort după circul ăsta. Se cocoşează de râs, de parcă Travis şi Alvin ar fi Martin şi Lewis, cea mai amuzantă chestie pe care a auzit-o el vreodată.

Teddy şi Franklin merg la o mică şcoală publică aflată la patru cvartale distanţă, dar m-am asigurat că noul nostru apartament e într-un cartier mai liniştit decât şcolicica Sing-Sing[46] din fostul nostru cartier. Băieţii par mulţumiţi de noua lor şcoală. Le e dor de prietenii lor, dar sunt încântaţi că nu mai trebuie să poarte uniforme. La şcoala asta publică există până şi o echipă de matematică.

În prima lună Biz-Daily apare doar online, dar când, într-un sfârşit, terminăm primul număr tipărit pe hârtie, se petrece ceva nemaipomenit. Tirajul se epuizează. Pot chiar să-mi închipui că într-o bună zi o să înceapă să scoată şi profit – dacă firmele îşi vor mai permite vreodată să-şi facă reclamă. Pe ultima pagină a acestei prime ediţii tipărite am

insistat să apară două rubrici, cea a analistului de piaţă drogat, unde dau ponturi aleatorii sub pseudonimul Jay Wollie (care înregistrează deja o creştere de patru procente datorată acţiunilor la fast-fooduri), şi „The Poetfolio“, pe care o semnez cu numele meu:

Redresare

Suntem ca fantomele plictisite – am depăşit teroarea
cât ne aşteptăm izbăvirea
pe băncuţele tari de lemn
ale tribunalelor datornicilor
iar lângă mine
un agent de bursă roşu la faţă
care citeşte ziarul
fluieră când vede ceva în secţiunea cu acţiunile la bursă.

„De-aş fi avut vreo douăj' de mii“, zice el
şi eu completez: „n-ai mai fi fost aici?“
dar el bate cu palma în ziar: „Nu, uite
nu vezi, deja scrie
aici – următoarea chestie...“ şi cum dracu'
să-mi pot ţine eu gura:
„Ce vrei să zici?“
Iar el îmi înşiră unul câte unul
Drogurile pe care le ştiu deja:
„Au fost chestiile IT şi farmaceuticele
războiul, biotehnologia şi, desigur, imobiliarele“.
„Şi-acum?“ întreb eu insinuant, dar el
nu se lasă, ridică din umeri
şi zice din nou: „Următoarea chestie“.

Peste o oră suntem faliţi, dar liberi
şi când ne despărţim pe hol
abia mă abţin să-l implor pe tip
să-mi zică şi mie ultimul pont, ultima miză

ca un drogat idiot care
se lasă de iarbă ca să se-apuce de cocaină
se lasă de cocaină ca să se-apuce de metadonă
se lasă de metadonă ca să se-apuce de iarbă –
bălind după următoarea chestie, pentru că
atunci când zicem redresare
zicem de fapt recidivă.

Şi poate că există şi un fel de faliment al căsniciilor. Cel puţin asta îi spun eu Lisei într-o seară, după ce am cinat împreună cu băieţii, iar ei s-au dus la culcare şi noi am rămas pe balcon ca să bem un pahar de vin.

— Faliment conjugal, zice ea şi aproape că zâmbeşte.

Sigur – zic eu, fără să o pot privi în ochi –, un nou început. Fără datorii, fără acuze, fără pedepse: faliment conjugal. Ca şi cum am fi nişte oameni noi. (Ea – o femeie atrăgătoare ce aşteaptă certificatul de divorţ, eu – un dealer de droguri între două vârste, eliberat condiţionat.)

În cazul nostru falimentul conjugal nu e chiar o glumiţă nevinovată, aşa cum era mai demult faza cu realitatea paralelă. Când ridic privirea, Lisa se uită tristă în altă parte.

— Sunt aici, zic eu. Nu trebuie să te grăbeşti. Nu plec nicăieri.

Ea zice încet:

— Matthew, opreşte-te.

Dar mai bem un pahar de vin, iar în noaptea aia ea vine şi se ghemuieşte în spatele meu în patul nostru matrimonial. Paturile sunt singurele piese mari de mobilier pe care am reuşit să le păstrez, iar al nostru e cât toată cămăruţa mea. Nu trebuie să întreb: ştiu prea bine ce înseamnă să o am lângă mine în felul ăsta. Nu trebuie să zic nimic: ştiu prea bine. Adorm... cu genunchii soţiei mele lipiţi de pulpele mele.

Dimineaţa, când mă trezesc, ea a plecat deja şi apoi nu mai pomeneşte nimic despre asta zile întregi. Dar după o săptămână rămâne din nou la mine peste noapte, iar după încă o săptămână facem dragoste. La început e ciudat, ne lovim, ne cerem scuze: ne dovedim a fi exact ca nişte oameni noi care încearcă stângaci să se regăsească. Dar după aceea dormim.

De obicei în autobuz am timp să mă gândesc la ale mele, iar în dimineaţa următoare, după ce fac dragoste cu soţia mea, afară plouă mărunt, dar eu păşesc fudul şi urc săltând printre uşile glisante care se deschid cu un suspin, nimic nu-mi poate afecta buna-dispoziţie, nici măcar cocteilul teribil de ameţitor de damfuri din autobuz (aşadar, avem damf de transpiraţie, miros de motorină, bine asortat cu cel de tutun ieftin, şi un uşor iz de cur nespălat), aşa că mă las într-un scaun din plastic, rânjind prosteşte, şi atunci apuc să văd pe geamul autobuzului un panou pe care scrie „De vânzare“, o mică pancartă de lemn înfiptă în fâşia de iarbă de lângă trotuarul din faţa unei vile şocate („Preţ redus!“), cu o uşă de placaj montată în urma unei executări silite, în urma căreia a fost dat afară vreun alt amărât, iar mintea mea începe iar să gonească („Cât o să mai stai exilat?“) pe măsură ce încep să calculez cât ar fi avansul şi rata la o casă ca aia (nu poate fi mult... fezabil, nu-i aşa?) şi, ca un puştan care caută fără nici o logică un cântec anume la vechiul aparat de radio al maşinii, sar de pe un post pe altul – poate primesc un avans... fac câteva investiţii deştepte... mă calific pentru un împrumut... renovez casa aia şi-o revând – până ce dau de o reclamă năucitoare auzită cu o zi în urmă, în care apare vechea mea cunoştinţă, agentul imobiliar cu accent australian („Rhatele dobânziloh s-ah putea să nu mai fie niciodathă aşa de mici! NICIODAAATHĂ!“), şi cred că-i suficient să-i dai diavolului un punct de sprijin oricât de mic pentru copita aia a lui, pentru că

peste două staţii calculez deja sumele (fac scheme piramidale pe barba mea!) şi mă trezesc vârât până peste cap în acel gen de calcule specifice americanilor, cu aritmetica aia greşită, cu formula macro-optimistă şi defectuoasă a fericirii intervenţioniste keynesiene din marele nostru mall, America, cu nesfârşite derivări exponenţiale – Teoria „SUS“ –, Big Bangul şleampăt al creşterii necontenite, de perspectivă, cum obişnuiau să spună brokerii ce făceau cu ochiul în timp ce BMW-urile lor sedan şi Lexusurile lor cu tracţiune integrală stăteau parcate cu roţile pe bordură, viitorul tău fiind mereu în viziunea lor un alt pas dintr-un urcuş perpetuu, din ce în ce mai abrupt, din ce în ce mai rapid, într-o spirală tot mai amplă, cu un interval tot mai îngust între căderi – prăbuşire... redresare... avânt... prăbuşire, redresare, avânt, prăbuşireredresareavânt, prăbavânt –, o cursă într-un carusel de copii scăpată de sub control („Urcă, puştiule, tre' să urci, nu rata cursa!“), dar eu ştiu ce ştiu, jur pe ce-am mai sfânt că ştiu („E neverificabil“ – un fel de manie, o boală, şi totuşi)... „meriţi asta, eşti un nenorocit de american...“, pentru că de fapt tot ce-ţi doreşti e încă o şansă... tot ce-ţi doreşti e ca băieţii tăi să o ducă mai bine decât ai dus-o tu... tot ce-ţi doreşti e acolo... tot ce-ţi doreşti e...

Irealizabil. Ştiu. E irealizabil. Şi simt cum roşesc. Bag mâna în rucsac şi dau de mănuşile calde ale lui T.J. În centru, când cobor din autobuz, văd stând acolo un bătrân cu un ochi acoperit de albeaţă, care ţine în mână o bucată de carton curat. Mă întreabă dacă n-am o cariocă. Îi ofer un pix, dar îmi zice că atunci oamenii n-or să poată vedea scrisul. Îi dau un dolar.

În noaptea aia am greşit că am dormit împreună, spune Lisa.

Nu zic nimic.

Dar peste o săptămână rămâne din nou. După ce facem dragoste, Lisa se ridică brusc, respirând

greu. A avut un coşmar şi e dezorientată, nu ştie unde e.

— E-n regulă, Lisa, şoptesc eu şi o mângâi cu blândeţe. E-n regulă, e-n regulă.

Se uită în jurul ei, la dormitorul minuscul din apartamentul meu de căcat. Peretele are o crăpătură lungă, în care s-a adunat tencuială de pe peretele exterior. Rămâne cu privirea fixată pe crăpătură şi începe să plângă.

— Zău că mă străduiesc, Matt.

— Ştiu că o faci, zic eu. E-n regulă. E-n regulă.

Şi în noaptea aceea parcă mi-aş ţine respiraţia. Pentru prima oară îmi las mintea să se gândească la ea şi Chuck. Mi-l închipui cum o ţine în braţe. Pentru prima oară, după multă vreme, nu închid un ochi toată noaptea.

Dimineaţa duc băieţii la şcoală şi urc în autobuz. Scriu ştirea mea veselă de afaceri („M-Tronic concediază mai puţini oameni decât s-a temut“) şi stau cu privirea aţintită în podeaua autobuzului. Când ajung acasă, Lisa e deja cu băieţii şi pregăteşte cina. În noaptea aceea stăm pe balcon. Lisa trage adânc aer în piept şi zice că i se pare că ar trebui să ştiu „ce anume s-a petrecut“ între ea şi Chuck.

Verbul la trecut mă înfioară un pic, dar îi zic:

— E-n regulă, Lisa...

Ea clatină din cap şi zice:

— Poate că nici măcar nu-i atât de rău pe cât îţi imaginezi.

Trag adânc aer în piept. Îmi aleg cu grijă cuvintele. Îi spun că da, sigur, îmi poate spune ce s-a petrecut. Îmi poate spune orice vrea. Dar că nu e nevoită să o facă. Îi spun că dintr-un faliment se presupune că ieşi slăbit, deştept şi umil, eliberat de vechile obligaţii, de proastele obiceiuri şi de contractele apăsătoare care te ţineau în loc. Ai parte de un nou început. O iei de la zero. De-aia i se spune iertarea datoriilor, zic eu. (Şi trompetele cântă... celebrând glorioasa libertate a libertăţii!)

Orice s-ar fi petrecut cu Chuck, îi spun eu Lisei, am fost la fel de vinovat ca şi ei... poate chiar mai mult. Şi, orice s-ar fi petrecut, e-n regulă. E-n regulă. Am de gând să repet asta până o să ajung şi eu să cred că e adevărat: E-n regulă, e-n regulă, e-n regulă, e-n...

Ea aprobă uşor din cap, uitându-se de-a lungul curţii. Stăm tăcuţi o bună bucată de vreme.

După care mă aplec încetişor şi-i zic în şoaptă:

— Cheliuţa aia a fost problema, nu-i aşa?

Apoi, într-o zi, când îmi iau cecul bisăptămânal, observ că Earl mi-a mai umflat puţin contul, aşa că, în drumul spre casă, trec pe la bancă, iar acasă o găsesc pe Lisa jucând Yahtzee[47] cu băieţii. O întreb dacă vrea să-i ducem pe puşti la un film. Nici acum nu-mi permit să iau mai mult de două bilete, aşa că eu şi Lisa rămânem în mall şi împărţim un cornet de îngheţată cât timp băieţii sunt înăuntru. Dintr-una din săli se aud explozii înfundate.

Mă întind spre cornet.

— Nu. Nu mai primeşti, îl trage Lisa la o parte. Nu ştii să mănânci cum trebuie.

— Şi cum ar trebui să mănânc?

— Trebuie să-l lingi. Tu-l muşti cu gingiile, ca un bătrânel.

— Îl muşc cu buzele. Nu poţi lua destul cu limba. Nu faci decât să plimbi îngheţata de colo colo.

— Deci eu ar trebui să mă mulţumesc să ling un strop de îngheţată, în timp ce tu îţi umpli gura cu totul? Nu e drept. Ar trebui să ling de zece ori pentru fiecare muşcătură cu guroiul tău de Abe Vigoda[48].

— Ce zici de cinci limbi pentru fiecare Abe Vigoda?

— Opt.

Îi iau îngheţata şi o ţin departe de ea, Lisa se luptă cu mine ca s-o recupereze, iar când ridic privirea, îi văd pe vechii mei prieteni drogaţi,

Jamie şi Skeet, ieşind dintr-una din sălile de cinema.

Skeet poartă mocasinii mei.

M-am ales cu două nopţi în arest, cu acuzaţia de posesie de droguri cu intenţia de a le comercializa. Am fost pus sub acuzare, am depus o cauţiune şi m-am întors acasă. Cu prima ocazie am pledat vinovat şi, pentru că am cooperat, procurorul a fost de acord să treacă cu vederea faptul că am încercat să cumpăr un kilogram de iarbă şi m-a încărcat doar cu cele optzeci şi cinci de grame pe care am vrut să le vând. Pentru că nu aveam antecedente penale, ci o slujbă şi doi copii în întreţinere, plus o recomandare de la Randy şi locotenentul Reese, am intrat într-un program de reabilitare: dacă urmez un curs de educaţie antidrog şi urina mea rămâne în continuare curată, există şanse ca într-un final acuzaţia să mi se şteargă complet din dosar.

Monte a pledat şi el vinovat, dar pentru acuzaţii mai grave. Locotenentul Reese zice că s-ar putea să se aleagă şi el cu o pedeapsă mai mică, de vreme ce cooperează întru totul. La fel ca Monte, în eventualitatea în care cazul ar ajunge în faţa unui tribunal federal, şi eu s-ar putea să fiu chemat să depun mărturie împotriva lui Dave. Nu mă gândesc cu bucurie la asta, dar n-o să am altă soluţie decât să spun adevărul. Locotenentul Reese îmi spune să nu-mi fac griji. E de părere că până la urmă Dave va pleda tot vinovat, aşa că atât el, cât şi Monte vor lua doar vreo doi ani de căciulă. Până la urmă a ajuns să-mi placă foarte tare de locotenentul Reese. E... nu ştiu... autentic. A râs cu cruzime când i-am povestit cum am încercat să-i vând iarbă fostului meu şef şi cum vorbeam în tâmpenia aia de ceas strălucitor. Bănuiesc că iniţial am crezut că doar făcea pe poliţistul rău, dar tipul e într-adevăr o javră. Aşa cum Randy e într-adevăr un tip de treabă. Din păcate, echipa lor a pierdut finanţarea, aşa că fiecare s-a întors la vechea lui slujbă: Randy la municipalitate, iar locotenentul

Reese la instructajul despre droguri pentru poliţiştii din patrulele statale. (Îmi place să mi-l închipui: „Bun, acum căscaţi urechile, băi pulifricilor!“) Într-o zi Randy m-a sunat din senin ca să vadă dacă nu vreau să vin la biserica lui. I-am mulţumit, dar am refuzat. El mi-a zis că Dave e pe cale să-l primească pe Isus Cristos ca mântuitor al sufletului său.

— Asta-i minunat, Randy! am spus eu.

Şi chiar m-am bucurat pentru el: presupun că simţi ceva incredibil când mântuieşti pe cineva. Dar cel mai tare m-am bucurat pentru Dave. Mi-am imaginat nenumăratele lui greşeli aruncate la coşul de gunoi al mântuirii şi am fost atât de bucuros, că-mi venea să-mi ies din piele.

În ce-l priveşte pe Jamie, din câte ştiu eu, puştiul n-a fost acuzat niciodată de nimic. Îmi amintesc ce spunea Randy despre informatorii secreţi profesionişti şi mă întreb dacă nu cumva asta face el. Ar fi nemaipomenit de bun – cu siguranţă cel mai bun pe care l-am văzut vreodată: deştept, calm, inspirat şi agil. Ce ciudat că nu reuşeşti să-i vezi pe oameni aşa cum sunt ei cu adevărat...

Acum, în mall, Skeet nici măcar nu mă vede, dar Jamie o face, Jamie vede direct în sufletul meu – şi ştie asta. Îmi zâmbeşte uşor, apoi şovăie... şi eu simt la fel... dar ce să ne spunem? Într-un final Jamie dă uşor din cap în semn de salut, coboară privirea şi îşi vede de drum împreună cu Skeet.

— Cine era? mă întreabă Lisa după ce-şi recuperează îngheţata.

— Fostul meu dealer de droguri, zic eu.

— Aha.

Şi iată cum stăm.

Stăm într-un mall, eu încerc tandru să-mi recuceresc frumoasa soţie, băieţii noştri se uită la un film de douăzeci de dolari, pe care mi-a luat trei luni ca să-i pun deoparte, iar eu şi Lisa ne luptăm pe un singur cornet de îngheţată. Mă gândesc că

de-acum înainte ar trebui să ne fie cumva mai bine, de vreme ce am scăpat de toate acele poveri, obligaţii şi datorii ale clasei de mijloc, de toate minciunile care se înălţau necontenit deasupra capetelor noastre, clătinându-se, gata să cadă, la fel ca piesele de lemn din jocul acela. După cum a zis Lisa, ne străduim.

Dar nu ne vine uşor să acceptăm că am dat cu piciorul la tot. Iar ăsta se dovedeşte a fi lucrul cel mai greu de îndurat: nu regretul sau frica, ci conştiinţa faptului că hăul e extrem de aproape de locul unde trăim. Suntem ca nişte copii după o furtună cu fulgere şi tunete. E-n regulă, îi şoptesc Lisei în acele nopţi în care o conving să rămână cu mine. E-n regulă. Mergi înainte şi gata. Nu te uita în urmă. E-n regulă.

Poate că o să fim din nou fericiţi – poate chiar o să ieşim din povestea asta şi mai fericiţi. Dar nu pot să nu mă întreb dacă n-am fi putut fi fericiţi şi în fosta noastră casă încăpătoare, cu toată fosta noastră mobilă frumoasă, cu fosta noastră a doua maşină şi cu suficienţi bani pentru patru bilete la cinema.

Pentru două cornete de îngheţată.

Da, ne lipsesc lucrurile noastre.

Dar avem buzunare.

Şi atât Lisa, cât şi eu... suntem în regulă.

Mulţumiri

Le mulţumesc lui Sam Ligon, Jim Lynch, Dan Butterworth, Sherman Alexie, Dan Spalding şi Eric Albrecht pentru numeroasele lor observaţii, cât se poate de binevenite, pentru sugestii şi încurajări. Le mulţumesc, de asemenea, lui Cal Morgan şi lui Warren Frazier. Dar, mai presus de orice, le mulţumesc lui Ralph Walter, Danny Westneat, Som Jordan şi tuturor prietenilor mei jurnalişti dezamăgiţi şi destituiţi, căci talentul şi dăruirea lor merită o lume mai bună.

Observații

[←1]

7-11 (sau 7-Eleven) face parte din cel mai mare lanţ internaţional de magazine, numărând în prezent peste 50.000 de unităţi. Denumirea are la origine programul iniţial de funcţionare al magazinelor (de la 7 dimineaţa la 11 seara), însă în prezent multe dintre ele sunt deschise nonstop.

[←2]

Bomboane cu unt de arahide.

[←3]

Un galon american este echivalentul a 3,785 litri.

[←4]

Prăjiturele.

[←5]

Chipsuri tortilla.

[←6]

Frumosul, frumuşelul (în spaniola mexicană şi argoul hispano-american); aici e folosit ca nume propriu.

[←7]

Joc de cuvinte: personajul se referă la atacurile teroriste din 11 septembrie 2001, reţinute de presa americană sub formula 9/11, dar le confundă cu popularul lanţ de magazine 7-11.

[←8]

National Traffic Safety Administration (Administraţia pentru Siguranţa Traficului Naţional).

[←9]

Companie americană ce vinde îmbrăcăminte destinată tinerilor între optsprezece şi douăzeci şi doi de ani.

[←10]

Dow Jones Industrial Average este un indice bursier, calculat ca fiind media ponderată a preţului a treizeci de acţiuni semnificative tranzacţionate la bursele de valori New York şi NASDAQ.

[←11]

Încălţăminte de damă cu toc mic, în vogă la mijlocul anilor 1960.

[←12]

Entertainment and Sports Programming Network, canal TV american dedicat emisiunilor şi transmisiunilor sportive.

[←13]

Am înţeles, domnule comandant (în germ., în orig.).

[←14]

Joc de cuvinte: charity (engl.) înseamnă „caritate“, „filantropie“.

[←15]

Meseria mea (în fr., în orig.).

[←16]

Primul vers din poezia „The Tyger“ a poetului englez William Blake (1757-1827).

[←17]

K-Mart este un lanţ de magazine cu preţuri minime, iar Goodwill, un magazin cu mărfuri la mâna a doua donate de cetăţeni, ale cărui venituri sunt folosite în scopuri caritabile.

[←18]

Abreviere ce înseamnă şi trademark (engl.), „marcă înregistrată“, dar şi text message (engl.), SMS.

[←19]

National Public Radio

[←20]

Pată (engl.).

[←21]

Plan de economii derulat de instituţiile statului începând cu anul 1996, conceput pentru a sprijini şi îndruma familiile în procesul de economisire a fondurilor necesare pentru costurile studiilor superioare.

[←22]

Unul dintre cele mai mari scandaluri din secolul al XX-lea, în care a fost implicată administraţia Reagan, care a vândut arme Iranului între 1985 şi 1987 pentru a finanţa rebelii de dreapta din Nicaragua.

[←23]

Theodor Seuss Geisel (1904-1991), celebru autor american de cărţi pentru copii. Este cunoscut sub pseudonimul Dr. Seuss.

[←24]

În original „Let be be finale of seem. / The only emperor is the emperor of ice-cream“ – citat din poemul „The Emperor of Ice-Cream“ (1922) al lui Wallace Stevens (1879-1955).

[←25]

În original „One need not be a chamber to be haunted. / One need not be a house“ – citat din Emily Dickinson (1830-1866), poemul 670 (după numerotarea din The Complete Poems of Emily Dickinson, ediţie realizată de Thomas H. Johnson, apărută la Little, Brown, în Boston, în 1951).

[←26]

Albină (engl.).

[←27]

„E dulce / şi, ah, atât de vulnerabilă, / visul erotic al oricărui bărbat / sau cel mai negru coşmar al lui“ (engl.).

[←28]

Haină groasă, cu glugă, purtată de eschimoşi şi asemănătoare cu hanoracul.

[←29]

În original, Guy (engl.), termen colocvial cu sensul de „tip, individ“, dar şi nume propriu.

[←30]

Familie de insecte care se hrăneşte cu seva plantelor (lat. Aphidinea); păduchi de frunză (pop.).

[←31]

Replică celebră din filmul Naşul (1972) al lui Francis Ford Coppola.

[←32]

Cântec popular sau (aici) poezie pastorală de optsprezece versuri, cu două rime repetitive.

[←33]

Cocaină.

[←34]

Special Weapons and Tactics, trupe speciale de intervenţie.

[←35]

Drug Enforcement Administration, agenţia federală americană de luptă împotriva traficului de narcotice.

[←36]

Personaj misterios implicat în afacerea Watergate, scandal politic izbucnit în Statele Unite în 1970, ce a dus la demisia preşedintelui Richard Nixon. Ramificaţiile a ceea ce iniţial părea un simplu jaf la un sediu al Partidului Democrat, dar care s-a dovedit un caz complex de conspiraţie împotriva adversarilor politici ai preşedintelui, au fost devoalate de doi jurnalişti de la Washington Post, Bob Woodward şi Carl Bernstein. O sursă importantă de informaţii pentru cei doi jurnalişti a fost un personaj misterios din interiorul serviciilor secrete americane, al cărui pseudonim era Deep Throat („Gât adânc“, o aluzie la un film pornografic cu acelaşi titlu, faimos în epocă). Abia în 2005 s-a aflat identitatea lui Deep Throat: fostul director adjunct al FBI, Mark Felt (1913-2008).

[←37]

Un fel de baseball care se joacă pe un teren mai mic, cu o minge mai mare şi mai moale.

[←38]

O formă simplificată de baseball, pentru copiii între patru şi opt ani, ce urmăreşte să-i înveţe pe aceştia regulile de bază ale jocului.

[←39]

Joc creat de Leslie Scott, în care jucătorii construiesc un turn din cincizeci şi patru de bucăţi de lemn. Jocul propriu-zis începe după aceea, când jucătorii trebuie să extragă, pe rând, câte o piesă şi să o aşeze în vârful construcţiei, care astfel devine din ce în ce mai înaltă şi mai instabilă. Numele jocului derivă dintr-un cuvânt din swahili, care înseamnă „a construi“.

[←40]

Joc video.

[←41]

Serie de filme horror foarte populare în primul deceniu de după anul 2000.

[←42]

Joc de cuvinte intraductibil în engleză, în original, bazat pe pronunţia asemănătoare a cuvintelor Wii şi weed („marijuana, iarbă“).

[←43]

Camionetă foarte populară în S.U.A., fabricată de General Motors.

[←44]

Gen de poezie umoristică absurdă inventat de Edward Lear (1812-1888) şi format din cinci versuri.

[←45]

Program naţional de asigurări de sănătate din S.U.A.

[←46]

Închisoare faimoasă aflată în estul statului New York.

[←47]

Un joc de zaruri popular, care a dat naştere şi unei emisiuni TV în Statele Unite.

[←48]

Abraham Charles „Abe“ Vigoda (n. 1921), actor american de film şi televiziune.

Table of Contents

Mulţumiri

Table of Contents